

КАНКАНА САРАКИ

JON
BERKELEY

ILLUSTRATION

Miles Wednesday, yetim olarak büyüdü; pis bir fıçıda yaşıyor. Daha önce sirke hiç gitmedi. Zaten Oscuro Sirki de diğer sirlere benzemiyor. Hayvanların arasında Hiç adında, kafese konulmuş bir yaratık var; palyaçolar gizli işler peşinde... Kanatlı, garip, küçük bir kız gösteri sırasında kuleden düşünce Miles'in hayatı sonsuza dek değişiyor.

Miles ve Ufaklık, yakalanıp Kahkaha Sarayı'na götürülen arkadaşlarını kurtarmak için zorlu bir maceraya atılır. Yolda bilge bir kaplan; ağaçta yaşayan ağırbaşlı, zengin bir kadın; kör bir kâşif ve sokak savaçsısı çocuklarla karşılaşırlar. Olağandışı bu serüven onlara, arkadaşlığın gücünü ve ailenin ne denli büyük bir armağan olduğunu gösterir.

Jon Berkeley'in bu şaşırtıcı ilk romanı, eşsiz bir coğrafyada geçen, tehlikeler, güzellikler ve elbette kahkahalarla dolu zengin bir serüven!

“Bugünün fantastik maceralı dünyasında yeni bir dünya yaratmak gerçekten şaşırtıcı; işte Jon tam da bunu yapmış... Klasikler arasına girmeye aday.”

Julie Andrews Edwards

“Berkeley'nin Kahkaha Sarayı harika bir fantastik macera... En isteksiz okurun bile ilgisini çekebilecek nitelikte.”

Terrece Clarke

Jon Berkeley

Henüz takım elbiselerde yakanın, ay yüzeyinde ayak izinin olmadığı zamanlarda Dublin'de doğdu. Hoşgörüsüz eğitmenler tarafından, yalnızca İrlandaca izin isterseniz lavaboya gidebileceğiniz bir okulda eğitildi.

Berkeley, yirmi yıldan fazla serbest illüstrator olarak çalıştı; yazı yazmaya son zamanlarda başladı. *Kahkaha Sarayı* ilk kitabıdır.

Berkeley; Sidney, Hong Kong, Londra ve Dublin'de kitap ve dergilere resimler yaptı. Eşi, beş çocuğu, beş kedisi, bir köpeği ve onlara yapışık gezen bir böcek topluluğu ile birlikte Katalonya'nın küçük bir kasabasında yaşamaktadır.

Kahkaha Sarayı'nın büyük bir kısmını, sohbeti pek de iç acıcı olmayan köpeğini gezdirirken tasarladı.

© 2007, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © 2006, Jon Berkeley

İlk basımı 2006 yılında, Amerika'da "The Palace of Laughter" adı ile
Harper Collins Publishers'in bir bölümü olan Harper Collins Children's Books
tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yazar: Jon Berkeley
Türkçeleştiren: Niran Elçi
Kapak: Brandon Dorman

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam
Editör: Mavisel Yener
Düzeltili: Pınar Aytuğ İnam
Dizgi - Grafik: Tudem
Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Eylül 2008 (3000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 296 - 0

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde
tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi,
kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

KAHKAHA SARAYI

Jon Berkeley

 tudem[®]

Blank lines for handwritten information, possibly a library or collection stamp.

KAHANA SARAY

THE BUILDING
OF THE UNIVERSITY OF TORONTO

Bu, buradaki sihrin gerçekleşmesini sağlayan Orna için.

BİRİNCİ BÖLÜM

FIÇIDAKİ ÇOCUK

Fırtınalı bir gecede, Oscuro Sirki kasabaya geldi. Bunun sıradan bir sirk olmadığı en baştan belliydi. Trompetler ve pargende atan palyaçolar kasabada geçit yapmadı. Kimse broşür dağıtmadı, bet sesli hoparlörlerle sirkin gösteri yapacağını ilan etmedi. Bunun yerine, sirk halkı, gecenin bir yarısı kasabalıların hepsi uyurken geldi. Arabaları dolambaçlı yollarda gürleyerek sinsice ilerledi; onlar eski taş köprüden geçerken, izni olmadan manav tezgâhı bile kurulamayan belediye başkanı yatağında horul horul uyuyordu. Sirkin arabaları, Larde kasabasına bakan tepenin dibindeki alana yöneldi ve hafif gıcırtilardan başka ses çıkarmadan düzgün sıralar halinde yan yana durdu.

Ay ışığı altında, vagonlardan ve kamyonlardan tuhaf bir ekip çıktı: Yüzleri güneşten kararmış, iri yarı, kaslı adamlar; aynı anda üç adamı kaldıracabilecek güçte, gür sesli, dövmeli dev bir kadın; kangal kangal halat, kova kova talaş taşıyan sıırım gibi oğlanlar... Gelir gelmez oracıkta, lambaların titrek ışığı altında, halatları adamların kılı kollarına çarpıp çizgili çadır bezlerini savuran rüzgâra aldırmadan, devasa çadırlarını kurmaya başladılar. Rüzgâr çalışanların bağırışlarını ve küfürlerini ağızlarından alıyor, tepeye fırlatıyordu. Bir arabadan iki fil çıkarıldı, işe koşuldu. Filler, kütük direkleri kaldırıp yerlerine taşıdılar ve

küt alınlarıyla iterek havaya diktiler. Akrobatlar, sallanan kütüklerin üzerinde maymun gibi zıplayarak halatları bağladılar, güçlü dişlerinde lambalar taşıyarak yerin birkaç santim yukarısındaymış gibi halatların üzerinde bir yerden diğerine sıçradılar. Altı metre yüksekliğinde tahtadan bacaklarla yürüyen bir adam, bir yandan palangaları ve makaraları kontrol ederken bir yandan da aşağıdaki adamlara emirler yağdırdı. Çim alanda dev bir çadır, uykudan uyanan büyük bir hayvan gibi ağır ağır yükseldi. Bu sırada kasabalılar hâlâ uyuyordu; şişman belediye başkanı su samuruna benzeyen bıyıklarını üfleyerek horluyor, gürlmeleri karısının düşlerine bile giriyordu.

Sirkin gelişine bir kişi tanık olmuştu: Tepenin yamacında, yüksekte duran, büyük, tahta bir fiçinin içine büzülmüş bir oğlan çocuğu. Sirk halkının bağırışları ve zaman zaman boru gibi öten fil sesleriyle uykusundan uyanıp büyük çadırın dikilmesini izledi. Çocuğun adı Miles'dı ve fiçi onun eviydi.

Eğer gözlerinizin önüne, dizlerine kadar çamurlu yağmur suyuna batmış, titreyerek duran bir çocuk resmi geldiyse, her şeyden önce o resimdeki fiçiyi devirip suyu boşaltmanız gerekir. Bu fiçi, onu yağmur ve rüzgârdan koruyan, alçak, yaygın bir çam ağacının altında yan yatıyordu. Eskiden içinde kaliteli şarapların saklandığı devasa bir fiçiydi ve on bir yaşına yaklaşmış olmasına karşın Miles, fiçinin içinde ayağa kalkabiliyordu. Fiçinin havası kuru ve sıcaktı. İçinde, fırıncı Piven'in attığı, üzerine oturduğunuzda hâlâ ince bir un bulutu yayan, eski bir şilte vardı. Şişman bir şişedeki güdük mum, lamba görevi görüyordu ve boyası dökülmüş, eski bir bisküvi tenekesi de kiler olmuştu.

Miles, "Pinchbucket Evi" adlı ilçe yetimhanesinden kaçtıktan sonra (yedinci kez), tepenin yamacındaki bu fiçiyi yerleşmişti. Tahtadan evini, küçük oyuncak ayısıyla paylaşıyordu. Küçük ayının adı Mandalina'ydı. Ve boyu ancak bir el kadardı.

Sahibiyle birlikte dolaşmaya çıkmadığında Miles'ın battaniye olarak kullandığı eski paltonun derin cebinde yaşardı. Mandalina'nın dolgu malzemesi biraz azalmıştı ve bu yüzden biraz sarkıktı. Eskiden mandalina renginde olan kürkü, şimdi turuncumsu griye dönmüştü. Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı ve tek kelime etmese de iyi bir dinleyiciydi.

Gümüş renkli ayın altında Miles, fiçinin ağzında kıvrılıp sirk çadırının yükseldikçe yükselmesini, şiştikçe şişmesini, onu tutan kalın halatların gittikçe gerilmesini izledi. Demir çivilere inen tekdüze çekiç çınlamaları ve karavanlardan süzülen tuhaf ezgiler gözlerini ağırlaştırıyor, başının önüne düşmesine sebep oluyordu. Eski paltoya daha sıkı sarındı ve bir anlığına gözlerini yumdu.

Onları yeniden açtığında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, ama her şey tuhaf bir biçimde kıpırtısız görünüyordu. Sessizliği bozan ne bir baykuş ötüşü, ne bir fare hışırtısı vardı; çam ağacı hafif esintiye karşın sallanmadan, sessizce duruyordu. Miles, gözlerini ovalayarak sirk çadırındaki çalışmaların bitip bitmediğine baktı, ama gözüne daha önce orada olmayan bir şey takıldı. Fiçinin ağzındaki yerinden yirmi adım uzakta, çimenlerin üzerinde iri bir şekil görünüyordu. Kocaman bir kafası, devasa pençeleri ve uzun, çizgili bir kuyruğu vardı. Bu, gümüş çimenlerin üzerinde iki yana sallanan kuyruğunun ucu dışında, kıpırtısızca uzanmış, yetişkin bir Bengal kaplanıydı.

Kaplan o kadar yakındaydı ki Miles onun bıyığındaki telleri bile sayabilirdi. Ayın önünden seyrek bulutlar geçtikçe kaplanın ince çizgileri kayıyor, nefes alıyordu sanki. Miles soluğunu tuttu. Bağırmanın yararı yoktu; onu kimse duyamazdı. Daha önce bir kaplanla yüz yüze gelmemişti hiç, ama fiçisinden bir taş atımı uzakta oturan, muazzam, çizgili yaratığın onu bir sandviç gibi gördüğünden emindi.

Kaplan, kırmızı bir mağaraya benzeyen ağızdaki bıçak gibi dişlerini göstere göstere esnedi ve yüksek sesle, tuhaf bir biçimde insansı bir iç çekişle bıyıklarını titretti. Kocaman başını çevirip kehribar rengi gözleriyle doğrudan Miles'a baktı. Dünya döndü, çimenler büyüdü ve kaplan sessizce çocuğa bakmaya devam etti. Daha önce hiç kaplan görmemesine karşın Miles onun bakışlarını tuhaf bir biçimde tanıdık buldu; sık sık gördüğü ve her seferinde unuttuğu bir düşün yankısı gibi. Yüreğinin güm güm attığını hissedebiliyordu; kaplan belirdiğinden beri nefes almadığını fark etti.

Kaplan, gür ve pürüzsüz bir sesle, "Başkası olsa kaçırdı," dedi. Kuyruğunun ucunu savurdu.

Miles bir süre hiçbir şey söylemedi. Kaplan onunla konuşmuş olamazdı elbette. Kaplanların konuşmadığını herkes bilirdi; en azından, şu an kendisinden yanıt bekleyen kaplan dışında herkes.

"Kaçacak yerim yok," dedi Miles fısıltı denebilecek bir sesle. "Bu yüzden, eğer beni yiyeceksen," diye ekledi bir an sonra, "lütfen çabuk ol!"

Kaplan, üzerine fazlasıyla büyük gelen bir paltoya sarınıp fiçinin ağzına büzülmüş olan sıska çocuğa baktı. "Şimdi sen söyleyince aklıma geldi..." dedi, "sabahın bu saatinde gerçekten de midem kazınır biraz, ama sen dişimin kovuğuna bile gitmezsin."

"Bu konuda haklısın," dedi Miles, biraz daha güçlü bir sesle. "Ben çok zayıfım ve... ve ayaklarım da leş gibi kokar! Ayaklarımı beğeneceğini sanmam; ağır kokulu peynirleri sevmiyorsan elbette."

Kaplan, kahkaha ya da boş bir midenin guruldaması olabilecek bir gürlüme çıkardı. "Senden daha pis şeyler yedim fiçi çocuğu," dedi. "Bir seferinde, bir sağlık ve güvenlik müfettişini kısıkaçlı not defteri ve fötr şapkasıyla beraber mideye indirdim. Bir hafta boyunca mide sancısı çektim."

“Bu... bu yüzden başın belaya girmedi mi?” diye sordu Miles.

“Tam tersine,” diye gürledi kaplan, “bana bir hafta izin verdiler ve gösterilere çıkmadım. Kocaman bir arabayı da bana ayırdılar.”

Kaplan ayağa kalktı ve gerindi. İki yüz elli kiloluk diş ve kas yığını ay ışığı altında dalgalandı. Gözlerini Miles’a dikmiş, fıçıya doğru bir adım atarken, “Yemekten bahsetmek karnımı acıktırdı,” dedi. “Menüde tek şey varken pek seçici olamıyorsun.”

Miles paltonun içinde büzülerek sert ve lezzetsiz görünmeye çalıştı. Tepenin yamacındaki bir fıçının içinde olmaksızın herhangi bir yerde olmayı sık sık dilemişti; ama yine de söz konusu başka yer, bir kaplanın midesinden daha iyi bir yer olmalıydı. Çaresizce arkasını, fıçının dağınık zeminini yokladı. Parmakları güdük mumu buldu. İşe yaramaz mumu bıraktı ve biraz daha yokladı, bu sefer eski püskü çoraplarından birini buldu. Kaplan yaklaşırken, “Belki onu leş kokusuyla öldürebilirim,” diye düşündü. Kaplan şimdi ondan yalnızca birkaç bıyık boyu uzaktaydı. Sıcak, küflü nefesi, çocuğun yüzünü ısıtıyor, gözleri, soğuk ateş gibi yanıyordu; ama Miles gözlerini ondan alamıyordu. Kaplan durdu, yükselen güneş alev rengi kürkünde aylalar yaratmıştı.

“Eşelenmeyi bırakabilirsin küçük fıçı çocuğu,” dedi, “deri ve kemikle doyurulamayacak açlıklar vardır.” Burnu hafifçe seyirdi. “Ayrıca... sirk halkından hiç kimseyi yemedim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Miles; boğazı kuruduğu için konuşmakta güçlük çekiyordu.

“Demek istediğim şu...” dedi kaplan, “başının üzerinde bile duramazmış gibi görünsen de, ben sendeki sirk kokusunu alabiliyorum.”

“Evet, duramam,” dedi Miles, “ve hiç sirke gitmedim.”

“Sen neye inanmak istiyorsan inan,” dedi kaplan. Yavaşça döndü ve bir daha arkasına bakmadan çim yamaçta aşağıya

doğru uzaklaşmaya başladı. Sirk sessizdi; kasaba halkı şafakla uyanıp gerinmeye başlayınca sirk halkı arabalarına saklanmıştı. Aşağıdan gelen tek ses, büyük çadırın tepesinde dalgalanan uzun, siyah flamanın hafif hafif şaklaması ve hayvan kafesleri arasında, ufak bir adam tarafından itilen kocaman, kırmızı et parçalarıyla dolu, paslı el arabasının gıcirtısıydı. Adam, kendi kendine ıslık çalarak, sağlam bir sırlıkla, et parçalarını parmaklıkların arasından kafeslere uzatıyordu.

Miles, uykusuzluktan ağrıyan gözlerini ovaladı. Başını iki yana salladı ve tepeden aşağı baktı. Kaplan görünürlerde yoktu, boş el arabası en uzaktaki karavanın gölgesine terk edilmiş, duruyordu.

Miles tekrar uyandığında güneş çoktan gökyüzünde yükselmişti. Fıçının ağzında kıvrılıp uyuduğu için her yeri tutulmuştu ve aklıktan midesi gurulduyordu. Boş bir alan görmeyi bekleyerek tepenin dibine baktı, ama sessiz araba dizisi ve siyahlı kırmızılı devasa çadır işte oradaydı. Başını paltonun cebinden çıkaran Mandalina'ya, "En azından bu kısmı düş değilmiş," dedi. Mandalina gülümsemekle yetindi.

Miles, bunun ne denli tuhaf bir sirk olduğunu gün ışığında daha net görebiliyordu. Arabaların üzerine koyu ve dehşet verici renklerle karmaşık desenler boyanmıştı. Tahta tekerleklerine demir çiviler kakılmıştı. En büyük araba kocaman bir palyaço yüzüyle süslenmişti. Palyaçonun gözleri ve siyah dudakları sessiz bir kahkahayla kocaman açılmıştı ve parlak, mavi saçları yıldırım çarpmış, aç bir timsahın pulları gibi diken diken duruyordu. Palyaçonun başının üstüne, kıvrımlı harflerle bir yazı kazınmıştı. Miles gözlerini kısarak okudu. "Büyük Cortado," yazıyordu. Nedense, isim ona ürkütücü geldi. *Büyük Cortado*. Çocuk zayıf güneş ışığı altında ürperdi.

İki fil, alanın kenarındaki ağaca bağlanmıştı. Gecenin yorgunluğunu atmak için sabırla durmuş, dinleniyorlardı. Diğer kafeslerdeki hayvanlar da az çok seçilebiliyordu. Bir sürü maymun, ciyak ciyak sesleriyle yan komşuları olan kibirli develere hakaretler yağdırıyordu. Bir başka arabada çizgileri parmaklıkların gölgelerine karışan iki zebra vardı; onları ancak hareket ettiklerinde görebiliyordunuz. Bir kafesin parmaklıklarından çıkan uzun, pullu bir kuyruk neredeyse yere değiyordu. Miles'in gözleri kaplandan bir iz aradı.

Diğerlerinden uzağa, alanın köşesine yerleştirilmiş bir araba vardı. Kapısının ve minik, parmaklıklılı pencerelerinin siyah çerçeveleri dışında her yeri tamamen kırmızıya boyanmıştı. Kapısına üç sağlam sürgü takılmıştı ve her birinde yumruk büyüklüğünde birer asma kilit vardı. Savrulan çadır bezlerine havlayarak halkalar çizen, kafeslerden düşen et parçalarını çalan köpekler, kırmızı arabanın durduğu köşeden uzak duruyordu. Bir kaplanı barındırmak için tuhaf bir yere benziyordu.

"Hava kararır kararmaz..." dedi Miles, Mandalina'ya, "gizlice o sirke gireceğiz ve eğer gerçekten varsa o kaplanı bulacağız."

İKİNCİ BÖLÜM

KEMİK TORBASI

Bir kaplan tarafından ziyaret edilmiş, fıçıda yaşayan, yıkanmamış Miles Wednesday*, Larde'nin dar sokaklarından geçerek Sosis Yolu'ndaki sıcak, pis kokulu kasap dükkânına vardı. Kasap Haunch, ışıltılı bıçağıyla kaburga kesiyor, onları mermer tezgâhın arkasındaki eski kesme tahtasına fırlatıyor, bir yandan da müşterilerine homurdanıyordu. Miles'ı kapıda gördü ve kaşlarını çattı.

"Yine mi sen?" dedi, kornoya benzer gür sesiyle. "Beni söğüşlemeye kalkma. Sana verecek bir şeyim yok."

"Ben seni söğüşlemiyorum," dedi Miles. "İş arıyorum. Yapılması gereken bir işin vardır mutlaka."

Kasap homurdandı ve söylene söylene et doğrama işine geri döndü. Onun uzatacağı kâğıt kaplı paketleri almak için sıraya girmiş olan kadınlar onaylayıp söylendiler. Miles kollarını kavuşturdu, ayaklarını iyice açıp kapının eşliğinde sabırla bekleyerek kasabın onu görmezden gelmesini güçleştirdi.

Başörtüsünü çenesinin altında düğümlemiş, iri yarı kadına bir paket sosis uzatırken, "Eh, orada dikilip durma," diye homurdandı adam. "Arka tarafa geç ve yerleri fırçalamaya başla. Adam gibi yap işini, yoksa çizmemin tadına bakarsın!"

* İng. Çarşamba [Ç. N.]

Miles kaşındıran yünlü kabanlar içindeki kadın kalabalığının arasından sıyrıldı ve kasabın avlusuna çıktı. Avluda, ikiye bölünmüş hayvanlar çelik kancalardan sarkıyordu ve bayat kan kokusu nefes almayı zorlaştırıyordu. Tahta kovayı sabunlu suyla doldurdu ve yıpranmış bir fırçayla çatlak seramikleri ovmaya başladı. Su soğuktu, kısa süre sonra elleri kızardı, üşüdü; ama Miles ovdu, fırçayı suya daldırdı, yine ovdu. Haunch'un avlusunu son temizlediğinde ücret olarak, satılmayıp kalan sosislerden bir düzine almıştı. Sopanın ucuna takılıp kızaran tombul sosislerin, yamaçtaki çam ağacının altında yaktığı küçük kamp ateşine düşerek cızırdayan yağ damlalarının kokusunu şimdi bile alır gibiydi.

Berbat kokan avluyu ovarken kaplanı düşündü. Kaplanın sabit bakışları belleğine öyle kazınmıştı ki devasa yaratığın köşeye serilmiş, kendisini izliyor olabileceğini düşünerek birkaç kez omzunun üzerinden arkasına baktı. Kulaklarında sirkin tuhaf sesleri uğulduyordu ve açlıktan sersemleyince arabaların süsleri gibi diken diken ve dolaşık desenler gözlerinin önünde dans etmeye başladı. Gecenin çökmesini dört gözle bekliyordu; gizlice sirke girip gerçek olup olmadığını görmek için kaplanın kafesini arayacaktı. Havanın kararmasına daha çok vardı; bu yüzden Miles, sanki zamanın daha çabuk geçmesini sağlayabilecekmiş gibi, yerleri daha sert fırçaladı.

Kasabın kalabalık dükkânından bir kahkaha yükseldi ve müşteriler, iri yarı adamın gülüşünün gümbürtüsünden, ürkmüş kazlar gibi gakladılar. Miles neler olduğunu görmek için kıyın kıyın arka kapıya yanaştı. Pinchbucket Evi'nde kahkaha kesinlikle yasaklanmıştı; bu yüzden kahkahalar Miles'ı hep meraklandırır. Kasap, önlüğünün kenarıyla gözlerini siliyordu. "Bu dünyada yeterince kahkaha yok," dedi ve elindeki satırı hızla et parçasına indirdi. Müşteriler içlerini çekerek başlarını salladı, sonra omuzları çöktü ve yüzlerindeki yorgunluk geri geldi. Miles işine döndü.

İşini bitirdiğinde yer seramikleri ıslık ıslık parlıyordu; kovadaki su boşaltılmış, yerine etrafa saçılmış, kocaman, mavi boğumlu kemikler doldurulmuştu. Haunch kapıya geldi ve avlu diz boyu, çürük etle doluymuş gibi kaşlarını çatıp ovulmuş zeminine baktı.

“Hmff,” diye homurdandı.

“Sosislerimi alayım lütfen,” dedi Miles. Düşüncesi bile midisini guruldatmaya yetiyordu.

“Sosis yok,” diye homurdandı kasap. “Sosis bitti. Her şey bitti. Biraz kemik alabilirsin.”

“Kemik mi?” dedi Miles. “Kemik yiyemem ki!”

“Kaynatıp çorba yaparsın,” dedi kasap. “Kemikten başka şey kalmadı.” Bir kesekâğıdını silkeleyerek açtı ve tahta kovadan bir avuç kemik alıp kesekâğıdına koydu, tepesini kıvrıp kapattı ve Miles’in eline tutuşturdu. “Altından tut,” diye homurdandı, “yoksa kemikler düşer.”

Miles, uyuşuk parmaklarla kemik torbasını kavrayarak dükândan çıkarken kasap peşinden seslendi. “Yetimhaneden asla ayrılmamalıydın. Orada doğru dürüst beslerlerdi seni.”

Miles omzunun üzerinden, “Orada biraz daha kalsaydım, doğru dürüst zehirlerlerdi beni,” diye bağırarak yanıt verdi.

Akşam göğünde solgun bir güneş asılıydı ve rüzgâr hayvan barınağındaki köpek seslerini taşıyordu. Kasabın verdiği kemiklerin kokusu ıslak, kahverengi keseden sızıyordu ve Miles temiz hava soluyabilmek için başını aksi yöne çevirmek zorunda kalıyordu. “Bunlardan çorba yapamam,” diye düşündü. “Bayan Pinchbucket’ın lapası bile bundan daha iyiydi.” Bir an durup kesenin ağırlığını ağrıyan kollarının birinden diğerine kaydırdı.

Oğlanın yüzünde bir gülümseme belirdi. Miles’ı iyi tanısaydınız (ki onu pek az insan tanırdı) kafasında yeni bir plan

oluşmaya başladığında hep bu şekilde gülümsediğini bilirdiniz. Gülümseme genişledi ve Miles barınak yoluna dönüp Larde'deki sokak köpeklerinin havlama seslerini takip etti.

Hayvan barınağı, polis karakolunun yanındaki dar bir avludan ibaretti ve kırmızı tuğlalardan örülmüş, yüksek bir duvarla çevriliydi. Her sene olduğu gibi bu sene de, kasabanın başıboş köpekleri Belediye Başkanı Doggett'in emriyle toplandığı için, içerisi uzun tüylü, aksak, salyaları akan köpeklerle doluydu. Emir, Çavuş Bramley'ye telefonla iletilmişti ve çavuş onu, lapamsı yüzündeki küçük, kuru üzümlere benzeyen gözlerini tavana dikerek dinlemişti. Çavuş Bramley ve güvenilir iki polis memuru, tüm resmi görevlerini (suç kanıtı bulmak için gazeteleri taramak, özellikle de çapraz bulmacada ipucu aramak ve acil durumlara karşı ezik teneke çaydanlıkta çay demlemek) bir kenara bırakıp, ellerinde ucuna ağ tutturulmuş bir sırtık ve iki geniş bez torbayla, köpek avlamak için sokağa fırlamışlardı.

Üç kişilik süper ekip olarak çalışan çavuş ve polis memurları, Larde köpeklerini toparlamış, "kamu sağlığını koruma" amacıyla onları gözaltına almışlardı. Belediye Başkanı'nın değişken ilgisinin yakında başka bir konuya yöneleceğini biliyorlardı. O zaman köpekler sessizce, Memur Wigge'nin deyişiyle, "vahşi hayata geri bırakılacaktı". Hem, bu iş bulmaca çözerek geçirdikleri hayatlarına bir değişiklik de getiriyordu.

Miles, köpek barınağına yaklaştıkça havlamalar yükseldi. Onun ayak seslerini duyan, esintiyle gelen lezzetli kemiklerin kokusunu alan otuzdan fazla sokak köpeği, gırtlaklarını parçalarcasına havlıyordu. Miles, kesekâğıdını dikkatle barınağın dışına bıraktı ve kokunun yüksek duvarın üzerinden aşmasına izin verdi. Sonra yandaki polis karakolunun yıpranmış basamaklarını tırmandı.

Polis karakolu küçük, dağınık ve havasızdı. İçeride iki ahşap çalışma masası, tuşları eksik olan çok eski bir daktilo, dökme demirden koca göbekli bir soba, üç mutsuz polis memuru ve yeşil şemsiyeli, ufak tefek, yaşlı bir kadın vardı. Şemsiyenin ucunda, çok tehlikeli, metal bir çivi bulunuyordu ve sahibi, onu Çavuş Bramley'nin şekilsiz burnunun dibinde sallıyordu. Kadın öfkeyle bağırıyordu, ama ne konuda bağırıldığı anlaşılmıyordu. Sıkış tepiş ofis, havlayan köpeklerin şamatasıyla öyle dolmuştu ki başka sese yer kalmamıştı. Gerçekten de, yaşlı kadın kendi kendine havlıyor da olabilirdi; kimse anlamazdı.

Çavuş Bramley elini sağlam kulağının arkasına atmıştı. Şemsiyenin ucu burnuna girmesin diye dikkat ederek kadına yaklaşmış, ne dediğini anlamaya çalışıyordu. Sonunda dönüp Memur Wigge'ye bağırarak bir şeyler söyledi, ama Memur Wigge hiçbir şey duymadı; çünkü masasının üzerindeki yumuşak mumdan kopardığı parçaları kulağına tıkamıştı. Kaşlarını çatarak gözlerini bulmacaya dikmiş, "H" ile başlayan ve "köpek konuşması" anlamına gelen yedi harfli bir kelime bulmaya çalışıyordu.

Çağdaş Polis dergisinin verdiği dudak okuma kursunu bitiren Memur Flap, çavuşun gevşek dudaklarını iri harflerle basılmış kitap gibi okudu ve yerinden fırlayıp köpek barınağına giden yan kapıyı açtı. Köpeklerin sesi sağır ediciydi; Memur Flap ağzını açıp, "SUSUUUN!" diye bağırды. Ama ağzı küçük, sesi inceydi ve köpekler onu duymazdan geldi. Flap, kapıyı kapattı ve pes ederek kendini sandalyesine bıraktı.

Miles yüksek karşılama masasının yanındaki tabureye çıktı; orada kısa, sarı bir kurşunkalem ve kare şeklinde kâğıt parçaları buldu. Bir an düşündü, sonra arkadaşı Bayan Partridge'in (Kendisi ağaçta yaşamaktadır.) öğrettiği gibi düzgün harflerle, dikkatle yazdı:

KÖPEKLERİN HAFLAMASINI KESEBLİRİM.

Notu çavuşa doğru kaydırdı. Yaşlı hanım, köpeklerin havlamasına aldırmadan, ciğerlerini patlatırcasına bağırırmaya devam ediyordu ve çavuşun gözlüğü yaşlı hanımın tükürüğüyle ıslanmıştı. Çavuş gözlüğünü burnunun üzerinden aldı ve mendiliyle sildi. Notu iki kere okudu, sonra dahası var mı diye bakmak için döndü.

Bir an gözlerini kısarak Miles'a baktı, sonra cebine uzandı gümüş bir para çıkardı. Miles başını salladı, karakoldan çıktı ve kapıyı dikkatle arkasından kapattı. Kemik torbasını aldı, içinden en büyük kemiği seçip keseden yırttığı kâğıda sardı ve cebine soktu. Sonra kalan kemikleri, becerebildiğince hızlı bir şekilde duvarın üzerinden fırlattı. Köpekler itişip kakışır, dişler ve savaşıırken, havlamalar ciyaklamalara dönüştü. Sonra, teker teker sustular ve geriye yalnızca kemik kemiren köpek dişlerinin kıtırtı ve çıtırtıları kaldı. Zaman zaman, gülünç bir şeye kalkışmaması için kemiğini uyarın bir köpeğin çıkardığı hırlamalar da duyuluyordu.

Karakola, neredeyse havlamalar kadar sağır edici bir sessizlik çökmüştü. Memur Wigge kulaklarındaki mum parçalarını çıkarmış, gösterdiği çabayla dilini çıkararak bulmacasına bir sözcük yazıyordu: H-A-V-L-A-M-A. Çavuş ayağa kalktı ve tombul parmaklarındaki gümüş parayı havaya kaldırarak bekledi. Miles tabureye tırmandı, parayı adamın parmaklarından kaptı, teşekkür etti ve yere atladı. Yaşlı hanım şemsiyesinin ucuyla Çavuş Bramley'nin göğsünü dürtükledi.

“Ee?” diye ciyakladı. “Ne yapacaksın bu konuda?”

“Ne konuda?” diye sordu Çavuş Bramley.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

MİNİK AKROBAT

Miles Wednesday, elinde ekmek-peynir, Pinchbucket Evi'nin dışındaki yüksek ağacın çatalına oturdu; hafif esen rüzgârla sallanıyordu. Çavuşun verdiği parayla yemek almıştı, ama hava henüz sirke gizlice girmesine yetecek kadar kararmamıştı. Arada bir, boş zamanı olduğunda ayakları onu eskiden yuvası olan pis binaya giden tanıdık sokaklara sürüklerdi.

Dizi dizi, küçük, kirli pencereleri olan Pinchbucket Evi, yayvan, gri bir binaydı. Bodrum katındaki ızgaralarından buhar çıkıyor, alt katların çevresine daimi bir sis yayıyordu. Larde ve çevresindeki, anne babasını kaybetme talihsizliğine uğramış bütün çocuklar eninde sonunda kendini Pinchbucket Evi'nin eşğine sürüklenirken bulurdu. Gri, metal kapılardan içeri girdiğinde saçları tıraşlanır (Bayan Pinchbucket onları Calvo Yolu'ndaki perukçuya satardı.), üzerindeki güzel giysiler (eğer varsa) çıkartılıp yerine yıpranmış, solmuş pijamalar giydirilirdi. Ceplerindeki her tür kıymetli eşya, Bayan Pinchbucket'ın dingildek, demir yatağının altındaki teneke kutuya kilitlenirdi.

Karşılığında, çocuklara geldikleri günün ismi verilirdi. Hemen Pinchbucket Evi'nin mahzenindeki buhar dolu, durmaksızın gürleyen, bunaltıcı çamaşırhanede işe koşullardı. Koca binada, haftanın günlerinden biriyle adlandırılmamış tek ço-

cuk, Hettie November* idi. Hettie, yetimhane basamaklarında yarı donmuş halde bulunduğu Bayan Pinchbucket, hastaneye yatmış, bir türlü geçmek bilmeyen cömertlik hastalığını tedavi ettiriyordu. Bir günü diğerinden ayırt edemeyen kocası Fowler Pinchbucket, çözülsün diye donmuş çocuğu buhar kazanının bulunduğu odaya koymuş, sonra onu tamamen unutmuştu. Neyse ki, yaşça büyük kızlardan biri bebeğin inlemelerini duymuş, onu isli mahzenden kurtarmıştı. Miles da Pinchbucket Evi'ne bebekken bırakılmıştı ve başka evi olduğunu hatırlamıyordu.

Miles, ağaçta tündüğü yerden aydınlık pencerelerin içini açıkça görebiliyordu. Bütün Cumalar, Pazartesiler, Cumartesiler ve Salılar, tıraşlı başlarıyla, yemekhane boyunca uzanan, iki uzun masada sıra sıra oturuyordu. Kurşunkalem kadar ince ve kuru bir kadın olan Bayan Pinchbucket masaların arasında yürüyor, lapasını hızlı kaşıklamayı beceremeyen çocukların kafasına parmak boğumlarıyla vuruyordu. Miles elinde güçlü bir mancınık ve pürüzsüz bir taş olduğunu hayal ederek tek gözünü kısıp baktı. Bayan Pinchbucket'ın ekşi yüzünü ortadan ikiye ayıran, pembe bir köpekbalığı yüzgecine benzeyen burnu baştan çıkarıcı bir hedefti.

Fowler Pinchbucket, duvardaki kare şeklindeki deliğin önünde diz çökmüştü ve çarpık dişlerinin arasında bir tornavida tutuyordu. Delikten dolaşık, kahverengi ve siyah teller fırlamıştı. Fowler, kaşlarını çatmış, aptal aptal onlara bakıyordu. Para harcamamak için, Pinchbucket Evi'ndeki bütün onarımları Fowler yapardı ve Homurtu Fowler tarafından onarılan hiçbir şey, bir daha eskisi gibi olmazdı.

Miles ekmek ve peynirini bitirdi. Tam ağaçtan inecekti ki Fowler Pinchbucket, elektrik sorununu çözecek bir karara vardı. Kalın, siyah bir teli ve ufalanmaya yüz tutmuş, kahverengi

* İng. Kasım [Ç. N.]

bir teli sert, köşeli parmaklarıyla yakaladı; ikisini bir araya getirerek kıvırdı. Yüksek sesli bir patlama duyuldu ve yetimhanedeki bütün ışıklar söndü. Fowler Pinchbucket'in patates çuvalına benzeyen silueti, bir kıvılcım yağmuru eşliğinde yemekhanenin ortasına doğru uçtu.

Işıklar titreşerek yanmaya başlarken, kavrulmuş bir şeklin sallanarak ayağa kalktığı görülebiliyordu. Saçları kararmış, tırbuşonlar gibi dikilmişti ve lime lime gömleğinin yakasından ve kol ağızlarından mavi dumanlar çıkıyordu. Ayakkabısının teki, Ruben Monday'in* çorba kâsesinde tepetaklak yatıyordu; diğer tekiyse, paspas kovaşında buhar çıkarıyordu. Adam bir iki saniye boyunca, gözlerini kısmış, çorapla kalan ayaklarının üzerinde sallanırken, kim olduğunu hatırlamaya çalışmış gibi Bayan Pinchbucket'a baktı.

Fowler Pinchbucket'in kavrulmuş halini görünce çocuklar kahkahayı bastı ve sesleri kasvetli odayı ısıttı. Pinchbucket Evi'nde kahkahanın kesinlikle yasak olduğunu hatırlarsınız. Kahkahalarla gülen yetimleri görünce Fowler'ın yüzü daha da karardı. En yakındaki masaya doğru bir tokat salladı, küçük bir çocuğu sırasından devirdi ve birkaç tane de tabak kırdı. Masanın diğer ucundaki Bayan Pinchbucket da fazladan birkaç kulak yumrukladı. Kahkahalar hemen dindi; geriye yalnızca aşağıdaki çamaşırhanenin tangırtıları, geçirtileri ve yemekhaneye götürülmeye hazırlanan çocuklar ayağa kalkarken sandalyelerinden çıkan sesler kaldı.

Miles ağacın çatalında bir süre daha oturdu; Pinchbucket Evi'nde uyandığı soğuk sabahlarda hep olduğu gibi yine boğazı düğümlemişti. Sonra kendini muhteşem bir kaplanın sırtında, gri kapılardan geçip basamakları ikişer ikişer tırmanırken hayal etti. Kaplan, Pinchbucketları bütün bütün yutarken Miles, yetimlerin neşeli haykırış ve alkışları arasında yemekhanede dolanacaktı.

* Monday: Pazartesi [Ç. N.]

Tepenin yamacındaki fıçıyı düşündü. Gece, içine kıvrıldı-
ğında oyuncak ayısı ve baykuş ötüşlerinden başka ona arkadaş-
lık edecek kimse olmayacaktı. Hemen fıçıyı aklından çıkarıp
sirki düşündü. Alacakaranlık çöküyordu ve gitmesi gereken bir
randevusu vardı. Ağaçtan indi. Döşeme taşlarda yamaç aşağı
kayarak Dilenci Köprüsü'ne doğru koşarken kaplan için sakla-
dığı kemiğin ceketini çekiştirdiğini hissedebiliyordu.

Kasabanın kıyısındaki dar sokaklarda, yabancı diyarlardan
gelmiş hayvanların tuhaf kokuları süzülüyordu. Kasabalılar,
bir milyon kırmızı ve sarı ışıkla kuşanmış olan sirke doğru akın
ediyordu. Uyumsuz ezgileri ve davul seslerini takip ederken
birbirlerini itip kakıyor, elinden tuttıkları çocuklarını çekiş-
tiriyorlardı. Bütün lamba direklerine parlak renkli posterler
asılmıştı. Bazılarında, havada uçan, boyalı trapezciler görünü-
yordu; diğerlerinde, kocaman pençelerini gözdağı verircesine
kaldırmış bir kaplanın gururlu yüzü hırlıyordu. Miles, araları-
na karışıp fark edilmeden içeri girebilmeyi umut ederek kala-
balığa katıldı. Fakat sirk girişinde Polis Memuru Flap'in, ayak
uçlarında yükselerek dövmeli kadın devin kulağına bir şeyler
bağırmakta olduğunu gördü. Kadın dev, memurun tepesine
dikilmiş, turnikedeki biletleri topluyordu. Miles, Memur Flap'in
Çağdaş Polis dergisinden öğrendiği "kulak çekmeli özel tutuk-
lama yöntemi"ni hatırladı ve sirke girmek için başka bir yol
bulmaya karar verdi.

Ay ışığıyla aydınlanan alanın kenarından dolandı. Dış ta-
raftaki karavanlar, karanlık göletler içinde sessizce bekliyordu.
Miles arabaların arasına girip kaplanın nerede olduğuna dair
bir işaret aradı. Gölgelemin arasında süzülürken, iki adamın ko-
nuşa konuşa ona doğru yürüdüğünü gördü. Adamlardan biri
cüceydi; alev desenleriyle süslü, parlak bir miğfer takmıştı. Di-
ğeri ise, eski moda, yüksek yakalı bir gömleği ve fötr şapkası

olan iri yarı, tıknaz bir adamdı. Koca, şişkin göbeği pantolon askılarının arasından fırlamıştı ve adam sel baskını beklermiş gibi, pantolonunun paçalarını bileklerinin epey yukarısına kadar kıvırmıştı.

“Bak hele buraya Bay Cengiz,” diyordu cüce, “bu numara için doğru düzgün bir uçan adam kostümü gerekiyor.”

Koca göbekli adam ıslıklı bir kahkaha kopardı. “Uçan adam kostümü, ha? Seni aya fırlatacak değiliz cep artisti.”

“İstedğin kadar gül,” dedi cüce aksi aksi, “ama son gösteride barut yüzünden pantolonum sıyrıldı ve beş yüz kişinin üzerinden eski iç çamaşırlar içinde uçmak hiç de eğlenceli değil.”

Miles tam zamanında eğildi ve sıkı bağlanmadığı için rüzgârda dalgalanan bir çadır bezinin altından içeri süzüldü. Kendini tahta tribünün altında buldu ve botları çamuru ezerek hafifçe cırcıladı. Orkestra, gösterinin başladığını bildiren müziği çalıyordu. Miles, sessizce öne çıktı ve ringe en yakın, en alçak sıranın altına gelince çömeldi.

Onca ayak bileğinin arasından alanı görmeye çalıştı. Önceki gece gördüğü filleri fark etti. Şimdi üstlerinde, püskülleri sallanan süslü battaniyeler vardı ve diz boyu, parlak çizmeler giymiş bir adam kırbacını şaklatarak fillere yabancı bir dilde komutlar veriyordu. Miles, fillerin yalnızca alt yarısını görebiliyordu; kırıksık dizlerini bükerek, onun izleyemediği bir numara yapıyorlardı. Kalabalık alkışladı, parlak çizmeli adam bağırarak fillere bir şeyler daha emretti. Fillerin kocaman, yuvarlak ön ayakları sirk alanının etrafında koşturmaya başladı. Bir palyaçonun bol pantolonu ve yıpranmış botları belirdi; ayaklarını yükseğe kaldıra kaldıra fillerin önünde koşuyordu. Kasabahlılar kahkahalar atarak alkışladı yine.

Miles izlemek için eğilirken, sıraların arasındaki boşluktan kocaman bir dondurma topu düştü ve doğrudan gömleğinin yakasından sırtına girdi. Yukarısındaki sırada oturan bir çocuğun

kendini yırtarcasına ağlaması, Miles'ın inlemesini bastırdı. Baş aşığı duran, dondurmaya bulanmış, küçük bir kız yüzü sıranın altında belirdi. Miles'ı görünce kızın gözleri kocaman oldu. "Dondurmamı geri ver," diye bağırdı ona. Başka sesler onu susturmaya çalıştı. Kız daha da yüksek sesle bağırdı.

"Anneee... pis bir oğlan dondurmamı aldı! Baba! Sıraların altında kaçak dondurma hırsız var!" Miles loşlukta uzaklaşırken sıraların altında birkaç kafa daha belirdi ve ırmakta yosun arayan ördekler gibi bakındılar.

Sırtınızdan aşığı iki yüz elli gram çilekli ve vanilyalı dondurma süzülürken soğuk çamurların içinde emeklemeniz gerekseydi, Miles'ın sirke yaptığı ilk ziyaretin neden planladığı gibi gitmediğini anlardınız. Olay yeriyle arasına güvenli bir mesafe koyduktan sonra Miles, Larde sırtlarının arkasında, çamurlu çimenlerin üzerine oturup gömleğini ve ceketini çıkardı. Islak gömleği tortop edip ceketinin boş cebine tıktırdı ve sonra ceketini giyip sıkı sıkı düğmeledi.

Sirk alanına döndü ve çizgili pantolonlu bacaklar ve fazlasıyla yüksek topuklu pabuçlar arasında, gösteriyi daha iyi izleyebileceği bir boşluk buldu.

Filler ve palyaço gitmişti, şimdi talaş kaplı alanın ortasında kocaman, puslu, beyaz bir top vardı. Topun üzerinde renkli bir piramit dengede duruyordu ve piramidin üzerinde bir küp titriyordu; küpün tepesinde bir başka puslu top, onun üzerinde de yan yatmış çelik bir masa vardı. Miles öne uzandı ve çadırın çatısına kadar yükselen dingildek kulenin üzerinde başka başka şekillerin yığılı olduğunu gördü.

Bu dengesiz kulenin zirvesinde bembeyaz, parlak bir kostüm içinde minik bir kız duruyordu. Yerden dokuz metre yüksekte, minik ayaklar üzerinde dengesini kurmuş, kollarını açmış, başını kaldırmıştı. İzleyicilerin hiçbiri nefes almaya cesaret edemiyordu. Çadırdaki bütün gözler, altı yaşından daha büyük

göstermeyen küçük kıza dikilmişti. Kız kısa, sarı saçlarını kulaqlarının arkasına atmıştı ve bir ışıldağın altında durmasına karşın kendine has, yumuşak bir ışık yayarmış gibiydi. Miles'a, kız büyülü bir yaratıkmış, önceki gece rüyasında gördüğü kaplandan daha hayaliymiş gibi geldi. Büyülenmiş gibi onu izlerken, kızın çok aşağıdaki kalabalığa baktığını gördü. Larde halkının ayak bileklerinin ardındaki loşlukta gizlenmiş olmasına karşın kızın doğrudan ona baktığından emindi.

Sonra olan oldu ve kule yıkılmaya başladı. Kulenin yarı yüksekliğindeki bir top, altındaki piramidin üzerinde sallanıyordu. Topun üzerindeki silindir bir yana devrilince denge gösterisinin malzemeleri ağır ağır yere dökülmeye başladı. Kalabalık dehşet içinde onu izlerken minik kız, korkudan irileşmiş gözlerle düşmeye başladı. Yerde onu tutacak ne bir ağ ne de bir minder vardı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HİÇ

Dondurma yüzünden her yanı buz kesmiş, botları çamur içindeki Miles Wednesday, minik akrobatın devrilen kuleden düştüğünü gördü. Ne yaptığını düşünmeden, kızı havada yakalayabilecekmış gibi, durduğu yerle sıra arasındaki mesafeyi sürünerek geçti; ama önündeki sıraya tırmanırken kalabalıktan bir inleme sesi daha yükseldi. Bu seferki bir hayret nidasıydı. Yerle arasındaki mesafeyi yarıladağında, küçük kızın düşüşü aniden yavaşlamış, omuzlarında narin, parlak, iki kanat belirmişti. Kanatlar hafifçe çırparken kız nazikçe yere indi.

Ayakları yere öyle hafifçe dokundu ki talaşın üzerinde hiç iz bırakmadı. Kanatlar katlanıp yok oldu ve rengârenk şekillerin sonuncusu da onun yanına düştü ve bir kere zıplayıp durdu. Yüzünde minik bir gülümseme beliren kız, sersem sessizliğin içinde doğrudan, karanlıkla aydınlığın arasında kalakalmış olan Miles'a baktı. Berrak, mavi gözleriyle onu buldu ve eğilip hafifçe selam verdi. Sonra biri kızı yerden kaldırdı; güzel, alacalı bir atın üzerine oturttu ve at, onu gururla sirk alanından dışarı, yıldızlarla süslenmiş, kadife perdenin arkasına taşıdı.

Miles, orada olmaması gerektiğini tamamen unutup tozlu tahtaların üzerinde ayağa kalktı ve atla binicisinin ardında kaybolduğu, sallanan perdeye bakakaldı. Yalnız değildi. Perdenin

diğer ucunda da, sirk yöneticisi dikiliyordu; kırmızı pantolonlu, siyah çizmeli, ufak tefek bir adamdı. Kaşlarını çatmış, devasa bıyığının altındaki mavi çenesini sıvazlarken minik akrobatın peşinden bakıyordu.

Bazı kasabalılar gönülsüzce alkışlamaya başladı, ama diğerleri şaşkın ve öfkeliydi.

“İnsanları bu şekilde korkutmalarına izin verilmemeli,” dedi kürk yakalı bir kadın.

“Neredeyse kalp krizi geçiriyordum,” dedi bir başkası.

“Bana sorarsan tehlikeli numaralar yapmak için fazla küçük,” dedi kocası. “O kızı oraya çıkararak bir kanunu çiğnediklerinden emin olabilirsiniz. Büyük olasılıkla düzinelercesini çiğniyorlardır zaten.”

“Hepsi aynalarla yapılıyor,” dedi arka sıradaki adam. “Bildğim bir şey varsa, çocuk yerden hiç ayrılmamıştır.”

“Ben zaten palyaçoları tercih ederim,” dedi ilk kadın. “Pazartesi günü hesapları çıkarırken yeterince denge oyunu yapıyorum zaten.”

Miles, bunun gördüğü en büyüğü şey olduğunu söylemek üzereydi, ama konuşma fırsatı bulamadı. Arkadan, bir el yakasını sıkıca kavramıştı. Miles arkasına döndüğü zaman devasa göbekli, aşırı kısa pantolonlu adamın kaşlarını çatarak ona baktığını gördü.

Cengiz, Miles'ın yakasını çekiştirerek, “Biletin yanında mı bakalım?” diye sordu. Sesi, kırık bir düdük gibi tiz ve ıslıklıydı.

Miles, adamın gözlerinin içine bakarak, “Kaybettim,” dedi.

“Boş laf!” dedi adam. “Ön kapıdan girmiş olamazsın küçük sıçan, ama oradan çıkacaksın.” Şiş ve mor burnu, şekli bozulmuş fötr şapkaıyla dik, beyaz yakasının arasından fırlamıştı; ayrıca adam bayat puro dumanı kokuyordu. Miles'ı girişe doğru yürüttü, çocuk ayak uydurmak için sendeleye sendeleye gidiyordu. Çadır girişine vardıklarında Cengiz, boş eliyle Miles'ı pantolonundan yakaladı ve onu kömür çuvalı gibi havaya fırlattı.

Miles bir şapırtı eşliğinde çamurların içine düştü ve tam zamanında ayağa kalkıp Cengiz'in çizmesinin ucundan kaçmayı başardı.

Cengiz, topuğunun üzerinde dönüp çadıra girerken, "Eğer o pis yüzünü bir daha buralarda görürsem seni *Hiç*'e yedireceğim," dedi.

Miles çıkışa yöneldi, ama şişman adamın gözden kaybolduğundan emin olur olmaz geri dönüp yine arabaların arasından süzüldü. Sirk gösterisinin ikinci yarısı, zil çınlamaları ve gong gümlmeleri arasında başlamıştı ve Miles, kaplanın kafesini bulmaya kararlıydı. Kenarı parmaklıklı bir arabanın içine baktı. Pis kokulu karanlığın içindeki kertenkele gözleri kırpılmadan ona bakıyordu. "Bu değil," diye fısıldadı Mandalina'ya ve yoluna devam etti. Teker teker kafesleri gezdi; bazıları boş, bazıları doluydu. Sabah gördüğü zebalar ayaklarıyla yeri dövüyor, kişniyordu. Bir sonraki arabada Miles'in daha önce hiç görmediği, uzun boyunlu ve yünlü hayvanlar vardı. O sıradaki son araba papağanlarla doluydu; ciyak ciyak sesleriyle, farklı dillerde hakaretler yağıdırıyorlardı.

Miles biraz ötede, diğerlerinden ayrı duran kırmızı bir araba gördü. Bu, sabah gördüğü, köpeklerin bile uzak durduğu arabaydı. İzlenmediğinden emin olduktan sonra, sessiz adımlarla çimenlerin üzerinde koşarak kırmızı arabanın altındaki karanlığa daldı. Kaplan için sakladığı kemiği cebinden çıkardı ve dikkatle kâğıdını açtı. Onu, başının üzerindeki küçük, parmaklıklılı pencereden içeri bırakırsa ne olacağını merak ediyordu.

Miles, bu kararı verme şansının ve kemiğin elinden alınacağını bilmiyordu. Tepesindeki arabada saklanan yaratık kaplan değildi. İsim verilmiş bir şey de değildi. O yalnızca "Hiç" olarak biliniyordu. Kapkara, korkunç bir hayvandı; en karanlık kâbuslarınızın en derin köşelerinde saklanan cinsten bir varlıktı. Hiç, iri, tıknaz, kıllı ve son derece güçlüydü. Çevresi kızarmış gözleri, kemik kıran türden dişleri vardı. Onun bir tür

maymun, hatta Himalayaların keşfedilmemiş yerlerinden gelen bir yeti* olduğunu söyleyenler çıkmıştı. Diğerleriyle, eskiden insan olduğunu, güçlü bir cadı tarafından canavara dönüştürüldüğünü söylüyordu. Gerçek her neyse, pek az kişi Hiç'le yüz yüze gelmişti, çünkü o ne ehlileştirilebiliyor ne de eğitilebiliyordu. Bunu deneyen son adam, Aziz Bonifacio'nun Kaçıklar Hastanesi'ne kapatılmıştı ve yedi senedir ağzından mantıklı tek sözcük çıkmamıştı.

Miles kemiğin üzerindeki son ıslak kâğıt parçasını da sıyrırken küçük, parmaklıkl pencereden devasa, boğum boğum, siyah bir kol sarktı ve pençesiyle kocaman kemiği kapıp karanlığa çekildi.

Çat! Hiç, kudretli çenesiyle kemiği kolaylıkla kırdı ve salyalar akıtıp yutkunarak içindeki iliği emdi. Yaratığın kocaman dişleri saniyeler içinde kemiği kıymık kıymık etti ve borazan gibi bir geçirme, demir yaylar üzerindeki arabayı salladı. Miles, canavarın kafesinin altında çömelmiş, titriyordu. Tepesindeki arabada ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyordu, ama kesinlikle aradığı kaplan değildi. Ve onu yakalarsa, kafasını yumurta kabuğu gibi kıracağından emindi.

Kemiğini kaptıran, şaşkın Miles Wednesday, kırmızı arabanın tahta tekerleklerinin arkasına çömelmişti. Saklandığı yerden çıkmaya korkuyordu, ama orada kalmaktan da korkuyordu. Canavarın kılılı elinin uzanamayacağı (öyle umuyordu) bir yere büzülmüşken sirk çadırının arkasından biri iri, biri ufak iki şeklin çıktığını gördü. İri olan, fotr şapkası ve kolayca tanımlanabilecek göbeğiyle kara gölge, devrilen kuledeki minik akrobatı önden itiyordu. Kızın elleri arkadan bağlanmıştı. Ay ışığı saçlarından yansıyor, ıslık ıslık kostümünde göz kırpyordu. Cengiz, kemerinden sarkan büyük halkadaki anahtarlardan biriyle

* Tibet'te yaşadığı düşünülen korkunç kar adamı [E. N.]

küçük bir arabanın kapısını açtı. Kızı kaldırdı ve arabanın içine fırlatıp kapıyı kilitledi. Döndü ve ayaklarını yere vura vura uzaklaşarak, üstüne çılgın bir palyaço yüzü resmi yapılmış Büyük Cortado arabasına girdi.

“Gitme zamanı geldi,” diye fısıldadı Miles, Mandalina’ya.

Mandalina yanıt vermedi, ama Miles onun ne düşündüğünü biliyordu.

“Bizi yakalarlarsa Hiç’e yedirirler,” dedi.

Mandalina sessizliğini korudu.

“Onu dışarı *çıkaramayız*,” diye tısladı Miles; sinirlenmeye başlamıştı. “Kapı kilitli ve pencerelerde parmaklıklar var. Dahası...” dedi, fısıldamayı unutarak, “bizi ilgilendirmez.”

Ses yükselince kırmızı araba gıcırdayan demir yayların üzerinde eğildi. Hiç’in kılılı pençesi yeniden belirdi ve parmaklıkların arasını yoklamaya başladı. Kemik hoşuna gitmişti ve daha fazlasını arıyordu. Kıvrık, sarı bir tırnak Miles’in çıplak ayak bileğine sürtündü. Bunun üzerine Miles, kapandan kurtulmuş tazı gibi arabanın altından fırladı ve uçarcasına çamurlu çimenliği aştı. Panik içinde en yakın arabaya yöneldi ve ancak oraya vardıktan sonra, minik akrobatın kapatıldığı küçük arabanın yanında olduğunu fark etti. Sessizce homurdandı.

“Kim var orada?” dedi küçük bir ses, parmaklıklı pencerenin ardından.

“Ben,” dedi Miles.

“Beni buradan çıkarabilir misin Ben?” dedi ses.

“Miles, Ben değil,” dedi Miles.

“Miles kim?” diye sordu ses.

“Benim,” dedi Miles. “Ve seni dışarı çıkaramam. Kapı kilitli.”

“O zaman anahtara ihtiyacın olacak,” dedi kız.

“Anahtar Cengiz’de,” dedi Miles.

Karavanın içinde hışırtılar duyuldu ve küçük kızın yüzünün üst kısmı pencerede belirip tahta pencere eşiğinden baktı.

“Ah!” dedi şaşkınlıkla. “Sensin! Düşüğümde beni kurtarmaya çalıştın.”

Miles karanlıkta kızardı.

“Sen olduğun için sevindim,” dedi minik akrobat. “Çok cesursun. Eminim anahtarı alıp beni buradan çıkarabilirsin.”

Miles içini çekti ve başını kaldırıp kıza baktı. Arabanın karanlığında küçük ve korkmuş görünüyordu. “Adın ne?” diye sordu.

Kız bir an duraksadıktan sonra, “Ufaklık,” dedi.

“Tamam Ufaklık,” dedi Miles. “Anahtarı almaya çalışacağım. Sen pencereden çekil ve sessiz ol.”

Ufaklık başını salladı. Yüzü pencerede kaldı.

Cengiz’in girdiği büyük araba, Ufaklık’ın kapatıldığı arabanın biraz ötesindeydi. Gece mavisi rengindeydi ve kenarlarındaki gümüş süslemeler dikenli çalılar gibi kıvrılıp bükülüyordu. Arabanın kapısı aralıktı; içeriden loş, kırmızı bir ışık ve sohbet mırıltıları geliyordu. Miles sessizce ilerledi ve tahta basamakların yanına saklandı. Kalbi davul gibi gümlüyordu.

Arabanın içinden bir erkek sesi geldi. “Büyük olan, Kahkaha Sarayı’nda fırtına gibi esiyor. Şimşekli numarası acayip beğeniliyor, ama nasıl yapıldığını hâlâ anlamadım.”

“Ona güvenebileceğini düşünüyor musun?” diye sordu Cengiz’in tiz sesi.

“Küçük kız kardeşini sirkte tuttuğumuz sürece, ne söyleniyorsa onu yapacak.”

“Kız ne olacak peki... o kanat meselesi?”

Uzun bir sessizlik oldu, ardından bir duman bulutu aralık kapıdan çıkıp esintiye kapılarak dağıldı.

“O ufaklıkta gözün görmediği bir şeyler var,” dedi ilk adam sonunda. “Biri fazla meraklanmadan bu işi çözmemiz gerek ve bunu ne kadar çabuk yaparsak o kadar iyi olur. Bu gece, akşam yemeğiyle birlikte biraz uyku suyu içmesini sağla.”

Miles sessizce doğruldu ve tahta basamakların üstünden baktı. Kapıdaki aralıktan, arabanın içini biraz görebiliyordu.

İki adam deri koltuklara oturmuştu ve yüzleri görünmüyordu. Bacaklarını, kalın, kırmızı halının ortasında duran, siyah mermer masanın altına uzatmışlardı. Koca Göbek'in aşırı kısa pantolonu, botunun üzerinden görünen limon sarısı çoraplarını açıkta bırakıyordu. Miles, diğer adamın, sirk yöneticisi olduğunu, diz boyu siyah çizmelerinden ve sarı çizgili kırmızı pantolonundan fark etti. Kırmızı loş ışıkta tembel puro dumanları ileri geri süzülüyordu; sanki adamlar birbirlerinden daha fazla duman çıkarmaya çalışıyor gibiydi.

Karavanın duvarında, kapının hemen yanında, gülen palyaço yüzü abanoz bir oyma asılıydı. Palyaçonun iyice açılmış ağzına bir ayna yerleştirilmişti ve aynanın altında bir dizi kanca vardı. En yakındaki kancaya, en az kırk büyük anahtar geçirilmiş olan devasa bir anahtar halkası asılmıştı. Miles kalbinin daha hızlı çarptığını hissetti. Mümkün olduğunca sessiz bir biçimde koşarak basamakları tırmanmayı aklına koymuşken, Cengiz öne eğildi ve boş bardağını masaya bıraktı. Miles donakaldı.

Cengiz, gözlerini kısıp dumanların arasından büyük cep saatine bakarak, "Pekâlâ," dedi, "gösteri bitmek üzere." Kıscık kalmış purosunu ağzına götürdü, arkasına yaslanıp gözden kayboldu ve bir gösterinin kapanışını yaparmış gibi, becerebildiği en büyük duman bulutunu üfledi.

Sirk çadırındaki orkestranın müziği, bir otelin mutfağında yabani bir öküzle savaştan öfkeli bir kedi sürüsünün gürültüsüne benzeyen bir sesle yükseldi. Miles fırsatı kaçırmadı. Büyük Cortado'nun lüks arabasının basamaklarını koşarak tırmandı ve kancadan sarkan ağır anahtarlara uzandı. Bunu yaparken abanoz çerçeveli aynaya göz attı ve kendini Büyük Cortado'nun gözlerine bakarken buldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KARA DELİK

Çamurla kaplı, iş üstünde yakalanmış Miles Wednesday, bir puro dumanı bulutunun arasından, abanoz palyaçonun ağzındaki Büyük Cortado'ya baktı. İlk bakışta, sirk yöneticisiyle ilgili tek büyük şey bıyığıydı; yüzünde kanat gibi iki yana açılarak yukarı kıvrılan, iğne kadar keskin uçlarla biten, güzel, gür bir bıyıktı. Belediye Başkanı Doggett'ın sarkık bıyıklarından çok daha dikkat çekiciydi. Ama, bunun dışında Büyük Cortado'yla ilgili ne varsa hepsi küçüktü. Adamın, miskete benzeyen küçük, yuvarlak bir kafası vardı ve arkaya yatırdığı saçları kulaklarının arkasında kıvrılıyordu. Narin kırmızı dudaklarında şişman bir puro vardı. O, purosunu içtikçe düzgün, düğme burnunun deliklerinden mavi dumanlar çıkıyordu. Mavi çeneli ve sahte bıyıklı bir çocuğa benziyordu, ama solgun renkli gözlerinden bilgelik ve mizah taşıyor gibiydi.

Cengiz homurdanarak koltuğundan kalktı ve Büyük Cortado konuştu.

“Bir konuğumuz var Cengiz,” dedi. “Onu içeri getir.”

Miles bir an yerinde donakaldı. Gözleri, hâlâ Büyük Cortado'nun aynadaki berrak gri gözlerindeydi. Cortado neye uzandığını tahmin etmiş olabilir miydi? Anahtarları kapıp kaçmalı mıydı? Ama bu düşünceler zihninden geçtiğinde artık çok

geçti; Cengiz iki adımda yanına varmıştı bile. Miles'ı kolundan yakaladı ve kabaca karavanın içine çekti.

“Cengiz, lütfen!” dedi Büyük Cortado, alaycı bir ses tonuyla. “İnsan konuğuna böyle mi davranır?”

Cengiz, Miles'ın kolunu bıraktı, ama önce bir güzel çimdik attı. “Bu veledede ‘konuk’ demek doğru olur mu, bilmem,” dedi surat asarak. “Bu gece onu bir kez sirkten kovaladım. Sıraların altında saklanırken yakalamıştım. Biletini kaybettiğini söyledi küçük sıçan.”

Büyük Cortado'nun gözlerinin içinde bir gülümseme belirdi ve “Öyle mi?” diye sordu. Miles, ufak tefek adamın bakışları altında birazcık gevşediğini hissetti. “Belki de sen gidip müşterileri uğurlamak istersin Cengiz. Ben de bu delikanlıyı sirkimize çekenin ne olduğunu anlamaya çalışır, bileti olmadan buraya gelme cesaretini neden gösterdiğini öğrenirim. Cengiz, Miles'a pis pis baktı ve ayaklarını vura vura karavanın basamaklarını indi. Büyük Cortado purosunu söndürdü ve Miles'a boş sandalyeye oturmasını işaret etti. Miles bu rahat mekânda kendini pasaklı ve yersiz hissediyordu. Yumuşak, deri koltuğa gömüldü ve Cortado içinde bir şey olmadığını görmesin diye ceketinin yakasını kapalı tuttu.

“Ee,” dedi Büyük Cortado sonunda. “Bir adın var mı?”

“Evet,” dedi Miles.

Bir sessizlik oldu, sonra Büyük Cortado güldü. “Bana söylemek ister misin, yoksa bu çok gizli bir sır mı?”

“Adım Selim,” dedi Miles hemen. Bunu neden söylediğini bilmiyordu, ama Bayan Partridge'in verdiği yazım derslerinden öğrendiği kadarıyla Selim'in kendi isminin tersi olduğunu biliyordu. “Belki de ayna yüzünden...” diye düşündü, “ters düşünmeme sebep oldu.”

“Söyle bana Selim...” dedi Büyük Cortado, “sirkimiz hakkında ne düşünüyorsun? Sıraların altından izlemeye değer miydi?”

“Dürüst olmak gerekirse pek bir şey göremedim,” dedi Miles, “ve bir kaplan olacağını umuyordum.”

“Bir kaplan mı?” Büyük Cortado masasındaki kutudan bir puro daha çıkardı ve kutunun kapağına iki kez tıklattı. Berrak, gri gözlerini Miles’ın gözlerine dikmişti. “Neden bir kaplan olsun ki Selim?”

“Posterinizde kaplan var,” dedi Miles. Büyük Cortado’ya dün gece ay ışığı altında kaplanla yaptığı konuşmadan bahsetmenin akıllıca olmayacağını düşünmüştü.

“Var elbette,” dedi Cortado, “var, ama o eski bir poster ve geleneksel bir tasarım. Senelerdir bu sirkte kaplan yok.”

“Madem posterinizde hâlâ kaplan var, belki de bir kaplan edinmelisiniz. Bilet alsaydım, hayal kırıklığına uğrardım.”

Büyük Cortado’nun yüzü soğudu ve gözlerindeki gülümseme kayboldu. “Büyük Cortado’yla bu şekilde konuşan çok kişi çıkmaz,” dedi sessizce. “Acaba seni bu kadar cüretkâr yapan şey cesaret mi, yoksa aptallık mı?”

“Belki ikisinden de biraz vardır Bay Cortado,” dedi Miles.

“Belki öyledir,” dedi Büyük Cortado. Parmaklarında çevirip durduğu puroyu yaktı. “Bu durumda...” dedi, “sirkte gösteri yapmak için gereken özelliklerin hepsine sahipsin demektir.”

“Ben de sizinle bu konuda konuşmak istiyordum,” dedi Miles. Karavana kapatılmış, onu bekleyen Ufaklık için kaygılanmaya başlıyordu ve kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı.

“Ben de öyle olabileceğini düşünmüştüm,” dedi Cortado. Koltuğunda öne eğildi. “Sana fikrini değiştirebilecek bir şey göstereyim.” Gömleğinin düğmelerini çözdü, önünü açtı; göğsünde ve karnında çaprazlamasına giden, arkasına doğru uzanan, uzun, beyaz bir yara izi gösterdi. Yaranın çevresindeki deri büzülmüştü; beceriksizce atılmış, büyük dikişlerin izleri vardı. “Bu...” dedi, “bir kaplanın bıraktığı iz, bir başka sirkten edindiğim ve çocuğummuş gibi baktığım bir kaplanın. Bana bu

şekilde karşılık verdi.” Düğmelerini yine ilikleli. “Sirk tehlikeli bir yerdir evlat, seçtiğin hayat bu olacaksa en tepede kalacak kadar güçlü olman gerekir. Annenle baban bu fikre ne der acaba?”

“Bilmiyorum,” dedi Miles. “Onlarla hiç tanışmadım. Yalnız yaşıyorum ve kendi kararlarımı kendim veriyorum.”

“Anlıyorum. Ve ortada ehlileştirecek bir kaplan olmadığına göre, Oscuro Sirki gibi muhteşem bir gösteriye nasıl bir katkıda bulunabileceğini düşünüyorsun?”

“Ah, kaplan ehlileştirmek istemezdim zaten. Ben daha çok, ortadan kaybolma gösterisi gibi bir şey düşünüyordum.”

“Kaybolma gösterisi mi? Bu kadarcık mı? Kuruşuna gösteri yapan her sirkte bir kaybolma numarası vardır Selim.”

“Benimki gibisi yoktur. Benimki farklı.”

Büyük Cortado tek kaşını kaldırdı.

“Benimki tamamen beklenmedik bir şey,” dedi Miles.

Büyük Cortado yine koltuğunda öne eğildi ve bakışlarını Miles’a dikti. Gülümseme yüzüne geri dönmüş, ama gözlerine ulaşamamıştı. “Bu numara rastlantıyla senin karavanımdan kaybolmandan ibaret bir şey olabilir mi?”

“Bu çok da olağanüstü olmazdı, değil mi Bay Cortado?”

“Hayır, olmazdı,” dedi Büyük Cortado. Arkasına yaslandı. “Bu durumda, bu muhteşem gösteriyi izleme zevkini ne zaman yaşayacağız?”

“Hemen şimdi gösteririm, ama dışarı çıkıp bazı hazırlıklar yapmam gerek.”

Sirk yöneticisi bir an düşündü, sonra konuştu, “Yorgun ve aç görünüyorsun Selim. Bu yüzden, şöyle yapacağız. Sana, biz sirk halkının özenle sakladığı, eski tarifile bir içecek hazırlayacağım. Açlığının ve bitkinliğinin üstesinden geleceğini garanti ederim. Ben bunu yaparken senin de hazırlık yapmak için bir iki dakikan olacak. Ama seni uyarıyorum, ben Büyük Cortado’yum

ve zamanımı boşa harcayan insanlar sonunda çok üzülrler. Numaran beni şaşırsa iyi olur.”

“Sanırım buna söz verebilirim,” dedi Miles.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. Abanoz aynaya baktı ve Büyük Cortado'nun sırtını dönmüş, karavanın sonundaki mermer tezgâhta özel içeceği hazırladığını gördü. Miles kancadaki ağır anahtar halkasını yavaşça kaldırdı ve cebine koydu. Kalbi o kadar fena gümlüyordu ki sesini sirk yöneticisinin duyacağından emindi. Çabucak basamakları indi ve çimenlerin üzerinde koşarak Ufaklık'ın hapsedildiği karavana koştu. Ceketinin cebinden çıkarırken anahtarlar şingirdadı.

“Sen misin Miles?” diye fısıldadı Ufaklık, anahtar deliğinden.

“Benim,” dedi Miles. “Ama doğru anahtarın hangisi olduğunu bilmiyorum. Deneyecek çok anahtar var.”

“Pencereye gel ve anahtarları bana göster,” dedi Ufaklık. Yüzü yine pencere eşiğinde belirdi. Miles tekerleğe tırmandı ve kızın görmesi için anahtarları kaldırdı. Kız bir süre anahtarları inceledi. “Bu,” dedi. “Sapı kıvrık, sonu bükük olan.”

Miles anahtarı kilide soktu ve rahatça çevirdi. Ufaklık kapıdan dışarı süzüldü. Bilekleri uzun bir halatla arkasından bağlanmıştı; hatta beline de kat kat dolanmıştı. Miles çakısını fıçıda bırakmıştı. Kız arkasında ince bir battaniye taşıyordu. Miles onun bağlı bilekleri ve ışıltılı kostümü görünmesin diye battaniyeyi kızın omuzlarına sardı. Kız tahta basamakta ayak uçlarında yükselerek Miles'in kulağına fısıldadı.

“Çabucak gitmemiz gerek,” dedi. “Bunlar kötü, çok kötü insanlar.”

Sirk gösterisi sona ermişti; kalabalıktaki insanlar kahkahalar atıp, itişip kakışırken sesleri gecenin havasına karışıyordu. Miles, Cengiz'in çadırın kapılarını bağladığını görebiliyordu. İri yarı adam sirkte çalışan oğlanlardan birine bağırarak bir

şeyler söyledi. Oğlan, tahta sıraların altında bozukluk aramak için kasabalıların evlerine gitmesini bekliyordu. Cengiz, Ufaklık'ın arabasına döndü. “Çabuk ol!” dedi Miles. Ufaklık'ın arabasının altındaki gölgeye çekti ve kızın peşinden emekledi. Onlar karanlıkta çömelirken, Miles'in gözüne hafif bir ışıltı takıldı. Uzun otların arasında bilet gibi bir şey vardı. Miles hafifçe parlayan bileti yerden kaldırıp doğru dürüst bakmadan cebine attı. Cengiz'in ayak bileklerinin en alt basamakta belirdiğini ve orada durduğunu gördü.

“Cehennemın dişleri!” diye tısladı Cengiz'in sesi. Adam basamakları koşarak tırmandı ve boş arabaya baktı. Kapıyı arkasından çarparak kapattı ve ayaklarını vura vura basamakları indi. Büyük Cortado'nun arabasına doğru uzaklaşırken, “Şimdi yere çakıldım işte,” diye mırıldandı.

Adam gider gitmez Miles'la Ufaklık, karavanın altından çıktı ve yanlarından geçip çıkışa doğru akan kalabalığa karıştı. Eteklerine yapışmış bir çocuk sürüsüyle birlikte oradan geçen iri yarı bir kadının peşine takıldılar ve onlara ayak uydurmak için koşturmak zorunda kaldılar. Büyük Cortado'nun arabasının önünden geçerken perdeli pencerelerin ardında sirk yöneticisinin sesini yükselttiğini duydular.

“O zaman peşlerine düş, seni koca et fıçısı! Bir saat içinde kızı tekrar arabasında istiyorum, yoksa kendini bir kaybolma numarasının yıldızı olarak bulursun!”

“Ya çocuk?”

Büyük Cortado tiksintiyle tükürürcesine konuştu. “Onu Hiç'e ver.”

“Onu Hiç'e ver mi? Ama onu paramparça eder!”

“Sızlanmayı kes Cengiz,” diye bağırdı sirk yöneticisi. “Oğlanın bana faydası yok ve kimse yokluğunu hissetmez. Büyük Cortado'ya oynadığı oyun, onun son oyunu olacak.”

Cengiz, Cortado'nun karavanından çıktı. Aynı anda Miles'la Ufaklık'ın, eteğinin ardına saklandıkları iri yarı kadın, takılıp düşen çocuğunu kaldırmak için eğildi. Kadının ağlayan çocuğu teselli etmesi biraz zaman aldı ve kadına acele etmesini söylememek için Miles dilini ısırarak zorunda kaldı.

Sirkin çıkışına yaklaşırlarken çıplak göğüslü ateş yiyicinin, bilet kabininin yanında durmuş, sirkten çıkan kasabalıların başlarının üstüne doğru alev topları üflediğini gördüler. İnsanlar, şapkaları tutuşmasın diye eğiliyordu ve onlar bunu yaparken miğferli cüce (Bu sefer pantolonunu üzerinde tutabilmeyi başarmıştı.) onlara Miles'ın, Ufaklık'ın arabasının altında bulunduğu bilete benzer gümüşü biletler dağıtıyordu. "Tebrikler," diyordu her birine sırayla, "bir talihli daha..." Miles, koca göbekli Cengiz'in çıkışta, ateş yiyicinin arkasında dikilmiş, kalabalığın arasındaki çocuklara bakarak kaçakları aradığını görebiliyordu.

"O taraftan değil," dedi Miles. Ufaklık'ı kalabalıktan çıkarıp kafeslerden birinin gölgesine çekti. Arabanın arkasından uzanıp baktı; sirkte çalışan oğlanlardan biri durmuş, hırslayan bir köpeği kısa bir tasmayla tutuyordu. Köpek tasmayı zorluyordu; çocuğun gücü onu tutmaya ancak yetiyordu.

"Haftalar önce arka patisine kıymık saplandı," diye fısıldadı Ufaklık, "ama kimse fark etmedi. Bu yüzden, bu kadar öfkeli."

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Miles.

Kız şaşkın şaşkın ona baktı. "Kendisi söyledi," dedi.

Birden kulağında ılık ve ıslak bir şey hissedince Miles, yerinden sıçradı. Lamalar kafesin kapısına yanaşmıştı ve biri, dilini parmaklıkların arasına sokmuştu. Ufaklık kıkırdadı. "Sanırım onları dışarı çıkarmalısın," diye fısıldadı Miles'a. "Birazcık koşmak istiyorlar."

Ufaklık kafesin kapısındaki demir sürgüye doğru başını salladı. Kilitli değildi; Miles sürgüyü açtı ve kapıyı ittirdi. Lamalar

kafesten dışarı fırladı ve mutluluk içinde, çığlıklar atan kalabalığın içine dalıp insanları çamurlu zemine devirdiler. Biri ateş yiyiciye çarptı ve adam koskocaman bir ateş topunu doğrudan Cengiz'in kafasına püskürttü. Cengiz tam zamanında geriye eğilmiş, ama purosunu ve şapkasının önündeki siperliği kurtaracak kadar hızlı davranmamıştı. Puroyla şapka alev aldı. Adam kükreyerek ateş yiyiciye yumruk attı. Kargaşada Miles'la Ufaklık, Cengiz'in arkasından fırlayıp yoldaki telaşlı kalabalığa karıştı. Miles, ayağı takılabilir diye Ufaklık'ın kolunu tutuyordu. Kızın hiç ağırlığı yok gibiydi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ufaklık, koşarlarken.

"Bayan Partridge'i görmeye," dedi Miles. "O ne yapılması gerektiğini bilir. Ama ilk önce fıçıma gidip çakımı alalım ve şu halatı keselim."

"Neden çakıyı fıçıda saklıyorsun?" dedi Ufaklık.

Ufaklık'ı hendeğin üzerinden aşırıp yamaç yukarı koşarken, "Ben fıçıda yaşıyorum," dedi Miles. "Evim orası."

"Ah," dedi Ufaklık. "Bayan Partridge de bir fıçıda mı yaşıyor?"

"Elbette hayır," dedi Miles. "O bir ağaçta yaşıyor."

Ufaklık, gevşek bir taşa basıp ayağını burkunca aniden inledi. Çimenliğe oturdu ve acıyla yüzünü buruşturdu. Miles birkaç soğuk yaprak topladı ve onları Ufaklık'ın bileğine sardı. "Fıçıya yaklaştık," dedi, "orada birkaç dakika dinlenirsin, sonra devam ederiz."

Miles, kızın yamacın kalan kısmını sekerek aşmasına yardım etti. Ufaklık her hoplamada irkiliyordu.

"Sirk kanatlarının hâlâ sende olmaması şanssızlık," dedi Miles. "Kalan yolu uçarak gidebilirdin."

Ufaklık ezgili bir sesle güldü. "Çok komiksin!" dedi.

Fıçının içine girdiklerinde Miles, çakısını şiltenin altından çıkardı ve Ufaklık'ın bileklerini bağlayan ipleri kesti.

“Daha önce beni bu şekilde hiç bağlamamışlardı,” dedi kız. “Sanırım, sen kaçmama yardım etmeseydin bu gece kötü bir şey olacaktı.”

Miles, kızı kendi paltosuna sardı. Ufaklık, çakısı ve son elmasıyla birlikte ipi de kıvrıp cebine tıkan çocuğu sessizce izledi. Miles fiçinin ağzına gitti ve aşağıda neler olup bittiğini görmek için tepeden aşağı baktı.

“Bizi arıyorlar mı?” diye sordu Ufaklık.

“Sanmıyorum,” dedi Miles. Bir bulut ayı örttü, aşağıdaki alan karanlığa büründü. Dizi dizi, renkli ampul, gönülsüz lamların sonuncularını toparlamakta olan sirk çalışanlarının üzerine loş bir ışık düşürüyordu. Ay yeniden ortaya çıktığında Miles, Hiç’in barındığı kırmızı arabanın çevresinde bir grup insan olduğunu fark etti. İki çocuk lamba taşıyordu; pek çok güçlü kuvvetli adam da uzun sııklar ve ağır zincirler taşıyordu. Adamlardan ikisi, ağa benzeyen bir şeyi kaldırdı. Cengiz araba kapısının bir yanında duruyordu. Asma kilitleri açıyor gibi görünüyordu.

Miles midesinde bir uçurum açıldığını hissetti. “Ah, olmaz,” diye fısıldadı.

“Ne olmaz?” diye sordu Ufaklık.

“Hiç,” dedi Miles. “Sanırım onu dışarı çıkarıyorlar.”

“Olamaz, ah hayır,” dedi Ufaklık. “Hemen gitmeliyiz. Çok uzaklara.”

“Sen yürüyemiyorsun, seni taşımaya kalksam ben de yeterince hızlı gidemem,” dedi Miles. “Senin burada saklanman gerek. Ben onları uzaklaştırırım.”

Ufaklık başını iki yana salladı. “Ama ben...” Kararsızca duraksadı, “burada güvende olacağımdan emin misin?”

Miles onu paltosuyla tamamen örttü. “Güvende olacaksın,” dedi. “Kimsenin gözüne ilişme ve ne olursa olsun, ben seni almak için dönene kadar ses çıkarma.”

“Dikkatli ol,” dedi boğuk bir ses, paltonun altından.

“Kaygılanma,” dedi Miles. “Bu tepeyi avcumun içi gibi bilirim. Ve onlar, bir canavarları olsa bile, buraya yabancı.” Miles görüldüğü kadar rahat olabilmeyi dilerdi.

Geldikleri yoldan döndü ve karanlığın içindeki hareketliliği süzerek sirkteki insan veya hayvanlardan işaret aradı. Ay yine bulutların ardına gizlenmişti ve rüzgâr tepe yukarı esiyor, çimenleri yatırıyor, Miles’in nefesini kesiyordu. Burnuna çürük muza benzeyen, yoğun bir koku geldi; Cengiz’in etrafını görünmez bir sis gibi saran, bayat puro kokusuyla karışmış bir kokuydu bu. Miles, zincir şıkırtılarını ve güçlü adamların öfkeli bağırışlarını duydu. Biri, havlamaya benzeyen, ürkütücü, uğursuz bir kahkaha atınca saçları diken diken oldu.

Miles patikadan ayrıldı ve çalıların arasından geçip fıçından uzaklaştı. Yarı koşar, yarı yamaç aşağı kayarken, sirk halkının ve hayvanlarının onu takip edip etmediğini anlamak için kulak kabartıyordu. Pinchbucket Evi’nde yaşarken başarısız kaçma girişimlerinde yanında götürmeye çalıştığı küçük çocukları ve geri döndüklerinde Fowler Pinchbucket’tan yedikleri dayakları anımsadı. Bu kandırmaca işe yaramazsa Ufaklık’ın sonunun çok daha kötü olacağını hissediyordu. Adamların bağırışı yaklaşmıştı. Lamba taşıyan çocuklar kayalık zeminde tırmanırken Miles, ellerindeki lambaların hızla sallandığını görebiliyordu. Miles’in izini bulmuşlardı ve yaklaşıyorlardı.

Larde kasabasının yeraltındaki derinliklerinde, çok eski bir dere, karanlık bir tünelde akar, sonra Dilenci Kapısı’nın altındaki taş kemerden geçerek yüzeye çıkardı. Miles, başarısız olmuş iki kaçma girişiminde bu yeraltı deresini kullanmıştı ve şimdi de, derenin kaygan kıyısını takip ederek tünelin ağzına gidiyordu. Çamurda bıraktığı ayak izlerinin, takip edilmesini kolaylaştıracağını biliyordu.

Miles tünelin ağzına geldiğinde ay yine bulutların arasından çıktı. Miles eğilerek kendini karanlığa çekti, omzunun üzerinden arkaya baktı. Hiç'le arasında yirmi metre ancak kalmıştı; yaratığın iğrenç gölgesi ay ışığını kara delik gibi çekip yok ediyordu. Yaratık güçlü adamların elinden kurtulmuştu; demir tasmaına bağlı üç sağlam zincir serbestçe sürükleniyordu. Yaratığın kırmızı ağzı karanlıkta iyice açıldı ve çılginca kahkahaları tünelde Miles'ı takip etti.

Tünel kapkaranlık ve yapış yapıştı. Sığ derede koşarken soğuk su Miles'ın içine işledi. Dört ayak üzerinde, sular saça saça derede koşan dev hayvan, arkadan gelen solgun ay ışığını kesmişti. Şimdi neredeyse Miles'ın ensesindeydi. Tünelin biraz ilerisinde demir bir kapak vardı. Miles, Pinchbucket Evi'nden üçüncü ve beşinci kaçışında, parmaklıkların arasından zor da olsa geçebildiğini biliyordu. Mürekkep kadar koyu karanlıkta hızla koşarken birden aklına korkunç bir düşünce geldi. Bunu denediği son seferden bu yana büyümüş olabilirdi. İşte tam o anda, parmaklıklara çarptı ve başı yüksek bir tangirtıyla demir kapıyla buluştu. Neredeyse geriye devrilip Hiç'in ayaklarının dibine düşecekti. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşarak kenara doğru sendeledi ve parmaklıkların arasındaki dar aralığa sığmaya çalıştı. Nefesini içine çekip başını yana çevirdi, ama işe yaramıyordu. Sıkışmıştı!

Uyuyan Larde kasabasının çok aşağısındaki soğuk karanlıkta, dev görünümlü Hiç, kıllı bir top mermisi gibi, kapının tam ortasına çarptı; kapı, neredeyse ufalanmaya yüz tutmuş taş duvarlardan sökülecekti. Darbe kapıyı eğdi ve parmaklıkları hafifçe araladı; böylece Miles onların paslı kavrayışından kurtuldu. Kapıdan geçip dizlerinin üzerine düştü ve suyun içinde emeklemeye başladı; başı zonkluyordu. Hiç, parmaklıkları sarsıyor,

öfkeyle haykınyordu. Miles, onun bağırışları arasında Cengiz'in hırılıtlı sesinin tünelde yankılandığını duyabiliyordu.

“Siz, Knoblauch ve Kartoffel, girip neler olduğuna bakın.”

“Ben gitmem efendim, ben o yaratıkla karanlığa girmem.”

“Oraya girsen iyi olur seni mezigit kafalı yarım akıllı herif! Yoksa seni sirkede kaynatırım,” diye bağırdı Cengiz.

“O zaman sirkeyi ateşe koysanız iyi olur efendim, çünkü ben o şeytanla tünele falan girmiyorum.”

Miles sol yandaki duvar boyunca ilerleyip Çarpık Sokak'taki oluğa tırmanan demir merdiveni ararken bağırışların ve küfürlerin arttığını duydu. Hiç'in öfkeli gevelemeleri de araya karışıyordu. Başının ağrısı azaldıkça Miles, kendisini iyi hissetmeye başlamıştı. Hiç, onları bir süre oyalardı; böylece Miles gizlice fıçıya dönebilir ve Ufaklık'ı alıp Bayan Partridge'e götürebilirdi. Ufaklık orada güvende olurdu. Hem, Bayan Partridge ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Miles merdiveni tırmandı ve başının yukarısındaki ağır ızgarayı kaldırdı. Izgara kirden sıkışmıştı. Miles çakısıyla bir süre uğraştıktan sonra ızgarayı açmayı başardı. Açıklıktan geçti ve ince ceketi içinde titreyerek rüzgârlı sokaklarda ilerledi. Ağır anahtarları karanlıkta bir yerde kaybetmişti. Bazı karavanların pencerelerinden sızan lamba ışıklarını saymazsak sirk karanlıktı. O yine de, sirkin yanından geçerken gölgelerde kalmaya özen gösterdi. Bir yerlerde, bir akordeon neşeli ezgiler çalıyordu, kahkaha sesleri ve şişe tıngırtıları duyuluyordu. Hiç'ten ve gönülsüz bakıcılarından işaret yoktu. Miles, onun kadar ıslak olan, üşüyen ve canı konuşmak istemeyen Mandalina'ya, “Onu çoktan arabasına koymuşlardır,” diye fısıldadı.

Fıçıya sesini duyurabilecek kadar yaklaştığında durdu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. O çürük muz kokusunu yine alıyordu ve evinin olduğu yerden yüksek kahkahalar geliyordu.

Miles, yüreği küt küt atarak yere çöktü ve uzun otların arasında emeklemeye başladı. Önceki gece kaplanın oturduğu yere yaklaştığında, ay bulutun ardından çıktı ve korkunç bir sahneyi aydınlattı.

Hiç, parmaklıkları arabasına dönmemişti. Miles'ın fıçısının parçalanmış kaburgalarının arasında, mahvolmuş bir hayvanın kara kalbi gibi oturuyor, şilteden parçalar koparıp ağzına tıkiyordu. Güçlü adamlar, zincirleri yine sıkı sıkı tutmuştu ve lamba taşıyan oğlanlar, çam ağacının gövdesine yaslanmış, adamların bir kenara attığı sigara izmaritlerini tıttürüyorlardı. Cengiz, kavrulmuş fötr şapkasının altında parlayan purosuyla, kamp ateşlerinden kalma külleri tekmeliyordu. Hiç'in yanında, yerde bir avuç kemirilmiş kemik duruyordu ve Ufaklık'tan hiç iz yoktu.

ALTINCI BÖLÜM

BAYAN PARTRIDGE

Evsiz kalmış Miles Wednesday, uzun otların arasında sü-rünerek kırık fiçisinin çevresinde geniş bir halka çizdi. Demir kapıya çarptığı kafası zonkluyordu; korku, buzdan kırkayaklar sürüsü gibi derisinde geziniyordu. Küçük, çarpık bir çalının arkasında saklanacak bir nokta buldu ve Hiç'in, Ufaklık'a ne yapmış olabileceğine dair zihninde beliren görüntüleri silmeye çalıştı. Hayvan şilteyi kemirmekten sıkılmıştı; şimdi fiçinin kıvrık tahtalarından biriyle onu dövüyordu. Beyaz dolgu malzemesi parçaları rüzgâra kapılarak tepeden aşağı yuvarlanıyordu.

Cengiz, geniş, gri mendile burnunu sildi. "Knoblauch! Kartoffel! O yaratığı ayağa kaldırın. Onu kutusuna geri götürün," dedi. "Ve bir daha çıkarmayın!" Külleri öfkeyle tekmeledi.

"Bizim suçumuz değildi efendim," dedi Knoblauch. Beyaz saçları kafasında süpürge gibi dikilmişti. "Canavarın karnı açtı."

"Açken daha iyi avlanır kemik kafa," dedi Cengiz. "Ama onun kaçak veletleri avlıyor olması gerek, koyun sürülerini değil."

"Yalnızca iki tanecik yedi efendim."

"Bu hayvanı vurdurtmak gerek," diye mırıldandı Kartoffel. "Onun yüzünden kâbus görüyorum."

"Elbette görüyorsun," dedi Knoblauch. "Kâbus gördürmesi gerekiyor. Patron bu yüzden tutuyor onu, öyle değil mi? Herkesi hizada tutsun diye."

“Çene çalmayı bırakın da harekete geçin,” diye bağırdı Cengiz. “Larde halkı yataklarından çıkıp bir şeyin koyunlarını yiyip kendine ziyafet çektiğini anlamadan Hiç'i arabasına geri götürmeliyiz.”

Güçlü adamlar zincirleri çekiştirdi ve Hiç, şilte kalıntıları'nın arasında hızla dönüp öyle bir güldü ki Miles'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Güçlü adamlardan ikisi Cengiz'in peşine düşerken bir yandan da hayvanı çekiştiriyorlardı. Diğer ikisi de canavarın öndeki adamlara saldırmasını engellemek için zincirleri arkadan çekiyordu.

Islak giysileri içinde tir tir titreyen Miles, kayanın arkasında birkaç dakika daha bekledi. Çimenlere saçılmış kemiklere baktı. Hiç koyun yediyse, diye düşünüyordu, belki de Ufaklık'ı yememiştir. Peki yemediyse Ufaklık neredeydi? Bileği burkulmuşken kaçmış olamazdı. Belki de canavarın ağırlığıyla dümdüz olmuş şiltenin altındaydı. Miles ilerledi ve altına bakacak cesareti toplamaya çalışarak şiltenin önünde durdu. Yavaşça eğilip şilteyi çevirdi. Dolgu malzemesinin çoğu gittiğinden, şilte eskisinden daha hafifti; altında tahta parçaları ve dümdüz olmuş, eski bisküvi tenekesi dışında hiçbir şey yoktu. Palto çimenlerin üzerine fırlatılmıştı.

Miles kendini içi dışına çıkmış şiltenin üzerine bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. “Bizi ilgilendirmeyen işlere bulaşırsak başımıza bu gelir işte,” diye mırıldandı Mandalina'ya. “Kız kayboldu ve bizim de barınacak yerimiz yok.” Mandalina yanıt vermedi.

Yukarıdaki ağaçtan bir çam kozalağı düştü ve Miles'in ensesine çarpıp sekti. Bir başkası kafasının tepesine indi. Miles başını kaldırıp ağaca baktı. “Aferin, tepeme kozalak atmaya devam et!” diye bağırdı. “Yeterince derdim yokmuş gibi mi görünüyor?”

“Özür dilerim,” diye seslendi tanıdık bir ses ağaçtan, “yalnızca ortalığın güvenli olduğundan emin olmak istedim.”

“Ufaklık?” dedi Miles.

Dalların arasındaki karanlıkta solgun bir yüz belirdi. “Gittiler mi?” diye sordu Ufaklık.

“Gittiler,” dedi Miles. Donmuş ayaklarından bir rahatlama dalgası yükseldi ve bir kahkaha gibi Miles’in içinden geçti. “Artık aşağı inebilirsin.”

Ufaklık çarpık gövdeye tutunarak indi. Ağacın kabuğu derisini çizmişti. Miles paltosunu silkeledi ve kızı sardı. Palto, bir kraliyet simgesi gibi kızın arkasında, yerde sürünüyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

“Evet,” dedi Ufaklık. “Gözlerden uzak durmamı söylediğini biliyorum, ama birinin geldiğini duydum ve sen olmadığını anladım. Sen *o kadar* kötü kokmuyorsun. Bu yüzden ağaca saklandım.”

“Onlar seni görmeden tırmanabildiğin için şanslısın,” dedi Miles. Ağacın en alçak dallarının yarı yüksekliğinde bile görünmeyen küçük kıza baktı ve oraya nasıl tırmandığını merak etti.

“Gidelim,” dedi Miles. “Ben seni sırtımda taşıyım.”

Ufaklık önceki kadar hafif gelmiyordu, ama Miles ağırlığın büyük kısmının eski paltodan kaynaklandığını tahmin ediyordu. Kayalıklarla karaçalıların arasında uzanan patikayı takip ederek tepenin yamacından geçti ve diğer yandaki küçük kuru luğa indi. Kuru yapraklar ayaklarının altında hışırdıyor, rüzgâr yukarıda, ağaçların arasında uğulduyor, dalları gıcırdatıyordu. Parçalanmış evini göremez olduğunda onun hâlâ var olduğunu, sıcaklığını ve kuruluşunu, onun dönmesini beklediğini hayal etti. Çıldırılmış hayvanın görüntüsünü aklından çıkarmak için, dün gece onu ziyaret eden kaplanı düşündü.

“Ufaklık, Oscuro Sirki’nde kaplan var mı?”

“Ben hiç kaplan görmedim,” dedi Ufaklık. “Neden?”

“Ben dün gece düşümde bir tane gördüm. En azından, düş olduğunu sanıyorum; ama gerçek hayattan da gerçek gibiydi. Fıçımın içinde oturuyordum ve bir kaplan gelip yanıma oturdu. Sıradan bir kaplana benziyordu ama benimle konuştu. Bendeki sirk kokusunu alabildiğini söyledi, ama ben bu geceye kadar hiç sirke gitmedim.”

“Bir kaplan söylemişse doğru olmalı.”

“Ama yalnızca bir düştü,” dedi Miles.

“Kaplanlar yalan söylemez,” dedi Ufaklık. “Düşlerde bile.”

Bakımsızlıktan ufalanmış, sarmaşıkla kaplı, yüksek bir taş duvara geldiler. Miles duvar boyunca ilerleyerek bir kısmının yıkılıp eksik dişe benzeyen bir boşluk bıraktığı yere gelince, devrilmiş taşların üzerinden aştı.

Duvarın diğer tarafına geçtikten sonra Ufaklık'ı nazikçe yere bıraktı. Bellerine dek gelen ot denizinin içinde, değişik değişik şekilleri olan, yaşlı ağaçların arasında duruyorlardı. Ağaçların bazıları çarpık ve vahşi, diğerleri gece göğünü destekleyen sütunlar gibi yüksek ve karanlıktı. Terk edilmiş bir malikâne sırtını onlara dönmüş, duruyordu. Boş pencereleri, kara kara yabani otlarla kaplı bahçeye bakıyordu.

Bahçenin ortasında devasa bir kayın ağacı vardı. Bu, tuhaf bir ağaçtı, güçlü köklerinden iki gövde büyüyordu ve dalları güreşen devlerin kolları gibi birbirine giriyor, birleşiyordu. Bu dalların arasına, bir ağaç evinin karanlık, karmaşık şekli sokulmuştu. Ev eski mobilyalardan, yer tahtalarından ve çay sandıklarından yapılmıştı; çılgın bir gelgit dalgasıyla ağaca fırlamış gibi görünüyordu. Ufaklık, dalların arasında yürüyen bir kedi gördü ve gözleri ağacın karanlık kitlesine alıştıkça yukarıda başka kediler de olduğunu gördü. Üç, beş, yirmi, hatta daha fazla kedi ya onlara bakıyor ya da onları hiç fark etmemiş gibi yaparak patilerini yalıyordu.

Miles, ağaç evinden yere sarkan ip merdivenin en alçaktaki basamağını yakaladı ve ağaca seslendi. “Bayan Partridge! Benim. Bir arkadaşımı getirdim.”

“Evet, söylediler,” diye seslendi bir ses yukarıdan. “Onu yukarı getir evlat.”

Miles, Ufaklık’ı merdivene kaldırdı ve kız tek ayak üzerinde sıçraya sıçraya tırmandı. Miles onun arkasından gitti.

Yerden dallar fışkıran bir hediyelik eşya dükkânında yaşamadıysanız, ağaç evinin içi size çok ilginç gelirdi. Engebeli zemine büyük bir İran halısı serilmişti ve çarpık duvara yerleştirilmiş, süslü, demir şöminede ateş vardı. Duvarların büyük kısmı kitaplıkla, çekmecelerle ve mutfak dolaplarıyla kaplıydı. Dolapların üstleri ve içleri; kitaplar, şişman mum dipleri, dikenli kaktüsler ve kurutulmuş otlar, cilalı taşlar, eski paralar, kurutulmuş meyveler, kırık takılar, reçeller, fındık fıstık ve civatalar, kurutulmuş çiçek yaprakları, saç tokaları, deniz kabukları ve içinde ne işe yaradıkları bilinemeyecek ancak tahmin edilebilecek bin bir çeşit, tuhaf şey olan kavanozlarla doluydu. O kadar çok kitap vardı ki alçaktaki raflardan dökülüyor, köşelerde, şemsiyeliklerin, yılan sepetlerinin, şişe içindeki gemilerin, süt sağma taburelerinin, kesilmiş kütüklerin, nargilelerin, porselen fillerin, pirinçten dalgıç başlıklarının, süslü vazoların, tereyağı yayıklarının, balina kemiklerinin, dikiş makinelerinin ve papağan kafeslerinin arasında duruyorlardı. Donuk gözüyle koca göbekli sobanın yanındaki karanlık köşeden bakan, doldurulmuş iri timsahtan söz etmeye gerek bile yoktu.

Evin içinden geçen iki ağaç gövdesinin arasına geniş bir hamak gerilmişti. Hamakta iri yarı bir kadın oturmuş, yamuk gözlüğünün üzerinden Ufaklık’a bakıyordu. Kucağında kocaman bir kitap vardı. Kırmızı ejderha desenleriyle süslü, siyah ipekten bir Çin sabahlığı giymişti ve gri renkteki saçını,

düşecekmiş gibi görünen kaplumbağa kabuğu şeklindeki tokalarla başının üzerinde toplamıştı.

“Vay vay,” dedi kadın. “Kim gelmiş bakalım?”

“Ben Ufaklık,” dedi Ufaklık.

“Ben de olmam gerekenden çok daha iri biriyim,” dedi Bayan Partridge ve kocaman bir kahkaha patlattı. Ufaklık, Miles’a baktı ve çocuk ona yüzünü buruşturarak karşılık verdi.

Bayan Partridge, dantelli bir mendille gözlerini silerek, “Oturun bakalım canlarım,” dedi. “Oturacak yer bulabilirseniz tabii.”

Boş yer bulmak o kadar kolay değildi. Odanın tabanı neredeyse tamamen kedilerle kaplıydı. Tekirler, alacalılar, Siyam kedileri, İran kedileri, gece karası kediler, porselen çanaktaki şeker kadar beyaz kediler... Devrilmiş kitap yığınlarının üzerine serilmiş, raflara tünemiş, Bayan Partridge’in hamağına uzanmışlardı. Küçük, turuncu bir kedi, kadının kitabının tam ortasında oturmuş, patilerini yalayıp kulaklarını temizliyordu. Ağaç evin her yanı mırıltularla doluydu.

Ufaklık, ağırlığını sağlam ayağına vererek odanın kenarı boyunca yürüdü. Odayı köşe bucak inceledi, raflardaki nesnelere kaldırıp yakından baktı. Deniz kabuğunu kulağına dayayıp okyanusun sesini dinledi, kehribar parçalarıyla dolu bir kavanozu ışığa tuttu. Rafta, kavanozun arkasında, kenarları kıvrılmış eski bir fotoğraf vardı. Fotoğrafta genç bir adam tekerlekler, pistonlar ve çentik çentik dişlilerden oluşan büyük ve muhteşem bir aletin yanında duruyordu. Fotoğrafın tozu yeni alınmıştı, tertemizdi. Kavanozu yerine koyarken fotoğrafı kaldırarak, “Bu kim?” diye sordu Ufaklık. Fotoğrafı Bayan Partridge’e doğru tuttu.

Bayan Partridge, burnunun ucunda dengelediği gözlüğünden bakarak, “Bu,” dedi, “merhum Kocam Lord Partridge.

Görebildiğin gibi, yakışıklı bir adamdı ve kafası parlak fikirlerle doluydu. En azından, ben böyle düşünüyordum.”

“Arkasındaki bu fikirlerinden biri mi?” diye sordu Ufaklık.

“Sanırım. Bu, her-şey-dahil-ağaç-dönüştürücüsüydü. Yeterince kömür ve mürekkep verirsen, on iki metrelik bir ağacı kesip, biçip on dört okul masasına, sekiz yüz üç sütunlu muhasebe defterine ve elli işçinin bir buçuk sene boyunca zincirleme sigara içmesine yetecek kadar kibrite dönüştürebiliyordu. Makineyi kusursuzlaştırdığı zaman, bir saatten biraz daha fazla bir zamanda yarım dönüm ağacın işini bitirebilecekti. Ona Geraldine adını vermişti, ama neden, bilmiyorum.”

Miles, Ufaklık'ın omzunun üzerinden fotoğrafa bakarak, “Yanında ‘Geraldine XIV’ yazıyor,” dedi.

“Evet, hepsinin adı Geraldine'di. Bir ara, yirmi dört Geraldine'den oluşan bir filosu vardı ve en az iki Geraldine'i olmayan bir kereste tüccarı başını dik tutamazdı. Ülkedeki her erkek, kadın ve çocuk başına on iki okul masası yaptıklarını, ürettikleri muhasebe defterlerinin bir sonraki bin yılın ortasına dek bitmeyeceğini fark ettiklerinde her şey sona erdi. Ama o zamana dek Dartforth –kocamın adı buydu– gerçekten çok zengin olmuştu. Pek çok çeşitli iş kurmuştu ve Geraldineleri tamamen unutmuş gibiydi.”

“O zaman büyük evde mi yaşıyordunuz?” diye sordu Ufaklık.

“Evet hayatım, bir uşığımız, iki aşçımız ve bir bahçıvan ekibimiz vardı. Gölette kuğularımız, çimenliğimizde tavus kuşlarımız vardı. Seneler boyunca Dartforth'un işleri ve ne ürettikleri konusunda kafamı hiç yormadım. O, fabrikalarından birindeki puding patlamasında ölene dek işleriyle yakından ilgilenmeyi akıl edemedim sanırım.”

Miles, fotoğrafa yepyeni bir ilgiyle bakarak, “Puding patlaması mı?” dedi. Genç Lord Partridge'in duruşunda ve neşeli

yüzünde, böylesine yapış yapış bir sonu olabileceğini anlatan hiçbir şey yoktu.

“Patlayan puding,” dedi Bayan Partridge. “Ordu için gizlice geliştirmekte oldukları bir ilk örnekti. Düşman askerlerinin kullandıkları sefertasları biçiminde yapılmıştı ve aslında gizli ajan olan aşçılar tarafından düşman hattının ardına götürülecekti. Kazayı gizlemeye çalıştılar elbette ve beni hayatımın geri kalanı boyunca lüks içinde yaşatacak bir emekli maaşı önerdiler. Ama benim tek istediğim, Dartforth’un ölümü hakkındaki gerçeği öğrenmektir. Bir dedektif tuttum ve o, kocamın ne tür işlerle ilgilendiğini yavaş yavaş ortaya çıkardı.”

Bayan Partridge içini çekti. “Kötü bir adam değildi Dartforth. Gerçekten de yaptıklarının iyi amaçlar için kullanılacağını düşündüğüne inanıyorum, ama her zaman bir sonraki parlak fikrini gerçekleştirmeye öyle hevesliydi ki bir önceki fikrinin sonuçlarına bakacak zaman bulamazdı. Çocukları daha uzun ve daha güçlü kılacak bir ‘kahvaltılık gevrek’ icat etti, ama depoya sıçanlar girip hafta boyunca kendilerine ziyafet çekti. Kısa süre sonra da koyun boyuna gelip köyleri kasıp kavurdular. Onları avlamak için güneyden piton avcıları getirmek zorunda kaldılar. Sonra bir de ‘tuzlama makinesi’ vardı, insanlar kumsala gitmek için çok uzun yolculuklar yapmak zorunda kalmasın diye gölleri denize benzetiyordu. Sonra, insanların el ve ayak parmaklarının şişmesiyle sonuçlanan büyük boy sosisler yaptı. Elinin değdiği her şey ya zehirli gazlar püskürtüyor, ya geceleyin korkunç gürültüler çıkarıyor ya da iki kafalı tavuklar ürettiyordu. Dartforth öldükten sonra yapabileceğim bir şey vardı. Seneler boyunca biriktirdiği paranın büyük kısmını, yol açtığı zararları telafi etmek için kullandım. Bazı fabrikaları, insanların gerçekten ihtiyaç duyduğu şeyleri üretecek şekilde dönüştürdüm. Diğerleri de, ne yazık ki, bir gün yerlerinde yine çimen büyür umuduyla havaya uçuruldu.”

“Çok üzölmüş olmalısınız,” dedi Ufaklık.

“Aslında kızgındım,” dedi Bayan Partridge, “ama yapılması gerekiyordu.”

“Kocanız öldüğünde demek istedim,” dedi Ufaklık.

Soru Bayan Partridge’i hazırlıksız yakaladı. Bir süre konuşmadan ağaç evinin ötesine, seneler öncesinde kalmış bir şeye baktı. Sonra gözlüğünü çıkardı ve sabahlığının cebine koydu. Turuncu kediyi üzerinden atıp kitabı dirseğine dek gelen dengeşiz yığının üzerine bırakarak, “Biz bu konularda konuşmayız,” dedi sertçe.

“Kim konuşmuyor?” diye sordu Ufaklık.

“Şey... genel olarak insanlar, sanırım.”

“O zaman insanlar nasıl birbirlerini teselli ediyor?”

Bayan Partridge tamamen şaşkın görünüyordu. Ufaklık fotoğrafı yerine bıraktı ve kadının hamağın kenarında oturduğu yere gitti. Her an yıkılacakmış gibi duran kitap yığınının tırmandı, kollarını Bayan Partridge’in boynuna doladı ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. Bayan Partridge onu kucakladı ve sonra nazikçe yere indirdi.

“Şu işe bak, ben de durmuş, gevezelik ediyorum. Eminim karnınız açtır,” dedi, gözlerini çabucak ipek kol yeline silerken, “oturun... mm... bir yer bulun işte. Ben size çorba yapayım.”

Miles, Ufaklık’a ve kendine yer açmak için bir iki tumbul kediyi kovaladı. Ateşin sıcaklığı yüzünden nemli ceketinden buharlar çıkıyordu. Ufaklık dikkatle hoplayarak onun oturduğu yere yaklaştı.

“Aksıyorsun hayatım,” dedi Bayan Partridge.

“Bileğini burktu,” dedi Miles.

“Peki neden bana söylemediniz?” dedi Bayan Partridge.

“Hemen bileğini sarmalıyız.” Hamaktan inip yıpranmış, mor terliklerini giydi ve arkasındaki rafta duran tahta kutudan sargı

bezi aldı. İran halısının üzerine diz çöktü ve deneyimli ellerle Ufaklık'ın bileğini sarmaya başladı.

Ufaklık, birazcık çekinerek, "Neden evinizden ayrılmış ağaçta yaşamaya başladınız?" diye sordu.

"Bu ağaç evini senelerce uğraşarak, bahçıvanlarımdan da yardımıyla, evde kullanılmayan eski mobilyalarla inşa ettik. Dartforth malikâne için devamlı daha yeni, daha gösterişli mobilyalar sipariş ediyordu, ama ben eski eşyalarımın ayrılmaktan nefret ediyordum. O korkunç Pinchbucketlar yetimhanenin idaresini ele almadan önce, bütün çocuklar cumartesi akşamları buraya piknik yapmaya gelirdi. Ağaç evi güzel ve serin olurdu; güneş yükseldiğinde çocuklar orada oynayabiliyordu. Pinchbucketlar seneler önce buna son verdi. Bugünlerde, zavallı çocukları, çimento ocağına yaptıkları senelik yolculuk dışında, dışarı bile saldıklarını sanmıyorum. Dartforth öldükten sonra burada daha fazla zaman geçirmeye başladım. Oturup düşünmek için güzel bir yerdi. Bütün hizmetkârlar uzun zaman önce gitmişti; evdeki hemen hemen her şeyi satmışım. Ev fazlasıyla büyük ve ıssız gelmeye başladı, orada yaşamaya dayanamaz oldum; bu yüzden kalan son eşyalarımı da bu küçük ve rahat ağaç eve taşıdım. Bakkalın çırağı haftada bir kez uğruyor, kömürcü de eve teslimat yapıyor; bu yüzden dışarı çıkmama gerek kalmıyor. Üstelik, iki gövdeli bir ağaçta yaşamak tam bana göre bir şeymiş. Böylece, iki ağaçtaki tek Partridge* oluyorum!"

Bayan Partridge yaptığı espriden sonra bir kahkaha patlattı ve şişman tekirin irkilerek uyanıp, tünediği raftan düşmesine sebep oldu.

Sakinleştiği zaman, "Şimdi canlarım..." dedi Bayan Partridge, "gevezeliği bırakıp söz verdiğim çorbayı yapmalıyım. Hikâye ne kadar güzel olursa olsun boş midelerle iyi gitmez ve anlatacak bir hikâyeniz olduğunu görebiliyorum."

* Ing. Keklik [Ç. N.]

YEDİNCİ BÖLÜM

GÖK GÜRÜLTÜSÜNÜN İÇİNDEN GEÇMEK

Ejderha desenli sabahlıklı, kitap aşığı, yüz kedinin efendisi Bayan Partridge, sobanın yanındaki şifoniyerin üzerinde duran kutuları ve kavanozları karıştırdı. Bir yandan da kendi kendine ya da kedilerine mırıldanıyordu. Sobanın karnını şömineden aldığı bir kürek dolusu közle doyurdu ve üzerine çorba tence-resini koydu.

Çorba tencerede kaynarken Miles, Bayan Partridge'e, sizin ve benim zaten bildiğimiz bir hikâye anlattı. Ona tuhaf sirki, gizemli kaplanı, Ufaklık'ın düşüşünü gördüğünü, sonra Büyük Cortado'nun burnunun dibinde, onu kilitli karavandan kaçırdığını anlattı. Buharlar saçan çorbadan içtikten sonra, gece onu kovalayan isimsiz yaratıktan, tepenin yamacındaki çam ağacının altında üç kış boyunca onu sıcak ve kuru tutan fıçıyı paramparça edişinden bahsetti. Bayan Partridge dinledi, kedileri de dinledi.

Miles'in hikâyesi onları merdivene ve ağaç evine getirdiğinde anlatacakları bitmişti. "Bak seen..." dedi Bayan Partridge. "Bu gece ikiniz de burada kalmalısınız. Sabahleyin ne yapmamız gerektiğine bakarız." Düşünceli düşünceli Ufaklık'a baktı. "Kanatlarına bir göz atmamıza izin verir misin hayatım?"

"Şu anda onda değil," dedi Miles. "Onları sirkte bıraktı."

Bu sırada Ufaklık ağır paltoyu çıkardı. Işıl ışıl kostümünün ince askıları omuzlarını hemen hemen çıplak bırakıyordu. Kız, sırtını Bayan Partridge'e dönerken Miles, hayretler içinde kızın kürek kemiklerinde zarif kıvrımlar olduğunu fark etti. Daha yakından bakınca da düzgünce katlanmış, iki kanadın hatlarını seçebildi. Ufaklık omuzlarını silkeledi ve kanatlar açıldı. Eklem yerinden uçlarına kadar, kızın omzuyla dirseği arasındaki mesafeden biraz daha uzundu. Sıkışık ağaç evindeyken, sirktekinden çok daha muhteşem görünüyorlardı. Ateşin ışığı kanatların ince, sık tüyelerine inci parlaklığı veriyordu.

Miles'ın konuşabilmesi için biraz zaman gerekti. "Bunlar gerçek mi?" diye gklamaya benzer bir ses çıkardı. "Nereden... nereden geldiler?"

"Sanırım asıl soru..." dedi Bayan Partridge, "Ufaklık'ın nereden geldiği." Kıza gülümsedi. Ufaklık, kanatlarını öyle düzgünce katlamıştı ki derisine karışıp kaybolmuşlardı sanki. "Hikâyeni dinlemeyi çok isteriz hayatım," dedi Bayan Partridge. "Eminim zamanın uçup gitmesini sağlayacaktır!" Tekrar bir kahkaha krizine kapıldı. O, sabahlığının köşesiyle gözünü silerken Ufaklık ve Miles nazikçe gülümsedi.

Ufaklık duraksadı, "Aslında anlatmaman gerekiyor," dedi.

"Bize güvenebilirsin tatlım," dedi Bayan Partridge. "Kimseye tek kelime etmeyiz."

Ufaklık bir an düşünceli düşünceli dudaklarını dişledi. Sonra, "Şey..." diye başladı yavaşça, "sanırım sorunlar ben Gümüşnokta'nın peşinden gidip bulut tüneline geçtiğim zaman başladı."

"Gümüşnokta mı?" dedi Bayan Partridge.

"Gümüşnokta bir Fırtına Meleği'dir," dedi Ufaklık. "Benden yaşlıdır, belki bin kış görmüştür. O ve diğer uzuntüyler bulut tarlalarında gök gürültüsü topları yuvarlarken ve birbirlerine fırlattıkları yıldırımlardan kaçarken onları izledim. İzlemek

eğlenceliydi, ama aynı zamanda korkutucuydu da. Oyun oynarken, düşünce kadar hızlı olurlardı. Gök gürültülerinin sesi başımı titretirdi. Bazen, çok fazla yaklaştığımda, tepemdeki saçlar dimdik olurdu, hatta çıtırtılarını bile duyabilirdim.”

“Bin yaşında mı dedin?” diye sözünü kesti Bayan Partridge.

“Kendisi öyle dedi.”

“Aman Tanrım! O zaman, kaba bir soru değilse, sen kaç yaşındasın çocuğum?”

“Emin değilim,” dedi Ufaklık. “Bir kez Gümüşnokta dört yüz seneden fazla yaşadığını söylemişti, ama mevsimler gelip geçiyor ve sayacak zamanı hiç bulamadım.”

“Şey,” dedi Bayan Partridge, burnunun ucundaki gözlüğünü geriye ittirerek, “ben de dört yüz yaşına geldiğimde senin kadar enerji dolu olurum umarım.” O kendi kendine gülerken Ufaklık hikâyesine devam etti.

“Aralarında en atik olanı Gümüşnokta’ydı. Onun yıldırımını güçlü ve mavidir, hedefini her zaman bulur. Onu izlediğimi görse kızardı çünkü orada olmamam gerekiyordu. Bir gün yıldırımların beni kızartacağını ve şarkımın bir daha duyulmayacağını söylemişti, ama ben yine de ne zaman saklanacak yer bulsam onları izlerdim.

Bir gün Gümüşnokta’yla Gumbürtücü’nün bulut tarlalarına gittiklerini gördüm ve onları uzaktan takip ettim. Biraz gök gürültüsü topu topladılar ve ben de onları izlemek üzere saklandım, ama bu defa her zamanki gibi oyun oynamadılar. Gumbürtücü, gök gürültüsü toplarını halka halinde çevirmeye başladı. Gittikçe daha hızlı çeviriyordu ve topların altındaki bulutlarda anafora benzeyen bir şey oluştu. Bin dev kükrüyormuş gibi bir ses çıkıyordu. Bulutun ortası alçaldı, alçaldı ve aşağı inen bir tünele benzedi. Gumbürtücü, Gümüşnokta’ya bir şey bağırdı ve geldiği yoldan döndü. İzleyen biri olup olmadığını görmek için Gümüşnokta’nın çevresine bakındığını

gördüm ve iyice eğildim. Beni görmedi. Sonra, aniden, koşa koşa gidip deliğe daldı.

Ben de hiç düşünmeden ayağa kalktım ve peşinden koştum. Aptalca bir şeydi, aslında sadece onun neredeye gittiğini, iyi olup olmadığını görmek istiyordum. Ama tünele yaklaştıkça rüzgâr beni çekmeye başladı. O zaman durmaya çalıştım, ama çekiş çok güçlüydü ve tünel kocaman bir ağız gibi beni yuttu.”

Şöminedeki kömürler çöktü ve karanlık bacaya bir kıvılcım yağmuru gönderdi. Sarı kedi, Bayan Partridge'in geniş kucağına geri dönmüş, sabahlığındaki kızıl ejderhaların arasında oturmuş, patilerini yalıyordu.

“Tünelin içi neye benziyordu?” diye sordu Miles.

“Beyaz ve soğuktu,” dedi Ufaklık. “Çok hızlı düşüyordum. O kadar çok taklalar atıp dönüyordum ki aşağıyı yukarıdan ayıramaz olmuştum. Yavaşlamaya çalıştım ama tutunabileceğim hiçbir şey yoktu. Tünel gittikçe karardı, morumsu griye döndü, sonra daha da kararıp siyahlaştı ve ben gittikçe hızlanıyordum. Artık Gümüşnokta'yı göremiyordum. Gök gürültüleri bağırışlarımı boğuyordu ve bulutların içinde esen rüzgâr beni fırıldak gibi döndürüyordu. Sonra, aniden bulutlar bitti. Bir dolu yağmuru eşliğinde gökyüzünden düşmeye başladım. Şimşek çaktığında Gümüşnokta'nın çok aşağıda olduğunu gördüm, ama dolu o kadar yoğundu ki emin olamıyordum.”

“Neden sirkteki gibi kanatlarımı kullanmadın?” diye sordu Miles.

“Kullandım!” dedi Ufaklık. “Daha tünelden çıkmadan kanatlarımı açtım, ama fırtına çok güçlüydü. Ben yalnızca bir yumuşakkanatım ve öyle bir dolu fırtınasında, bir uzuntüyün bile bütün gücünü ve becerisini kullanması gerekir. Rüzgâr beni alıyor, oraya buraya fırlatıyordu. Düşüşümü yavaşlatmayı başardım, ama altımda ne olduğunu görebilsem bile, nereye gideceğimi kontrol edemezdim.

“Bunun sonunun gelmeyeceğini düşünmeye başlamışken hızla bana yaklaşan ağaçlar gördüm. Başka şekiller de vardı: Kocaman, çizgili bir çadır ve halka halinde dizilmiş karavanlar. Yavaşlamak için tüm gücümle kanat çırpıttım, sonra bir arabanın kasasındaki büyük saman yığınına düştüm. Tam ortasına dalmıştım ve samanlar beni tamamen kapladı. Beni gören olup olmadığını bilmiyordum, bu yüzden bir süre kıpırdamadan yattım ve nefes alıp verişlerimin düzene girmesini bekledim. Samanlar gerçekten çok kaşındırıyordu!” Anımsayınca tekrar kaşınmış gibi omuzlarını oynattı.

“Saman sapları burnuma ve kulaklarıma giriyor, küçük tohumları her yerimi gıdıklıyordu. Kıvrılarak arabanın yan tarafına çıktım ve çevrede biri olup olmadığını görmek için tahtalının arasından baktım.” Ufaklık kıkırdadı. “Doğruyu söylemek gerekirse, ne tür canavarlar göreceğimi bilmiyordum. Daha önce Sert Dünya’ya hiç inmemiştim, ama hakkında türlü türlü hikâyeler duymuştum.”

“Gerçekten mi? Ne tür hikâyeler tatlım?” diye sordu Bayan Partridge. Dengesizce başının üzerine yığılmış saçları yavaşça çözülüyor, kır bukleler halinde kulaklarına, boynuna düşüyordu, ama o hiç farkında değil gibiydi. Sarı kedi, uzun bir saç tutamıyla oynuyor, ucunu ısıyor, patisiyle tokat atıyordu.

“Mm... her tür hikâye. İnsanların kanatları olmadığını duymuştum ki bu doğruydı. İki kafaları, kılılı suratları olabileceğini duydum. Uyku Meleği Maviyürek, bazılarının hiç durmadan yemek yediğini ve sonunda patladıklarını söylemişti. Diğerleri iskelet gibi dolaşıyormuş ve topraktaki çatlakta buldukları tohumları yiyorlarmış. Samanların arasından başımı uzattığımda gördüğüm ilk adamın beyaz bir yüzü ve top gibi yuvarlak, kırmızı bir burnu vardı. Saçları mordu ve dimdik duruyordu. Uzun bir sopayla bir domuzu dövüyordu.

Neler olduğunu anlayamıyordum. Domuzun dört bacağı vardı ve sopa tutacak eli yoktu. Büyük yeşil noktalarla kaplıydı, ama noktalar yağmurda siliniyordu. Bir arabanın tekerleğine bağlanmıştı ve orada durup ciyaklamaktan başka şey yapamıyordu. Ne dediğini anlayamıyordum bile.”

“Hayvanları anlayabildiğini mi söylüyorsun?” diye bağırdı Bayan Partridge.

“Elbette,” dedi Ufaklık. “Ben bir Şarkı Meleği'yim ve her dil Tek Şarkı'nın yankısıdır; rüzgârın iç çekişi ve dağların inlemesi bile. Her şey konuşur. Nasıl dinleyeceğinizi bilmeniz yeterlidir.

Her neyse, adam onu döverken zavallı domuz ağlıyordu. ‘Bir daha asla’ dediğini sandım, sonra adam hakkında o kadar kaba şeyler söyledi ki her şey bu kadar korkunç olmasa gülerdim. Kimse onun yardımına koşmadı, bu yüzden kendim yapmak zorunda kaldım. Samanların arasından çıktım (zaten orada bir saniye daha kalamazdım) ve morkafaya hemen durmasını söyledim.”

“Çok cesurca davranmışsın hayatım,” dedi Bayan Partridge. “Adam ne yaptı?”

“Arkasına döndü ve bana bakakaldı. Tek gerçek gözü vardı. Diğeri camdan yapılmıştı ve hiçbir şey göremiyordu. Önüne dönüp domuzla bir tane daha patlattı, sonra bana yaklaştı ve sopasını havaya kaldırdı.

Tam o anda yüksek sesli bir şaklama duyuldu ve adamın mor saçları alev aldı. O zaman adam sopasını düşürdü ve bağırdı. Daireler çizerek koşmaya, ellerini başına doğru sallamaya, çığlık atmaya başladı. Domuz da bağırıyordu: ‘Benim sıram geçti, şimdi senin sıran! Benim sıram geçti, şimdi senin sıran!’ Bir an, bir şekilde domuzun adama bir şey yaptığını sandım, ama sonra Gümüşnokta'nın elleri belinde, yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifadeyle oracıkta durduğunu gördüm ve ne olduğunu anladım. Kafası alev alan adam, demir çivilerden birine

takılıp devrildi ve doğrudan kocaman bir boya kovaşına düştü. Boya, ateşi söndürmüştü, ama adam ayağa kalktığı anda kafası bembeyaz olmuştu ve boya damlatıyordu. Sonra adam fillerin arkalarından düşürdüğü bir şeye bastı. Gerçekten çok komikti.” Ufaklık kıkırdadı.

“Gümüşnokta’yı hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Bana mı, yoksa morkafaya mı daha çok kızdığını anlamadım. Kolumu yakaladı. Parmak uçlarından hâlâ kıvılcıklar çıkıyordu ve kolum acıyordu. ‘Gel!’ dedi. Ama biz oradan ayrılmadan çadırın gölgesinden bir adam çıktı.

Ufak tefek bir adamdı, Gümüşnokta’dan daha uzun boylu değildi. Sanırım sen onunla karşılaştın Miles. Ona, Büyük Cortado diyorlar. Kocaman bir bıyığın ardından konuşuyordu ve sözleri nazikti. ‘Bu çok etkileyici bir numaraydı. Komikti de,’ dedi Gümüşnokta’ya. Mor saçlı adam gözlerindeki boyayı silmişti. Eğilip sopasını aldı, ama Büyük Cortado’yla göz göze gelince sopayı yere bıraktı ve başını eğip uzaklaştı.

Gümüşnokta, Büyük Cortado’ya nazikçe teşekkür etti ve gerçekten gitmemiz gerektiğini söyledi ama Cortado, onun karanına gitmemiz, kurulanmamız ve akşam yemeği yememiz için ısrar etti. Gümüşnokta reddetmeye çalıştı, ama Cortado ‘hayır’ı yanıt olarak kabul etmiyordu. Bizim için yemek hazırlatmaya gidince onun arabasında oturduk ve Gümüşnokta kendisini izlediğim için beni azarladı. Çok aptalca davrandığımı, ama artık orada olduğuma göre, aklımda tutmam gereken şeyler olduğunu söyledi. İnsanlar güvenilir değilmiş, dedi. Yani, bunu ben değil, o söyledi...” Duraksadı.

“Kaygılanma hayatım,” dedi Bayan Partridge. “Ne yazık ki bazı durumlarda söylediklerinde haklı, ama hepimiz kötü değiliz! Sana başka neler söyledi?”

“Bizim gerçekte kim olduğumuzu kimsenin öğrenmemesi gerektiğini, kanatlarımı kimseye göstermememi; her şeyden öte, gerçek ismini kimseye şakılamamı söyledi.”

“Ufaklık senin gerçek ismin değil mi?” diye sordu Miles.

Ufaklık güldü; kahkahası bile şarkı gibiydi. “Elbette hayır,” dedi. “Ufaklık yalnızca, Büyük Cortado kim olduğumuzu sorduğunda Gümüşnokta'nın bana verdiği bir isim. Bir Şarkı Meleği için fazlasıyla kısa bir isim!”

“Cehaletimizi mazur görmelisin tatlım, ama Şarkı Meleği tam olarak nedir?” diye sordu Bayan Partridge.

“Şarkı Melekleri, Tek Şarkı'nın sesleridir,” dedi Ufaklık.

“Peki, Tek Şarkı nedir?” diye sordu Bayan Partridge.

“Sözcüklerle anlatmak zor,” dedi Ufaklık. “Daha önce hiç açıklamam gerekmemişti.” Bir an hafifçe kaşlarını çatarak ateşe baktı.

“Tek Şarkı, her şeyin yüreğinden geçen müziktir. Dünyanın dönmesini, yıldızların parlamasını sağlar. Var olan her şey, her böcek, her taş, her ırmak ve her çiçeğin Tek Şarkı'da bir ismi vardır. Aşk ve Hüzün, Kahkaha ve Öfke ve Cesaret'in de yerleri vardır, hepsi bir halatın iplikleri gibi uyum içinde tutulmalıdır. Bu ipliklerden biri bütünün içinden alındığında halat çözülür, kötü şeyler olmaya başlar. Her Şarkı Meleği şarkının bir kısmını öğrenmelidir. Biz onu canlı tutar ve koruruz; sonunda her birimiz ona kendi ismimizi ekleriz ki Şarkı büyümeye devam etsin ve dünya yolunda ilerlesin.”

Onun söylediklerinden pek bir şey anlamayan Miles, “Ama neden Ufaklık yerine gerçek ismini kullanamıyorsun?” diye sordu.

“Gerçek ismimi burada şakırsam, gücü boşa harcanmış olur. Ben Yeryüzü'ne bağlanırım ve bir daha asla eve dönemem.” Kahkaha attı. “Dahası, gerçek ismim insanların hantal dillerinde hayat bulamaz.”

“Gümüşnokta da takma bir isim mi?”

“Şey... hem evet hem hayır. Bir Fırtına Meleği'nin ismi aynı güce sahip değildir. Gümüşnokta, onun gerçek adına benziyor,

ama ondan daha kısa ve daha basit. Bu Yeryüzü'nü ziyaret ettiğinde kullandığı bir isim.”

“Peki, Gümüşnokta neden bulutların arasından geçip gelmiş hayatım?” diye sordu Bayan Partridge. Asi, kır saçlarını yeniden toplamaya çalışıyordu ve dudaklarının arasında bir tarak ve bir sürü saç tokası tutuyordu. Sorusu daha çok, “Feki, Gümüşnokta neden gıllutların arasından geçif gelmiş hayatım?” gibi çıkmıştı.

“Ona bunu sorma fırsatı bulamadım, çünkü biz konuşmamızı bitirmeden Büyük Cortado yemeklerle döndü. Bize pek çok soru sordu, ama Gümüşnokta akıllıca yanıtlar verdi ve ona çok az şey söyledi. Cortado'nun sesi yatıştırıcı, bakışları nazikti; bir süre sonra Gümüşnokta bile rahatlamıştı. Yemekten sonra, içimizi ateş gibi ısıtan, sıcak, tatlı bir içecek içtik; ama bu en büyük hatamız oldu. Gümüşnokta son yudumunu bitirir bitirmez, başı öne düştü, ben de daha kendi fincanımı bırakmadan hiç düş görmediğim bir uykuya daldım.

Uyandığım zaman gece miydi, gündüz müydü anlamadım. Küçük bir karavandaydım ve ağaç kadar yüksek, derisinde resimler olan, dev bir kadın, ıslak bir havluyla yüzümü siliyordu. Kadın, adının Baumella olduğunu, Gümüşnokta'nın beni sirke satıp gittiğini söyledi. Ona inanmadım elbette, ama hiçbir şey söylemedim. Giymem için bana ışıltılı bir kostüm verdiler ve ip üstünde yürümeyi, eşyaların üzerinde denge kurmayı öğretmeye başladılar. Egzersiz ya da gösteri yapmadığım zamanlarda, beni devamlı kilit altında tutuyorlardı. Baumella bana iyi davranıyordu, ama asla gözünün önünden ayırmıyordu.

Gümüşnokta'nın nerede olduğunu öğrenmeye çalıştım. Sirkte değildi. Her fırsatta, hayvanlara soruyordum. Maymunlardan biri, Gümüşnokta'nın Kahkaha Sarayı'na götürüldüğünü papağanlardan duyduğunu söyledi, ama nerede olduğunu hiçbiri bilmiyordu. Öğrenebildiğim tek şey bu oldu.”

Ufaklık bir süre sessiz kaldı. Miles, ateş ışığında, kızın gözlerinde parlayan yaşları görebiliyordu.

“O geceden sonra Gümüşnokta’yı görmedim,” dedi Ufaklık sessizce. “Başına ne geldiğini bilmiyorum, ama hepsi benim suçumdu. Onun peşinden gitmesem, beni kurtarmaya kalkışmayacaktı ve asla yakalanmayacaktık. Onu mutlaka bulmam gerek.”

Miles, kedilerin ve ıvır zıvırların arasında oturan küçük kıza baktı. Ağaç evi sıcak olmasına rağmen Ufaklık, paltoya tekrar sarınmıştı ve elinin tersiyle gözlerini siliyordu. Derisi hâlâ aynı, ancak loş ışıkta görülebilen, hafif incimsi parlaklığı saçıyordu. Bitkin ve yalnız görünüyordu.

Miles parçalanmış fiçisini ve içi dışına çıkmış şiltelerini düşündü. Gerçekten de, tek seçeneği vardı. Ufaklık’ın Gümüşnokta’yı araması ne kadar tehlikeli olursa olsun, Miles onunla gidecekti. Kanatları da olsa, dört yüz yaşında da olsa, kızın böyle bir yolculuğu tek başına göğüslemesine izin veremezdi. Dahası, diye düşündü, içine girecek yeni bir fiçi aramaktansa bir Fırtına Meleği’ni bulmak üzere bilinmeyene atılmak kesinlikle daha heyecanlı olur.

Mandalina’nın ne düşüneceğini biliyordu. Elini cebine sokarak ayıyı kontrol etti. Onun tanıdık, dağınık tüylerine ek olarak, parmakları pürüzsüz ve tuhaf bir biçimde soğuk bir nesne daha buldu. Bu bir karttı; Oscuro Sirki’nde, Ufaklık’ın arabasının altında, çamurlu çimenlerin arasında bulunduğu gümüş rengi bileti ancak cebinden çıkarınca hatırladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

GÜMÜŞ BİLET

Çorbayla tıka basa doymuş, ateşin karşısında ısınmış Miles Wednesday, bileti raflarda tembel tembel çırpınan mum alevlerine tuttu ve ışığın biletten yansımalarına baktı. Biletin ortasında, Büyük Cortado'nun arabasında da olan, gülen bir palyaço yüzü vardı. Uzun bir yazı yüzü çevrelemişti: BÜYÜK CORTADO DÜNYANIN EN KOMİK VE EN EĞLENCELİ GÖSTERİSİNİ SUNACAK. BİR GECELİK MUHTEŞEM GÖSTERİ KAHKAHA SARAYI'NDA! DAHA ÖNCE AVRUPA'DAYDIK. TRENİMİZ YARIN ŞAFAKTA KALKIYOR. Bilet ışıқта parladı.

“Kahkaha Sarayı,” dedi Miles. “Burası Gümüşnokta'nın götürüldüğünü söylediğin yer değil mi?”

“Maymunların dediği buydu, onların gözünden pek bir şey kaçmaz,” dedi Ufaklık. Miles bileti ona uzattı. Ufaklık kaşlarını çatarak yazılara baktı ve bileti evirip çevirdi. “Okumayı bilmiyorum,” dedi. “Onu nerede bulacağımız yazıyor mu?”

“Hayır. Yalnızca trenin yarın şafakta hareket edeceğini söylüyor.”

“O zaman, arkadaşını bulmak istiyorsan treni yakalamaya çalışmalısın,” dedi Bayan Partridge. “Kılık değiştirmenizin bir yolunu buluruz, böylece kolay kolay tanınmazsın. Belki Miles da seninle gelir.”

Miles yanıt vermedi. Kahkaha Sarayı'nı daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyordu: Tahta basamakların yanına çömelmiş, puro dumanı soluyordu... İşte bu! Büyük Cortado, Cengiz'le konuşurken söz etmişti oradan. Açık duran kapısından dışarı, sıcak ateş ışığında kahkahalar taşan, geniş bir saray geldi gözlerinin önüne ve gülümsedi. Uzakta, karanlıklar arasında bir yerde, gerçekten böyle bir saray vardı. Onları bekleyen maceraya atılmaya can atıyordu.

"Sen benimle gelemezsin," dedi Ufaklık. "Bu derdi başıma ben kendim açtım ve sen benim için yeterince şey yaptın. Büyük Cortado tehlikeli bir adam ve kaçmama yardım ettiğin için sana çok kızmış olmalı."

"O zaman yoluna çıkmasam iyi olur," dedi Miles, "ama tek başına gidemezsin. Hem, Büyük Cortado'nun bana yeni bir ev borcu var. Ondan bir ev talep edemiyorsam, ona bunu ödetmenin bir başka yolunu bulmalıyım."

"Çok doğru," dedi Bayan Partridge, "ama ikiniz de çok dikkatli olmalısınız. Bu Oscuro Sirk kulağa hiç hoş gelmiyor. Kadın devler. Kemik yiyen yaratıklar. Sirk dendiğinde benim aklıma gelen bu değil."

Kucağındaki sarı kediyi okşayarak içini çekti. "Eskiden yetimleri Barty Fumble'ın Kocaman Çadırı'na götürürdüm. İşte o harika bir gösteriydi. Her yaz buradan geçerdi ve asla kaçırmazdık. Küçük ve sevimliydi; sahne işçilerinden sirk yöneticisine kadar herkesin çok eğlendiğini anlayabiliyordunuz. Barty Fumble tam bir beyefendiydi. Duruşundan bile anlayabiliyordunuz. İki bacaklı da olsa dört bacaklı da, göstericilerinin hepsine kendi çocuğu gibi baktığı söylenirdi. En gurur duyduğu göstericisinin de Variloop adlı bir kaplan olduğunu hatırlıyorum... ya da Voopilar... bir türlü söyleyemediğim yabancı bir isim işte. Bir sürü harika gösteri vardı, ama o muhteşem kaplan her zaman sirkin yıldızıydı."

“Barty Fumble’ın Kocaman Çadırı’na ne oldu?” diye sordu Miles.

“Pek emin değilim hayatım. Bir şekilde daha büyük bir sirkle birleşti, ama bu seneler önceydi. Söylentilere göre, Barty Fumble bundan kısa süre sonra ortadan kaybolmuş ve kaplanını da yanına almış. O zamandan bu yana onlardan haber almadım ve seneler boyunca buradan başka bir sirk geçmemişti; bu Oscuro Sirki gelene kadar.”

“Her neyse, bütün bunlar uzun zaman önceydi,” dedi Bayan Partridge. “Şimdi ikinizin de bir güzel uyku çekmesi gerekiyor, yoksa şafakta hiçbir yere gidemeyeceksiniz.” Her zamanki gibi, hamağın altında bekleyen mor terliklerini giydi ve geniş dolapta yastık aramaya başladı. Bir yandan da kendi kendine mırıldanıyordu. “Yastık, yastık, burada değil... burada da yok. Nereye gitti bunlar?... Kışt, seni kocaman tüy yumağı... Ah, büyükhala Boadicea’nın işlemeli yastığı burada, bu işimize yarar... Şimdi bakalım... battaniye... Bugünlerde fazla misafirim olmuyor da... Kahrolası battaniyeyi nereye koymuştum ben?”

Bayan Partridge gereken her şeyi bulduğunda Miles ve Ufaklık, uykuya dalmıştı bile. Kadın nazikçe başlarının altına birer yastık kaydırıp ve onları sıcak battaniyelerle örttü, sonra derin derin iç çekerek ateşi söndürdü ve mırıldanan kedi denizinin içinden geçerek hamağına yollandı.

Şimdi, bir anlığına baykuş olduğunuzu hayal edin... Bir kasım gecesi, terk edilmiş malikânenin bahçesinin üzerinde süzülüyorsunuz. Bir avcıninkine benzeyen keskin gözleriniz, altınızdaki ağacın dallarına sokulmuş ağaç evinin tuhaf kargaşasını görüyor. Baca görevi gören, çarpık borudan ince bir duman yükseliyor, sonra ağaç evini ikiz kayın ağacının dallarında hafif hafif sallayan gece rüzgârına kapılıp dağılıyor.

Daha yüksekteki dallardan birine tüneseiniz, ağaç evinin çatısındaki tozlu pencereden, uyuyan üç kişinin silüetini ve yüz kedinin kıpırdanan şekillerini seçebilirsiniz. O uyuyan kafaların her birinin içinde ayrı düşler dünyası var.

Kedilerin düşlerini zaten tahmin edebilirsiniz... Bir yaz günü kuru otların üzerinde böcekler vızıldıyor; her zamanki gibi ulaşılmazlar. Birdenbire kocaman bir balık fırlıyor ve ışıldayan damlalar eşliğinde şaşkın düşgörenin ayaklarının dibine düşüyor.

Ekose battaniyenin altında kıvrılmış, uyuyan Miles, rüyasında Pinchbucket Evi'nin zemin katındaki çamaşırhaneyi görüyor. Diğer çocuklarla birlikte çalışıyor ve dev çamaşır makinesinden ıslak çarşaflar çıkarıyor. Makinenin üzerine bir Bengal kaplanı oturmuş, doğal yaşam alanı Asya ormanları değil de o çamaşırhaneymiş gibi, sakın sakın bıyıklarını temizliyor. Miles dolan sepeti kurutucuya sürüklemek için dönüyor ve Fowler Pinchbucket'ın yetim kız ve erkek kardeşlerini ikişer ikişer köşedeki dev makinenin ağzına attığını görerek dehşete düşüyor. Adamın sert yüzünde haşin bir tatmin ifadesi var. Miles, sahneye hiç ilgi göstermeyen kaplana dönüyor, Fowler Pinchbucket'a işaret ediyor ve bağırarak için ağzını açıyor; ama hiç ses çıkmıyor. Kaplan pençelerini yalamaya, makineler güremeye devam ederken çocuklar ikişer ikişer gözden kayboluyor.

Tünediğiniz daldan, Miles'ın uykusunda döndüğünü, üzerine yattığı kolunu ovaladığını görebilir, Bayan Partridge'inse sallanan hamağında hafif hafif horladığını duyabilirsiniz. Bayan Partridge, sıcak bir yaz akşamında hamağının ikiz kayınların arasında, ağaç evinin gölgesinde asılı olduğunu görüyor. Kediler üzerine urmanıyor, yanaklarını onun çenesine sürterek yüksek sesle miyavlıyor. Bayan Partridge sıcaktan bun alıyor ve kedileri sinirle ittiriyor. Gözlerini açtığında ortada bir tane bile kedi olmadığını görüyor. Ona önemli bir şey

anlatmaya çalıştıkları gibi, huzursuz edici bir duyguya kapılıyor, ama artık sormak için çok geç. Uykusunda homurdanıyor ve düş kayboluyor.

Peki ya Ufaklık? Onun uykusunu dolduran engin düşler sizin ve benim hayallerimizin ötesinde. Bulutların karnında gök gürültüsü patlarken o, Yeryüzü'nün yükseklerinde süzülüyor; parlak, şişko bulutların altında rüzgâra kapılmış, hızla uçuyor. Bizim kayıp yankısından daha fazlasını işitemediğimiz Tek Şarkı, Ufaklık'ın düşlerindeki gökleri, birbirine geçmiş bir ışık ırmağı gibi dolduruyor. Ufaklık dalıp tırmanırken şarkı söylüyor, hızın heyecanını midesinde hissediyor ve rüzgâr da onunla birlikte şarkı söylüyor. Ufaklık, iki yanında uçan iki meleği fark ediyor. Melekler, rüzgârı durduruyor, şarkıyı susturuyor ve bulutlar dağılarak gri bir sise dönüşüyor. “Gümüştökta,” diyor biri. “Nerede o?”

“Gümüştökta nerede?” diye yankılıyor diğeri ve soğuk elini uzatıp Ufaklık'ın alınına koyuyor. Ufaklık uykusunda sessizce inliyor.

Şimdi, eğer baykuşlar dedikleri kadar bilgeyse, daldan kalkıp akşam yemeğinde yiyeceğiniz çıtır çıtır fareyi arama zamanınızın geldiğini bilirsiniz; çünkü tünediğiniz ağaçta yüz tane kedi yaşıyor. Dalların üzerinde sinsi sinsi yürümeye, yere atlamaya başladılar bile ve Ufaklık gökyüzünde uçtuğu rüyasından uyanıyor.

DOKUZUNCU BÖLÜM

KEDİ KURULU

Battaniyenin altında ısınmış olan uyku sersemi Miles Wednesday, uyandığında Ufaklık'ın omzunu sarsmakta olduğunu gördü. Ağaç evi hiç olmadığı kadar sessiz ve esintiliydi. Duyulabilen tek ses, dalların gıcirtısı ve Bayan Partridge'in horultusuydu. Miles, ortaklıkta hiç kedi olmadığını fark etti.

“Nereye gittiler?” diye fısıldadı.

“Çardaktaki Genel Kurul'a. Her üç dolunayda bir toplanıyorlar. Gidip ne konuştuklarına bakmamız gerek.”

Miles gerindi ve uykulu gözlerini ovuşturdu. Mandalina'yı cebinden çıkardı ve iyi olup olmadığını kontrol etti. Ufaklık eski paltoyu giyerken onu izledi. “Adı ne?” diye sordu.

“Mandalina,” dedi Miles. “Eskiden parlak turuncuydu, ama banyo yapmaktan pek hoşlanmaz.”

“Uzun zamandır mı sende?” diye sordu Ufaklık.

Miles başını salladı. “Hep yanımdaydı,” dedi. “Bana kalan tek şey... yetimhaneye geldiğimde sahip olduğum tek şey.”

“Onu sana annenle baban mı verdi?” dedi Ufaklık alçak sesle.

“Sanırım,” dedi Miles. Bahsetmekten hoşlandığı bir konu değildi, gıcırdayan yer tahtalarının üzerinde huzursuzca kıpırdandı. Bayan Pinchbucket, annesiyle babasının yetimhaneden gülererek çıktıklarını, onu eşikte bırakıp parlak bir arabaya binip

gittiklerini söylemişti. Bütün çocuklara aynı şeyi söylüyordu ve Miles ona inanmıyordu. Çocuklarını kötü Bayan Pinchbucket'a ve zalim kocasına bırakanların nasıl da canavar ruhlu olduğunu hayal edemiyordu ve annesiyle babasının öldüğüne inanmayı tercih ediyordu. Onlar zaman tarafından yutulup gitmişti ve aralarındaki tek bağ Mandalina'ydı.

"Ona bakabilir miyim?" Ufaklık elini uzattı. Miles duraksadı. Daha önce Mandalina'dan bir anlığına bile ayrılmamıştı. Onu başkasına vermek tuhaf geliyordu. Ufaklık, küçük ayıyı nazıkçe aldı ve dizlerinin üzerinde tuttu. Ağaç evi, esintiyle hafif hafif gıcırdarken kız, ayının puslu gözlerine uzun uzun baktı, sonra eğilip Mandalina'nın kulağına bir şeyler fısıldadı. Çok sessizce fısıldamıştı ve o bunu yaparken Miles, görünmez bir devin sıcak nefesi ağaç evin duvarlarından geçip saçını karıştırmış, sonra gecenin içinde kaybolmuş gibi, tuhaf bir hisse kapıldı.

Ufaklık kendi kendine gülümsedi ve Mandalina'yı yere bıraktı. Mandalina, hemen yere devrilmek yerine ayakta kaldı ve Miles inanmazlık içinde kendisini izlerken İran halısının üzerinde ona doğru yürümeye başladı. Sallanarak yürüyordu ve defalarca düştü, ama her seferinde ayağa kalktı; sonunda Miles'in ayaklarının dibine geldi. Dizine uzanıp tırmanmaya başladı ve Miles, eğilip ona yardım etti. Lime lime kürkü ve top top olmuş dolgu malzemesi eskisi gibiydi, ama ayı, Miles'in elinde kıvrandı ve Miles onu cebine koymaya çalıştığı anda, tıpkı Miles'in eskiden beri yaptığı gibi, ona sıkı sıkı sarıldı. Miles aniden ince ceketinin içinde ısındığını hissetti. Gülümseyerek onu izlemekte olan Ufaklık'a baktı. "Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı.

"Tek Şarkı'daki ismini buldum," dedi kız, "ve ona söyledim. Sakın Gümüşnokta'ya söyleme. Çok kızar."

"Bunu her şey için yapabiliyor musun?"

Ufaklık başını iki yana salladı. “Her şeyin Tek Şarkı’da bir ismi vardır, ama ben daha yeni yeni öğreniyorum ve isimlerini bilmediğim pek çok şey var. Mandalina’nın gerçek ismini buldum, çünkü sen onu hayalinde canlandırdın ve böylelikle, bilmesen de, ismini güçlendirip parlaklaştırdın.”

Mandalina, Miles’in cebindeki her zamanki yerine yerleşti. Miles şaşkın şaşkın, ceketini dikkatle düğmeledi ve Ufaklık’ın peşinden halat merdiveni inip aşağıda sallanan otlara ayak bastı. Ufaklık, burkulmuş ayak bileği yüzünden aksayarak malikânenin çevresinde ilerlemeye başlamıştı. Evin uzak tarafında, bir patika kıvrılarak ağaçların arasından ve kuğuların çoktan terk ettiği, yosun bürümüş, eski bir göletin çevresinden geçiyordu. Göletin kıyısına, önü açık, küçük, süslü bir kulübe kondurulmuştu. Eskiden, yaz akşamlarında Bayan Partridge ve konukları orada oturur, yelpazelenerek, kuğuların nilüferlerin arasında süzülüşünü izlerdi. Çardak burasıydı ve geciken birkaç kedi de, Kedi Kurulu’na katılmak üzere bu harabeye geliyordu. Bayan Partridge’in yüz kedisine, çevre çiftliklerden pek çok tıknaz fare avcısı, birkaç sokak kedisi ve Larde’nin yüksek evlerinden bir ev kedisi heyeti katılmıştı.

Ufaklık, parmağıyla işaret ederek Miles’ı çağırdı. Miles onun peşinden, göletin yanındaki söğüt ağacına gitti. Ağacın tüylü dalları yere kadar uzanıyor, bir tür yapraklı mağara oluşturuyordu. Dalların altına girdiler ve kuru yaprakların oluşturduğu haliya oturdular. Suyun kıyısına sarkan dalların arasından göletin karşı kıyısını ve çardağı görebiliyorlardı. Kediler öyle kalabalık ve sıkışık ki göletin kıyısındakiler her an suya düşecekmiş gibi görünüyordu. Çatıdaki delikten sızan parlak ay ışığı büyük bir erkek kediyi aydınlatıyordu. Kedi, siyah kulakları ve kuyruğu dışında bembeyazdı; sanki beyaz bir kedi alınmış, iki ucu mürekkebe batırılmıştı. Çardağın ortasında dik duran,

üzerine dolaşık yapraklar ve boynuzlu bir yüz oyulmuş, dik-dörtgen bir kumtaşının üzerine oturmuştu.

Kara kulaklı kedi ağzını açtı ve uzunca miyavlayarak diğerlerini bir anlığına susturdu. Ufaklık, daha iyi duymaya çalışıyormuş gibi öne eğildi. Kediler, siz uykuya dalmaya çalışırken pencerenizin dibinde dikildikleri zaman yaptıkları gibi, birkaç dakika karşılıklı miyavlaşıp hırıştılar. Miles becerebildiğince dikkatle dinledi, ama kedilerin çıkardığı seslerden hiçbir şey anlamıyordu. “Ne diyorlar?” diye sordu Ufaklık’a. Kız yine parmağını dudaklarına götürdü ve eğilerek Miles’in kulağına fısıldadı. “Sessiz olmalıyız. Burada olduğumuzu anlarılarsa bundan hiç hoşlanmazlar.”

“Hiçbir şey anlamıyorum,” dedi Miles.

“Fazla dikkatle dinliyorsun. Duymadan önce dinlemeye çalışmayı bırakmalısın. Sesler orada ve seninkinden o kadar da farklı değil.”

Miles onun ne dediğini anlamaya çalıştı, ama söyledikleri kedilerin miyavlamasından daha anlamlı gelmiyordu. Bir süre daha oturup dinledi, ama kısa süre sonra sıkıldı ve uykusu geldi. Cebindeki Mandalina’yı yokladı. Ayı onun parmağını yakaladı ve kendini dışarı çekti. Miles onu yere bıraktı ve Mandalina mutluluk içinde çevrede dolaştı, çıtırdayan yaprakları karıştırdı, bulduğu tüylü söğüt tohumlarını Miles’a fırlattı. Uzakta bir ses, “Fazla kalmadıkları sürece sirk kedilerinin tarlalarımızda avlanma hakkı var,” diyordu.

Miles, daha bakmadan sesin, kumtaşı tahtına tünemiş, kara kulaklı kediden geldiğini anladı. Bir anlığına Mandalina’yı unuttu ve hayretle çardağın ortasındaki, ay ışığının aydınlatığı şekle baktı. Kedinin sesi öncekiyle aynı geliyordu; Miles bunu neden başından beri anlamadığını merak etti.

“Bu nasıl bir hakmış?” dedi, arkada bir köşeye sıkışmış, kemikli, kara bir kedi. “Dünden beri tarlalarımızda avlanan üçten

fazla büyük kedi var. Hem de şişman kediler, sirkin kalıntılarıyla rahat rahat yaşıyorlar. Neden zorbalık ederek bizim yemeklerimize de ortak oluyorlar, anlamıyorum.”

Çardağın çatısına uzanmış, büyük bir kedi buna güldü. “Nerede avlanıp nerede uzanacağımızı kimse söyleyemez bize. Biz yolun vatandaşıyız ve her kasabanın konuğuyuz. Dahası, senin de dediğin gibi, isteyecek cesaretin varsa, sirkte bol bol artık var.”

Çatıya ve çevredeki ağaçlara doluşmuş pek çok kedi doğrulup oturdu ve konuşan kediye baktı. Bir tanesi ona tısladı ve kuyruğunu dikerek çatının diğer ucuna yollandı. “Yemeğimi bir sirk kedisiyle paylaşmam, ona bir anlığına bile olsa sırtımı da dönmem. Söylentilere göre...” Duraksadı.

Sirk kedisi, eğlenti tınısı taşıyan ağır bir sesle, “Devam et,” dedi. “Çatı oluklarında ve ara sokaklarda ne dedikodular dolaşıyor?”

“Gülünecek mesele değil,” dedi Patiucu adlı başka bir kedi. “Duydum ki... birkaç sene önce o sirkte bir kedi kralı öldürülmüş.”

Sirk kedisi bir anda ayağa fırladı ve Patiucu kıpırdamaya fırsat bulamadan ona bir pençe salladı. Patiucu neredeyse çatıdan aşağı düşecekti. “Yanlış duymuşsun. Bu sirkte kaplan yok,” diye tısladı, “ve hiç olmadı.”

“Kedi kralının aslan olduğunu sanıyordum,” dedi, yakındaki ağacın alçak dallarından birine tünemiş, uzun tüylü bir kedi.

Bunun üzerine tüm kurul kahkahaya boğuldu. “Ayıp, ayıp!” bağırışları yükseldi. Talihsiz kedi, konuşan bir başkasıymış gibi yaparak bıyıklarını temizlemeye koyuldu.

“İnsanların arasında çok fazla zaman geçirmişsin,” dedi Kırakulak. “Kraliyet mührünü kaplanın taşıdığını her kedi bilir.

Aslanlar kabarık saçlı ve övüngendir, ama damarlarında soylu kan akmaz, ancak seninki benimki kadar. Bununla birlikte...” Çatıdaki deliğe, sirk kedisinin durduğu yere baktı. “Bu ciddi bir iddia ve kurul, buraya gelip davanı savunmana karar verdi. Türünüzün üzerinde bu tür kuşkular varken yerel kediler sizi hoş karşılamayacaktır.”

Sirk kedisi, çatıdan oymalı sütuna, Karakulak’ın hemen yanına atladı. Koca kafalı, iri, gri bir kedydi ve yüzünü diğer kedinin yüzüne yanaştırıp kokladı, sonra kayıtsızca yere atladı. Diğer kediler telaşla ona yer açtı.

“Ee?” dedi sirk kedisi.

“Sirkinde...” dedi Karakulak, “bir kaplanın doğal olmayan bir biçimde öldüğü doğru mu?”

“O benim sirkim değil. Ve benim zamanımda hiç kaplan olmadı.”

“Peki, sen ne kadar zamandır oradasın?”

“Ben üç kıştan daha fazlasını gördüm,” dedi gri kedi. Tüm kediler gibi, üçten fazla sayamıyordu.

“Kuşkusuz böylesine korkunç bir suç kulağına çalınırdı.”

“Kuşkusuz,” dedi gri kedi esneyerek. “Bu da, böyle bir suçun işlenmediğini kanıtlar. Oscuro Sirk’inde hiç kaplan olmadı.”

“Posterde bir kaplan var,” dedi köşedeki kemikli kara kedi. “Kasabanın her yerine asmışlar.”

“Bu doğru,” dedi Patiucu. “Bunu nasıl açıklıyorsun?”

Gri kedi ayağa kalktı ve kalabalığın içinde dolanarak çardağın kapısına yöneldi. “Sirk âdetleri hakkında hiçbir şey bilmediğiniz açık,” dedi omzunun üzerinden. “İki süs köpeği ve bir palyaçosundan başka hiçbir şeyi olmasa bile, her sirk posterinde kaplan bulunur. Bu bir gelenektir ve sirk halkı geleneklerinden vazgeçmektense top mermisi olup havaya uçmayı yeğler.”

Sirk kedisi çardaktan ayrıldı ve kuyruğunu dikerek göletin çevresinden dolandı. Karakulak, kurulu sessiz olmaya çağırıldı ve bazı sokak kedilerinin raporladığı, koyun yiyen bir canavar hakkındaki tuhaf söylentileri tartışmaya açtı. Miles uykuya dalmış görünen Mandalina'yı yerden kaldırdı ve cebine koydu.

"Hadi gel," dedi Ufaklık'a. "Geri dönsek iyi olur. Birkaç saat sonra güneş doğar." Yabani otlarla kaplı bahçeden geçip ağaç evinin merdivenini tırmandılar. Ufaklık hemen uykuya daldı, ama Miles sessizce ateşin yanında durdu. Yaşadığı tuhaf olaylar kafasında uğulduyordu. Ağaç evinin dışındaki kuş korosu şakımalarıyla güneşi dünyanın kıyısındaki yerine çağırıyordu.

ONUNCU BÖLÜM

AKSİ TAVUK

Temiz gömlekle, kedilerle çevrili Miles Wednesday, şafaktan önceki yarı aydınlıkta sıcak lapa kaşıyor, Bayan Partridge'ye sömineden is toplayıp Ufaklık'ın saçlarına sürüyordu. Sonuç, yakından bakılmadığı sürece siyah sanılabilecek kirli, koyu bir gri oldu. Kara saçlarının yanında, kızın teni inci beyazı kalıyordu.

Ufaklık, Bayan Partridge'in köşedeki eski deri sandıktan çıkardığı oğlan ceketi, gömleği ve pantolonuyla kuşanmıştı. Üzerine birkaç beden büyük geliyordu, ama pantolonun paçasını ve gömleğin kollarını kıvırdıktan sonra pekâlâ üzerine olmuşlardı. "Bunlar," demişti Bayan Partridge, "bahçıvanın oğlu Will'e aitti. Çocuk büyüdükçe eski giysilerini yetimhaneye verirdim, ama sonra Pinchbucket denen o korkunç kadının onları pazarda tezgâhı olan birine sattığını ve aldığı birkaç kuruşu da kendine sakladığını öğrendim." Sandığı yine karıştırmış, Miles için üzerinde dondurma lekesi olmayan bir gömlek ve yüzünü en azından kısmen saklayacak bir şapka bulmuştu. Miles çanağından lapa kaşıklarken, temiz gömleği biraz da sert geliyordu. Ceketinin cebini yokladı; Mandalina uyuyordu.

Bayan Partridge geri çekilip eserini inceledi. "Bir kömür kamyonunun kasasından yeni düşmüş gibi görünüyorsun hayatım, ama kimsenin seni kolay kolay tanıyacağını sanmıyorum."

Ellerini yakınındaki ağaç gövdesine asılı, eski beze sildi. İki çocuğu sırayla süzdü. “Pekâlâ...” dedi, “en uzun yolculuk bile tek bir adımla başlar. Artık gitseniz iyi olur, yoksa treni kaçıracaksınız.” Burnunu sesli sesli sildi. “Unutmayın...” dedi mendilinin altından, “yolunuz sizi nereye götürürse götürsün, birbirinizden ayrılmayın ve birbirinize göz kulak olun. Gerçekten de, bu kadar tumbul olmasam, o merdivenden inip sizinle gelmeyi çok isterdim.”

Sabah sisi terk edilmiş bahçeyi kaplamışken iki çocuk merdivenden yere atladı. Eski malikânenin karanlık şekli ağaçların arasında süzülüyor gibi görünüyordu. Ağaç evinin sıcaklığından sonra hava soğuk ve rutubetli gelmişti. Ufaklık hâlâ hafifçe aksıyordu. Duvardaki delikten geçtiler, ama ağaçlıkların arasında farklı bir yol seçtiler ve tepenin eteklerinden dolanıp tren istasyonuna giden yola ulaştılar.

Yüksek çalı çitlerin arasında uzanan yolda çabuk çabuk yürüdüler. İstasyona vardıkları anda güneş dağların üzerinde belirdi ve istasyon binasının çatısındaki süslü baca takkelerini aydınlattı. Alanda eski bir tren duruyordu. Vagonları koyu yeşil idi ve oldukça eskimişti. Çevrede, omuzlarında görünmez bir çuval taşıyormuş gibi eğilerek yürüyen, uzun boylu, kıvrak saçlı istasyon müdüründen başka kimse yoktu. Alan boyunca yürüyor, yürürken vagon kapılarını kapatıyordu. Bam... Bam... Bam... Acelesi yok gibiydi.

Miles istasyon kapısını açtı. Kapı yüksek sesle gıcırdadı, ama istasyon müdürü arkasına bakmadan alan boyunca ilerlemeye devam etti. “Affedersiniz,” dedi Miles. İstasyon müdürü bir kapıyı daha çarparak kapattı. “Merhaba!” dedi Miles. İstasyon müdürü, eski püskü, gri pantolonuyla ayak sürüyerek ve alanı süpürerek yürümeye devam etti.

“Belki de sağırdır,” dedi Ufaklık. İstasyon müdürü durdu. Bir kapıyı daha çarptı, sonra yavaşça onlara döndü.

“Sağır değil, meşgul,” dedi. “Fark etmemişseniz, burada kapatmam gereken bir sürü kapı var.”

“Biz yalnızca bu trenin Kahkaha Sarayı’na giden tren olup olmadığını öğrenmek istiyoruz,” dedi Miles.

Yaşlı adam dişlerini emdi. Çok az dişi kalmıştı ve onları emdiğinde, kırışik dudakları gri perdeler gibi dişlerine dolanıyordu. “Kahkaha Sarayı,” diye tekrarladı.

“Evet,” dedi Miles. İstasyon müdürü kafasını kaşdı. Miles gümüş bileti cebinden çıkarıp uzattı. İstasyon müdürü bilete göz ucuyla bakıp, “Yarın diyor,” dedi.

Miles bilete tekrar baktı. “Tren yarın şafakta yola çıkıyor,” diyordu altında. “Ama yarın *bugün*,” dedi. “Bileti dün aldım.”

“Bugün bugündür evlat,” dedi istasyon müdürü sabırla, “yarın da yarındır. En azından ben okula giderken öyleydi. Tren yarın şafakta yola çıkıyor.”

“Ama yarın bu bilet hâlâ ‘yarın’ diyecek,” dedi Miles. “Yarın her zaman yarındır!”

“Evet,” dedi yaşlı adam. “Anlamaya başlıyorsun evlat. Ve sizin treniniz yarın şafakta yola çıkıyor.”

“Nasıl emin olabiliriz?” diye ısrar etti Miles.

İstasyon müdürü nefes verdi ve dudakları esintiyle dalgalandı. “Çünkü bilette öyle diyor. Bana inanmıyorsan, sirkteki tuhaf insanlara sor. Bilet dağıtan onlar. Şimdi, izin verirsen bugün çok meşgulüm.” Döndü ve bir kapıyı daha çarptı. Uzun bir trendi ve binen kimse yok gibiydi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Ufaklık, alan boyunca geri dönerlerken.

“Bilmiyorum,” dedi Miles. “Bir gün daha bekleyemeyiz. Hem, Kahkaha Sarayı’na trenden önce varabilsek iyi olurdu.”

“Olabilirdi, ama nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz.”

“Sanırım,” dedi Miles, “en iyisi benim yine gizlice sirke girip bir şeyler öğrenmem olacak. Yaklaştığımızda senin kimseye görünmemen gerek. İslî ya da değil, seni tanıyabilirler.”

Tepenin eteklerini dolanarak uzun alana giden oyuk yolu izlediler. Yol kenarındaki ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu, ama henüz güneş havayı ısıtmaya başlamamıştı. Alanı görebildikleri bir yere geldiklerinde Miles, bir kavak ağacının uzun gölgesinde kalakaldı. Kırmızı-siyah çadır görünürlerde yoktu; tuhaf sirkin arabaları ve karavanları geceleyin, geldikleri gibi sessizce ve beklenmedik bir biçimde toplanıp gitmişti. Geriye bir çember, bir kova ya da paslı bir çivi bile kalmamıştı. Oscuro Sirki'nden geriye kalan tek kanıt oval, büyük, ezilmiş bir alandı. Bir de kıvrılarak alandan çıkan ve dağlara giden yolda uzanan, iç içe geçmiş tekerlek izleri vardı.

“Gitmişler,” dedi Miles. Dönüp Ufaklık'a baktı, kız dün sabah fillerin bağlandığı ağaca bakıyordu. Yüzü öncekinden de beyaz görünüyordu. Miles onun bakışlarını takip etti. Bir an hiçbir şey göremedi, ama sonra ağacın gölgesinde duran bir şekil olduğunu fark etti. Yüz hatlarını, hatta kadın mı erkek mi olduğunu bile seçemese de, şeklin doğrudan onlara baktığından emindi.

“Gidip ona soracağım,” dedi Miles. “Belki sirkin nereye gittiğini o biliyordur.”

Ufaklık onun kolunu yakaladı; kızın kendisi tüy kadar hafif olsa da, kavrayışı can acıtacak ölçüde güçlüydü.

“Hayır,” dedi telaşla, “gidelim.” Miles'ı dirseğinden tutup çekti ve gözden kaybolan tekerlek izlerine döndü.

“Dur,” dedi Miles. Ağacın altındaki şekil onlara doğru geliyor gibiydi. O kişinin, hâlâ belirsiz olan yüzünü görmek istiyordu. Aralarındaki uzaklık çok değildi, ama gözleri ağırlaşmıştı ve tuhaf bir biçimde odaklanmakta zorlanıyordu.

“Uyanık kal!” diye fısıldadı Ufaklık. Miles'ın kolunu öyle kötü çimdikledi ki Miles onun elinden kurtulmak için çırpındı. “Lütfen Miles.” Ufaklık gözyaşlarına boğulmak üzere gibiydi,

Miles şaşkın şaşkın ona baktı. “Hemen benimle gel,” diye yalvarıyordu.

Miles yavaş yavaş yolda yürümeye başladı. Aniden bir senedir hiç uyumamış gibi hissetmeye başlamıştı. “Daha hızlı yürü,” dedi Ufaklık. Miles dönüp omzunun üzerinden geriye baktı ve Ufaklık yine sertçe çimdikledi onu. “Arkana bakma,” dedi. “Yürümeye devam et.”

Miles’ın bacakları kurşun kadar ağırdı ama yine de Ufaklık’a ayak uydurmaya çabaladı; çabuk çabuk, sessizce uzak dağlara doğru yürüdüler. Bir yük arabası, süt güğümlerinin boğuk tangaırtıları eşliğinde yanlarından geçip kasabaya yollandı. Miles geldikleri yöne bakma dürtüsüne direnemedi, ama şekil görünürlerde yoktu.

Sabahın ilerleyen saatlerinin kısalan gölgeleri altında, Miles ve Ufaklık yolun ortasında yürüyerek Larde’den, daha önce Miles’ın hiç gitmediği kadar uzaklaştılar. Sirk bir sonraki durağında bulmak dışında planları olmadığından sirk arabalarının çamurlu izleri yolda solana kadar onları izlemişlerdi. Dahası, Miles’ın da belirttiği gibi, yol kabaca tren raylarını takip ediyordu, yani eninde sonunda Kahkaha Sarayı’na varacaktı.

Yürürlerken Miles, sirk alanındaki şekli düşündü. Uzun süre kaygılı ya da kızgın kalamayan Ufaklık, çalı çitlerinde cıvıldaayan kuşlara gülüyordu şimdi; Miles konuyu açmakta gönülsüzdü, ama merakı onu rahat bırakmayacak gibiydi. Hissettiği bitkinlik solup gitmiş, geriye yalnızca çatlak botların içindeki ayaklarının ağrısı kalmıştı.

“Kimdi o? O alandaki kişi?” diye sordu.

Ufaklık bir an sessiz kaldı, sonra yanıt verdi. “Tanıdığımı sandığımı biri,” dedi.

“Sirkten biri mi?”

Ufaklık omuzlarını silkti. “Belki,” dedi. “Riske girmek daha iyiydi.” Yan yan Miles’a baktı, sonra gözlerini çabucak yola çevirdi. “Bak,” dedi, ileriye işaret ederek, “yol ırmağa kavuşuyor.”

Miles gözlerini gölgeledi ve onun gösterdiği yere baktı. Ufaklık’ın bildiği her şeyi anlatmadığını biliyordu, ama konuyu değiştirmek istediği belliydi. Daha fazla ısrar etmenin yararı olmayacağını düşündü. Başını iki yana salladı. “Serap olmalı,” dedi.

“Serap mı?”

“Bayan Partridge bir keresinde anlatmıştı. Suya benziyor, ama yalnızca sıcak havanın ışığı kırmasından kaynaklanıyor.”

Ufaklık güldü. “Suya benziyor, çünkü su,” dedi. Öyle kendinden emindi ki Miles, biraz sonra kendini derenin içinde yürürken bulacağını düşündü, ama serabın belirlediği hafif yükseltiliye ulaştıklarında yol hâlâ kupkuruydu.

“Gördün mü?” dedi Miles. “Ejderha dili kadar kuru. Su yalnızca bir yanılsamaydı.”

“Su buradaydı ve hâlâ burada,” diye ısrar etti Ufaklık. “Yalnızca, görölmek istemiyor.”

“Madem sen öyle diyorsun Ufaklık,” dedi Miles. Ama parmağını uzatıp bir peygamber devesinin azametle oraya tünemesine izin veren kız, böceğin yeşil gözlerine bakmaktaydı; kaybolan su konusu çoktan unutulmuştu.

Öğle olduğunda bir avuç çiftlik, bir dizi dükkân ve bir minik kiliseden oluşan küçük bir köye vardılar. Yol kenarındaki tabella şöyle diyordu: SAMANKÖYE HOŞGELDİNİZ. NÜFUS: 481. KARTOVA’NIN KARDEŞ KÖYÜ. Meydanın uzaktaki ucunda, dışına sıralar ve masalar koyulmuş, geniş bir han vardı. Hanın adı Aksi Tavuk’tu ve bir hanın neye benzemesi gerektiği konusunda çok farklı fikirlere sahip insanlar tarafından inşa edilmiş

gibi görünüyordu. Ana binanın, keskin uçlarla biten iki tane dik çatısı vardı ve siyah kirişlerden oluşan bir ağıın böldüğü, beyaz badanalı duvarlara, kurşunla yalıtılmış pencereler oturtulmuştu. Bu binaya bitişik, alçak, küçük pencerele ek binalar vardı; üstleri, sazlardan yapılan çatılarla örtülmüştü ve saç tıraşına ihtiyaç duyuyormuş gibi görünüyorlardı. Sahte gotikten tarifi imkânsız tarzlara kadar bir sürü başka ekleme de yapılmıştı.

Hanın dışındaki uzun masalara yerli çiftçiler ve yolcular dolmuş, öğle yemeği yiyor, ekmek ve sosis parçalarını tıraşsız yüzlerindeki ağızlarına tıkıp sürahiler dolusu koyu renk şarapla yutuyorlardı. Miles onlara merakla baktı. Bikkınlıkla dolu bir sefalet havası çevrelerini sis gibi sarmıştı ve yemeklerini konuşmadan yiyorlardı. Masaların arasında iki küçük kız kahaahalar atarak kovalamaca oynuyordu, ama kimse onlara ilgi göstermiyordu. En yakınlarındaki masada şekilsiz şapkalı, tıknaz bir adam ve kat kat çenesi olan, tombul bir kadın oturuyordu. Önlerindeki kaba tahtaların üzerine zengin bir yemek sofrası hazırlanmıştı ve bir tür hüzünlü hevesle yiyorlardı. Her birinin önünde birer yarısı yenmiş turta duruyordu ve ağızına kocaman bir çatal dolusu biftekle pasta götürmekte olan Bayan Çiftçi, bu yarışta önde görünüyordu. Aralarında, taze ekmek yığılı bir sepet ve bir çanak dolusu yeşil zeytin duruyordu. Bay Çiftçi turta lokmalarının arasında ağızına avuç avuç yeşil zeytin atıyordu. İki tabak sosis bitmek üzereydi.

Miles onca yemeği görünce midesinin kazındığını hissetti. Sıcak lapayla yaptığı kahvaltının üzerinden seneler geçmişti sanki. Bayan Çiftçi onun, yolda durmuş, devasa yemeğine bakmakta olduğunu fark etti. Bir an hüzünle Miles'a baktı, sonra dikkatini yemeğine çevirdi. Miles, tek pirinç alacak kadar bile paraları olmadığı için, karınlarını doyurmanın en iyi yolunu düşünürken hanın sahibesi, koşturarak dışarı çıktı ve masaların

arasında dolandı. Müşterilerinin aksine, bu kadın geniş geniş sırtıyordu ve özgün halinde kulağa çok daha iyi geliyor olması beklenen bir ezgiyi en kötü biçimiyle mırıldanıyordu.

Tepsisini Bay ve Bayan Çiftçi'nin masasının ucuna bıraktı. "Şimdi, canlarım..." dedi mutluluk içinde, "bir sürahi şarap ve bir şişe Tau-Tau." Cebinden parlak, yeşil etiketli, küçük bir şişe çıkardı, tıpasını açtı ve şarap testisine boşalttı. Sürahiye aldı, içindekileri biraz çalkalayıp sonra iki cam bardağa cömertçe doldurdu ve bardakları küt diye masaya koydu. Çiftçi ve karısı bardakları açgözlülükle alıp aynı anda kafalarına dikti. Çiftçi bardakları hemen yeniden doldurdu.

İştahlarını kaybetmeden yemeye devam ettiler, ama sanki Bayan Çiftçi'nin yanakları her geçen an daha da kızarıyordu. Lokmasını çiğnerken yine Miles'dan yana baktı ve ağzının köşesinde bir lahana şeridi asılı halde durdu. Kocasının kaburgalarını sertçe dürtükle. Adam bardağını dudaklarına götürmüştü ama şarabın çoğu ağzından çok burnuna girdi. O pis bir mendile öksürüp aksırırken Bayan Çiftçi, Miles'ı çağırdı. Tombul yüzünde bir gülümsemeyle, "Gel buraya, gel buraya," diye seslendi. "Utanma evlat."

Çiftçi Miles'a dik dik bakarak mendilini kol yenine tıktı. Bir parça ekmek koparıp, başka yiyecekler ağzından rahatça geçebilsin diye yanağının içine sıkıştırarak, "Burada dilenmeye izin verilmez," diye homurdandı.

"Kapa çeneni George," dedi Bayan Çiftçi. Neşesi her geçen an daha da yerine geliyor gibiydi. "Oğlanın aç olduğunu görmüyor musun? Sanki hayatı boyunca doğru düzgün yemek yememiş. Nerelisin evlat? Küçük kız kardeşini de çağır, burada ikinize de yetecek kadar yemek var."

Bay Çiftçi şaşkın şaşkın Miles'ın omzunun üzerinden baktı. "Ne küçük kız kardeşi, kadın? Orada yalnızca küçük bir çocuk daha var."

“Deli deli konuşma George! Onlar yalnızca erkek giysileri. Onları giyenin küçük bir kız olduğunu kim olsa anlar, öyle değil mi evlat?” Miles başını salladı. “O utangaçtır,” dedi.

“Çok yaşasın!” dedi tombul kadın sebepsizce gülerek. Ekmek sepetininin bir kısmını kendi turta tabağına boşalttı; boşalan yeri, kalan sosis dilimleri ve ağır kokan bir peynir parçasıyla doldurdu.

Bay Çiftçi homurdandı, ama onun da yüzündeki üzgün ifade kar gibi eriyordu. “Ben buradan geçen her aç veledi doyurmak için mi belim bükülene kadar çalışıyorum?” diye söylendi; ama çok yüksek sesle değil.

“Bahsettiğin, bira kupasını kaldırmak değilse sen, belin bükülene kadar çalışmıyorsun, seni tembel ihtiyar aptal.” Son birkaç zeytini de ekledikten sonra ekmek sepetini Miles’a uzattı. “Al bakalım evlat, bu kaburgalarının birbirine yapışmasını engeller. Kız kardeşine götür, ama paylaşacaksınız, tamam mı?”

“Teşekkür ederiz,” dedi Miles. Masanın yanında duraksadı.

“Ee?” dedi Bay Çiftçi. “Ne oldu oğlum? Çoraplarımla pantolonumu da mı istiyorsun?” Kendi esprisine kahaahalarla güldü.

“Yalnızca, Kahaaha Sarayı’na nasıl gidebileceğimi bilip bilmediğinizi soracaktım.”

Miles’in sorusuna aldığı tepki beklediği gibi olmadı. Bayan Çiftçi’nin yüzü tuhaf bir biçimde ifadesizleşti, ama aynı zamanda bir an önceki sıcak gülümsemenin aksine, şimdi ağzı tuhaf bir sırıtışla gerilmişti. Kadının gırtlığının arkasından boğuk bir inleme çıktı. Bay Çiftçi, onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışmış gibi, gözlerini Miles’a dikti. “Hiç duymadım,” dedi sonunda. Şarap testisini kafasına dikti ve sonra karısıyla birlikte masadan kalktı. Miles’a bir kere daha bakmadılar bile; onlar için görünmez olmuş gibiydi. Hafifçe sallanarak ve okullu iki çocuk gibi kıkırdayarak eski arabalarına giden yolda, arkalarında bir toz bulutu kaldırarak ilerlediler.

Miles bir süre onların ardından bakakaldı. Sonra yakındaki masalarda oturan bazı insanların kuşkulu kuşkulu kendine baktığını fark edince yemek artığı dolu ekmek sepetini aldı ve Ufaklık'ın onu beklediği yere yöneldi. Ufaklık, küçük meydanın ortasındaki taş çeşmenin kenarına oturmuş, ayaklarını soğuk suya sarkıtmıştı. "O insanlar neden aniden gittiler?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Onlara Kahkaha Sarayı'na giden yolu bilip bilmediklerini sordum, çok tuhaf tepki verdiler. Onu hiç duymadıklarını söylediler, ama doğruyu söylediklerini sanmıyorum. Sanırım bir başkasına sorabilirim."

Ufaklık ağzına bir parça peynir attı. Suratını buruşturdu ve ekşi tadı gidermek için ekmekten bir parça ısırıldı. "Buradaki kimsenin bize bir şey söyleyeceğini sanmıyorum. Tren raylarını gördüğümüz sürece doğru yönde gidiyor olmalıyız."

Bir süre sessizlik içinde yemeklerini yediler. Öğlen güneşi ekim ayı için sıcaktı. Uzun yürüyüşlerinin susuzluğunu avuç avuç temiz suyla giderdikten sonra, sıcak döşeme taşlarının üzerine oturup sırtlarını çeşmenin pürüzsüz kenarına verdiler. Karnını doyurmuş, yüzünü güneşe çevirmiş Miles'ın uykusu gelmişti. Bir an, sirkin geride bıraktığı tuhaf şekli görmeyi bekleyerek çevresine bakındı; ama ortalıklarda, gülen hancı kadın, hüzünlü müşterileri ve aralarına katılan sarışın oğlan çocuğuyla birlikte tozların arasına oturmuş, desenler çizen iki küçük kız dışında kimse yoktu. "Yolumuza devam etmeden önce burada birkaç dakika dinlenelim," dedi Miles, ama Ufaklık çoktan uykuya dalmıştı.

Miles elini cebine sokup Mandalina'yı yoklayınca ayıcık parmaklarını sıktı. O da yorulmuş gibiydi; halbuki yürüme işini o yapmıyordu. Başlarının üzerinde bir yerde bir sinek vızıldadı ve orman güvercinleri hanın yanındaki ağaçta yumuşak seslerle öttü. Miles, kirpiklerinin arasından gözlerini kısınca

meydandaki direğe raptiyelenmiş bir sirk posterini fark etti. "OSCURO SİRKI" sözlerinin altında muhteşem, haşın bir kaplan alevli bir çemberin içinde şahlanıyor, altın apoletli, kırmızı üniforma giymiş korkusuz bir çocuk da arka planda kırbaç savuruyordu. Miles, ay ışığında konuştuğu kaplanla bir daha karşılaşp karşılaşmayacağını düşündü; üzerinden çok zaman geçmiş gibi geliyordu.

Miles, başının önüne düştüğünü, omzuna yaslanan Ufaklık'ın isle karartılmış saçının yüzünü gıdıkladığını hissetti. Uykuya dalarken, "Hiç ağırlığı yok sanki," diye düşündü. "Kemiklerinin içi boş olmalı; tıpkı kuşlarınki gibi."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

MANDALİNA

Üstüne uzandığı taşın sıcaklığıyla ısınmış, Mandalina'sız kalmış Miles Wednesday, akşam güneşinde gözlerini kırıştırdı ve bir an nerede olduğunu anlamakta zorlandı. Ufaklık'ı nazikçe kaldırdı ve... bir dakika... Mandalina'sız? Elini cebine daldırdı, ama bir şekilde orada ne bulacağını zaten biliyordu. Kahkaha Sarayı'na bir gümüş bilet, o kadar. Ayı yok. Nereye gitmişti? Ufaklık'ın omzunu sarstı.

“Ufaklık, uyan! Mandalina sende mi?”

“Hayır,” diyerek esnedi Ufaklık. “Cebinde değil mi?”

Miles başını iki yana salladı. Ayağa kalktı ve arkalarındaki çeşmeye baktı, ama suyun içinde birkaç sarı yapraktan başka şey yoktu. Yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı. Meydan hemen hemen boştu. Han masalarındaki kalabalık seyrelmişti, ama hâlâ bira kupalarının üzerine eğilmiş, atlardan, çapalardan ve dağdan gelen fırtınalardan bahsedilen insanlar vardı. Masaların bazılarında boşalmış, yeşil etiketli, küçük şişeler duruyordu ve Miles kaygıyla Mandalina'yı aramaya dalmış olmasa, ortada tuhaf bir şeyler olduğunu fark ederdi. Sessiz, gri suratlı müşterilerin aksine, o masalarda oturan insanlar, uzun bir öğle yemeğinden ve iyi arkadaşlardan keyif alan kişilerden bekleyeceğiniz gibi, konuşup gülüşüyorlardı.

Miles eliyle gözlerini gölgeledi ve masaların altındaki gölgelerde Mandalina'dan iz aradı. Bir süre sonra onu gördü ve büyük bir rahatlama hissi tüm bedenini kapladı. Ayı, masa bacaklarının arasında sallana sallana hanın kapısına doğru yürüyordu. Miles, Bayan Partridge'in verdiği şapkayı cebinden çıkardı ve gözlerinin üzerine çekti. Masaların arasından geçerek Mandalina'yı en son gördüğü yere gitti. Kimse ona dikkat etmedi. Miles eğilip çabucak yanındaki masanın altına baktı. Mandalina o masanın altında değildi, ama bir sonraki masanın gölgesinde onu görebiliyordu. Ayı, kuyruğunu kaldırıp olduğu yerde donmuş, yeşil gözlerini kırpmadan ona bakmakta olan iri, tekir bir kediyle karşı karşıyaydı.

Miles masanın altına girdi ve çamurlu botların arasından Mandalina'ya doğru emekledi. Kedi iyice çökerek patilerini oynattı ve sıçramaya hazırlandı. Miles iki masa bacağına arasındaki çubuğun üzerinden geçti ve kedinin saklambaç oynamak istediğine karar vererek bir çift ayak bileğinin ardına saklanmaya çalışan Mandalina'ya ulaşmaya çabaladı.

Mandalina'nın arkasına saklanmaya karar verdiği ayak bileklerinden, pantolon aşırı kısa olduğu için açıkta kalmış limon sarısı çoraplar görünüyordu. Mandalina eski püskü kafasını bileklerin arasına sokmuş, şaşkın kediye bakarken aynı anda iki şey oldu: Bir el masanın altına uzandı ve kedi sıçradı. Tekir kedi ve limon sarısı bileklerin sahibi, küçük ayıya aynı anda ulaştı ve kedinin pençeleri ayı yerine adamın eline saplandı.

Cengiz (Başka kim limon sarısı çorap giyer ki?) bir çığlık atıp ayağa fırladı. Masa tangırdayarak yere devrildi. Cengiz, ancak sırkte duyabileceğiniz ama yine de o kadar sık rastlayamayacağınız tuhaf lanetler sıralamaya başladı, ama Mandalina'yı bırakmadı. Kediye bir tekme sallayacaktı ki kedi en yakındaki ağaca öneldi ve gövde boyunca tırmanarak kahverengi yaprakların arasında gözden kayboldu. Miles, midesinde gittikçe

büyüyen bir panik duygusuyla masanın altından çıktı. Cengiz, sağ elinin çizilmiş boğumlarını emiyor, sol eliyle de Mandalina'yı sıkı sıkı tutuyordu. Miles, gözlerinin üzerine çektiği şapkayı kaldırmadan, yüksek sesle boğazını temizledi. Cengiz fırtına gibi bir yüzle ona döndü.

“O benim ayım,” dedi Miles. Mandalina'nın zayıfça Cengiz'in kalın, güdük parmaklarını ittirdiğini görebiliyordu. Ayının kıpırdamadan durmasını sağlamak için çaresizce ona kaşlarını çatıyordu, ama Mandalina aldırımıyordu.

Cengiz, Mandalina'ya ilk defa dikkatle baktı. Ayının elinde çabaladığını görünce sinsi gözleri irileşti. “Artık değil,” dedi. “Şimdi botumu senin poponda temizlemeden yoluna git.”

“Onu bana ver!” diye bağırdı Miles, Cengiz'in kolunu yakalayarak. Çevre masalarda oturan insanlar baktı, ama Miles'in umurunda değildi. Şanslı bir çocuğun anne babasına verebileceği tüm sevgiyi Miles, Mandalina'ya vermişti ve onu bırakmaya niyeti yoktu.

Cengiz kanayan sağ eliyle uzanarak çok tanıdık bir tavırla Miles'ı yakasından kavrayıp yakaladı. Miles, Cengiz'in elinde kıvrınmaya başlayınca şapkası kafasından düştü. Cengiz irkilirdi. “Vay vay vay, geberseydim de seni yeniden görmeseydim!” dedi. “Yine mi sen küçük sıçan. Her yerden çıkıyorsun. Ortadan kaybolduğun zamanlar hariç.” Mandalina'yı paltosunun cebine tıktı ve bayat puro kokusu saçarak Miles'a doğru eğildi. “Patronum sana iki çift laf etmek istiyor küçük sıçan. Ve amacının sana iş teklif etmek olduğunu hiç sanmıyorum.”

Aksi Tavuk'un hancısı, şamatanın nedenini öğrenmek için karanlık handan çıktı. “O ufaklığı rahat bırak koca hödük,” dedi. “O daha çocuk.”

Cengiz, hancıyla yüzleşmek üzere dönerek, “Kaybol,” diye hırladı. O bunu yaparken Miles, dişlerini Cengiz'in eline, başparmağının eliyle birleştiği yere gömdü ve aynı anda tüm

gücüyle ayağına bastı. Cengiz bağırdı ve Miles'in yakasını bıraktı. Tırmalanmış ve ısırılmış elini ağzına sokarken diğer eliyle Miles'a beceriksizce bir yumruk savurdu. Miles eğildi, ama yeterince çabuk olamamıştı. Koca adamın yumruğu tam kulağına indi ve onu tozlu döşeme taşlarına uçurdu. Kulakları çınladığı için hancının, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle parmağını uzatarak Cengiz'e bağırp çağırıldığını zar zor duyabiliyordu. Şimdi müşteriler de Cengiz'e dik dik bakıyordu ve han kapısının gölgesinden iri yarı, sakallı bir adam çıkıyor, aydınlıkta gözlerini kısarak yağ lekeli aşçı pantolonunu beline kaldırıyordu. Elinde kocaman bir et bıçağı vardı ve işinin kesintiye uğraması onu hiç mutlu etmemiş gibiydi. "Ne oluyor?" diye hırladı.

"Bu koca hödük şu çocuğa sataşiyor Ted," dedi hancı kadın. Elinde et bıçağı taşıyan, daha da iri bir hödük olan Ted'i görmek Cengiz'e yetmişti. Topuğunun üzerinde döndü ve hanın çevresinden dolanarak müşteri arabalarının ve traktörlerinin park ettiği, toprağı ezilmiş, oyuk oyuk olmuş alana yollandı.

Hancı, Miles'la konuşmak için ağzını açtı, ama daha o tek kelime edemeden Miles ayağa fırladı ve Mandalina'nın, tıpkı kendi cebinden çıktığı gibi, fark edilmeden iri adamın cebinden kaçtığını umarak Cengiz'in peşinden koştu. Miles, Aksi Tavuk'un köşesini dönerken Cengiz, eski, mavi bir karavana biniyordu. Motoru öksürerek çalışan karavan, keskin bir dönüşle park yerinden çıkarken Miles, aracın yan tarafına gümüş harflerle "КАИКАHA SARAYI" yazılmış olduğunu gördü. Mandalina'dan ayrı düşmemek dışında hiçbir şey düşünmeden karavanın peşinden koştu, ama o daha yıpranmış araca yaklaşmadan karavan sıçrayarak yola ulaşıp kükreyerek tepeye yöneldi. Geride bir toz bulutu ve ancak çürük muz kokusu olabilecek bir koku bıraktı.

Miles bereler içinde, nefes nefese durup Cengiz'in karavanının tepenin yamacında kayboluşunu izledi. Yüreğinin derinliklerine görünmez bir olta takılmış ve tozlu yol boyunca

sürükleniyormuş gibi, tuhaf bir çekiş hissetti. Gözlerini yumarak Mandalina'yı gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. "Yerinde kal," dedi ayıya sessizce. "Ben gelip seni alacağım." Gözlerini açtı ve aniden Ufaklık'ı hatırladı.

Ufaklık çeşme başında değildi, meydanda da görünmüyordu. Miles, onun Cengiz'i görünce saklanacak sağduyuyu gösterdiğini umdu ve ezilmiş alanda ondan iz aradı. Alanın kenarında kozalaklı ağaçlardan oluşan karanlık bir orman başlıyor, karavanın gittiği yolun sağ tarafı boyunca uzanıyordu. Miles gözlerini gölgeleyerek Ufaklık'ı yakındaki ağaçların arasında buldu. Uzun bir köknarın arkasına saklanmıştı, ama Miles'dan yana bakmıyordu. Gölgelerin içinde, biraz ötedeki bir şeye bakıyordu. Miles onun bakışlarını takip etti ve ağaçların arasında, yaprak dolu loşlukta zar zor görülebilen bir sirk posterinin asılmış olduğunu fark ederek şaşırıldı. Kaplanın çizgilerinin donuk turuncu parıltısını seçebiliyordu, ama kırbaçlı oğlanı ya da alevli halkayı göremiyordu.

Ağaçların gölgesinde, kaplan hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Miles daha yakından bakmak için Ufaklık'ın durduğu yere yürüdü. Ufaklık ona dönmeden parmağını dudaklarına götürdü. Miles şimdi kaplanı açık seçik görebiliyordu ve gerçekten hareket ettiğinden hiç kuşkusu kalmamıştı. Yavaşça onlara doğru geliyor, devasa pençeleri çam iğnelerinden oluşan halıda hemen hiç ses çıkarmıyordu. Orada poster yoktu; yalnızca iri, muhteşem bir Bengal kaplanı vardı ve Miles bu sefer düş görmediğini kesin olarak biliyordu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

AYÇİÇEĞİ VE FIRTINA BULUTU

Ayısız kalmış, hırpalanmış ve şaşkına dönmüş Miles Wednesday, akşam kıpırtısızlığında kaplan onlara yaklaşırken nefesini tuttu. Cıvıldaayan kuşlar susmuştu ve yamaçta böğüren ineklerin sesi kesilmişti. Kaplanı şimdi daha da açık seçik görebiliyordu; kocaman hayvanın yüzündeki desenleri, kehribar rengi gözlerindeki derin bakışları tanıdı. Kaplan on adım uzakta durdu. Ufaklık, konuşmasını beklermiş gibi Miles'a baktı, ama sıçrama mesafesinden size bakan bir kaplana, özellikle de aranızda parmaklıklar yoksa, ne diyebilirsiniz ki?

İlk önce kaplan konuştu. "Sorun nedir fıçı çocuğu?" diye gürledi. "Dilini kedi mi yedi?"

"Hayır," dedi Miles. "Cengiz, Mandalina'mı aldı."

Kaplan bunu duyunca kulaklarını dikti; ama tek söylediği, "Bulmacalar için asla fazla zamanım olmadı," oldu.

"Bu bulmaca değil," dedi Miles. "Mandalina adlı oyuncak bir ayım var; Cengiz adlı, şişman bir adam onu çaldı ve karavanına binip gitti." Cengiz'in gittiği yöne işaret etti. "Onu geri almam gerek."

"Oyuncak ayı mı?" dedi kaplan. "Zamanımı boşa harcıyorsun fıçı çocuğu. Şu anda kendime lezzetli bir yemek arıyor olabilirdim."

“Buraya gelmeni ben istemedim,” dedi Miles aksi aksi. Kaplana sormak istediği pek çok soru vardı, ama o anda Mandalina'nın kaçırılmasından başka şey düşünemiyordu. Cengiz her geçen dakika, pis kokulu paltosunun cebinde kısıli kalmış Mandalina'yla birlikte daha da uzaklaşıyordu, ama bunun önemini kaplana nasıl açıklayabilirdi?

Kaplan, ikisinin gözlerinin arasında yalnızca santimetreler kalana dek, yavaş yavaş Miles'a doğru yürüdü. Küflü ve ağır bir kokusu vardı. Gözlerinin üzerindeki lekeler ona şaşkın bir ifade veriyordu, ama gözlerin içi sakin ve berraktı. Burun deliklerini hafifçe açarak Miles'ı kokladı.

“Belki öyledir,” dedi, “belki de değildir.” Sonra dönüp Ufaklık'a baktı.

“Arkadaşın kim?” dedi, Miles'a hitaben.

“Bu Ufaklık,” dedi Miles.

“Ufaklık,” dedi kaplan. “Bence uygun bir isim. Krakere sürmeye bile yetmez.”

Ufaklık, kaplanın yorumunu duymazdan gelip ağaçların arasından hanı göstererek, “Mutfak hemen şurada,” dedi. “Biz aşçıyı bir dakikalığına oyalarsak, eminim orada yiyecek bir şeyler bulabilirsin. Cengiz'e yetişmek için tüm gücüne ve hızına ihtiyacın olacak.”

Kaplan bir adım geriledi ve Ufaklık'ı tepeden tırnağa süzdü.

“Demek konuşabiliyorsun,” dedi. “Ben etimi canlı severim küçük kız. Ayrıca, kırlarda oyuncak ayılı şişman bir adamı kovalamayı kabul edeceğim gibi bir fikre nasıl kapıldın?”

“Bizi sırtında taşıyabileceğini umuyordum,” dedi Ufaklık. “Biz ağır değiliz, sen de güçlüsün.”

“Eşeğe benzer bir halim mi var küçük kız?”

“Hiç de yok,” dedi Ufaklık. “Sen çok daha hızlı görünüyorsun. Üstelik, bir eşek Cengiz'e yetişebilse bile, onu korkutamaz.”

Kaplan, aç midesinden yükselmiş gibi gelen, derin bir gürleme çıkararak güldü. “Sanırım küçük bir koşu hoş olurdu,” dedi. “Hem, ben de zaten o yöne gidiyordum. Size gelince, istediğiniz buysa sırtıma binebilirsiniz. Orada olduğunuzu anlamam bile. Ama benim bir yük hayvanı olmadığımı ve sırtımda kalmayı becermenin size kaldığını anlamalısınız. Düşüp kaybolsanız da benim için fark etmez.”

Kaplan uzak dağlara döndü. Miles ondan azcık daha uzun boyluydu, ama kaplanın üzerinden arkasını görmek için ayak uçlarına yükselmesi gerekirdi. Ufaklık'ı yerden kaldırıp kaplanın sırtına bindirdi. Kız kaplanın güçlü omuzlarının hemen arkasına yerleşti. Sonra Miles kaplanın kısa kürkünü kavrayıp kendini Ufaklık'ın arkasına çekti. O daha yerine yerleşmeden kaplan, ormanın kıyısındaki seyrek ağaçların arasından yola çıktı. Bacağını aşırıp doğru düzgün oturana kadar Miles'in sıkı tutunması gerekti; düşerse onu geride bırakacağını söylerken kaplanın ciddi olduğundan emindi.

Daha önce yetişkin bir Bengal kaplanının sırtına bindiyse-niz, kaplanın bedeninin bir atunkinden daha ince olduğunu fark etmişsinizdir. Gövdesi fıçı şeklinde bir kaplan, saf kastan oluşmuş, uzun, ince bir bedene sahiptir ve bedeninin bu özelliği, kaplanın sırtındayken dizlerinizi sıkıştırarak tutunmayı biraz daha kolay kılar, özellikle de ilk defa kaplana biniyorsanız.

Miles'in iki hayvana binmek konusunda da deneyimi yoktu ve tutunacak bir şey olmadığı için ilk birkaç dakika dengede durmaya odaklandı. Omzunun üzerinden arkaya bakabilecek kadar kendine güvenmeye başladığında Samanköy ve Aksı Tavuk gözden kaybolmuştu, yolda onları kovalayacağını sandığı polis ordusundan ya da işsiz kalmış hayvanat bahçesi bakıcılarından iz yoktu.

Kaplan adımlarını hızlandırdı ve koşmaya başladı. Miles dizlerini sıkarak daha sıkı tutundu, ama her sıçrayışta

havalandığını hissediyor, kulaklarında uğuldayan rüzgârı duyuyordu. Eninde sonunda kaplandan düşeceğinden ve kendini havada takla atarken bulacağından emindi. Buna karşın Ufaklık kaplanın omuzlarında rahat rahat oturuyor, yanlarından akıp geçen ağaçların arasında güneş ışıldarken sevinçle çevresine bakınıyordu. Miles, kızın hissettiği özgüven ona da bulaşabilirmiş gibi, onun beline sarılmıştı.

Kaplan ormanın kıyısından ayrılmıyor, görünmemek için yoldan biraz içeride koşuyordu. Cengiz'in karavanının gözden kaybolduğu tepenin zirvesine geldiler ve aşağıdaki vadiye doğru indiler. Ağaçların arasından, vadi tabanında küçük bir köy olduğunu görebiliyorlardı. Köydeki kırmızı çatıların arasından gri bir kule yükseliyordu. Uzakta, solda nazikçe kıvrılarak puslu ufukta gözden kaybolan tren raylarına vuran güneşin ışıltısı görülebiliyordu.

Ormanda bir açıklığa geldiler. Orman kıyısınca uzanan bir derenin üzerinde taş bir köprü vardı. Orada durdular. Kaplanın sırtından aşağı kayarken Miles, bacaklarının tutulduğunu fark etti; ama kaplan yorulmuş gibi görünmüyordu. Derenin kıvrımı köyü görüş alanından çıkarmıştı. Dere yatağının pürüzsüz, kahverengi taşlarının üzerinde akan berrak sudan içtiler, sonra kendilerini dere kıyısındaki gür çimenlerin üzerine bıraktılar. Kaplan suya girdi ve orada heykel gibi kıpırtısız durdu. İki, üç dakika tek kasını bile oynamadı, sonra aniden kısaca sıçradı ve başını suya daldırdı, bir süre sonra dişlerinin arasında çırpınan kocaman bir alabalıkla çıktı. Bıyıklarındaki ışıltılı su damlaları, örümcek ağındaki çiylere gibi titriyordu. Ufaklık kakhaha attı ve güneş bir bulutun arkasından çıktı. Her şey ona öylesine yeni geliyordu ki... Miles, onun bildiği dünyadan bu kadar uzaktayken kendini nasıl hissettiğini merak etti.

“Geldiğin yer neye benziyor?” diye sordu ona.

“Parlaktır,” dedi Ufaklık, “ve soğuktur. Ve çok güzeldir.”

“Özlüyor musun?”

“Elbette.” Ufaklık çimenlerin arasından bir çiçek kopardı ve parmaklarında çevirdi. “Burası çok tuhaf. Özellikle de insanlar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Komik şeyler yapıyorlar.” Ağırlığını tek dirseğine vererek yaslandı ve gök mavisi gözlerini Miles’a dikti. “Mesela sen... Benim yüzümden evini kaybetmene ve Büyük Cortado’nun seni öldürmek istemesine rağmen Kahkaha Sarayı’ni bulmama yardım ediyorsun. Üstelik, Gümüşnokta’yı bulduğumda evime gideceğimi bile bile.”

Miles boğazına beklenmedik bir yumru oturduğunu hissetti. Ufaklık’ın gideceği anı düşünmek istemiyordu. “Mandalina’yı bulmam gerek,” dedi.

“Tek sebep bu değil,” dedi Ufaklık. “Düştüğümde beni tutmaya çalıştın. Sonra beni sirkten ve Hiç’ten kurtardın. Hem, bütün bunlar sen Mandalina’yı kaybetmeden önce oldu. Hiç mantıklı gelmiyor.”

Miles ona baktı. Kızın gözlerinde yalnızca merak vardı. “Dostlar böyle yapar,” dedi Miles. “Gümüşnokta senin dostun ve onu bulacaksın, değil mi?”

Ufaklık şaşırılmış göründü. “Gümüşnokta bir uzuntüyü ve bir Fırtına Meleği,” dedi. “Ben yalnızca bir Şarkı Meleği’yim.”

“Ama onu kurtarmaya çalışıyorsun,” diye ısrar etti Miles.

Kızın bakışları parmaklarının arasında çevirdiği çiçeğe indi. “Gümüşnokta’sız eve dönemem,” dedi. “Benim yüzümden tuzağa düştü ve şimdi onu bulmak zorundayım.”

Karnını taze balıkla doyuran kaplan, ırmak kıyısına tırmandı ve silkelenerek Miles’la Ufaklık’ı soğuk su yağmuruna tuttu.

Dönüp onlara baktı. “Affedersiniz,” dedi. “Bir an, çimenlerin arasında öylece dururken sizi iki tavşan sandım.”

Ufaklık, çiçeği dikkatle cebine koydu ve parmağını dudaklarına götürdü. “Bir şey geliyor,” dedi.

Kaplan yuvarlak kulaklarını yola çevirdi. Tek kelime etmeden döndü, kıyı boyunca uzaklaştı ve taş köprüünün altındaki gölgeye uzanıp gözden kayboldu. Miles ve Ufaklık da çabucak onu izledi; çünkü yoldan gelen nal ve araba tekerleği sesleri gittikçe yükseliyordu. Yaklaşan arabanın gürültüsüne karışan kahkaha seslerini de duyabiliyorlardı. Araba tekerlekleri gürleyerek tepelerinden geçti ve Miles küçük bir nesnenin döne döne uçup şlop diye suya düştüğünü gördü.

Arabanın gittiğinden emin olduklarında kaplan, ayağa kalkıp gerindi. “Geliyorsanız binseniz iyi olur,” dedi. “Yetişmemiz gereken bir yer var.”

“Bir dakika,” dedi Miles. Arabadan fırlatılan şeyin ne olduğunu merak etmişti. Botlarını çıkarıp pantolonunun paçalarını dizlerine dek kıvırdı. Dere soğuk, yosunlanmış taşlar kaygandı. Küçük nesnenin suya düştüğü yere yürüdü ve iki yuvarlak taşın arasına sıkışmış nesneyi hemen buldu. Tıpkı Aksi Tavuk’taki hancı kadının sattıklarına benzeyen, yeşil etiketli, küçük, yeşil bir şişeydi. Şişeyi çıkarıp üzerindeki etiketi okudu: “Dr. Tau Tau’nun Şifalı Şurubu. Doğal neşenizi yerine getirir ve bozuk moralleri düzeltir. Bu mucizevi ilaçtan iki kaşık dolusu içmek kahkahayı hayatınıza geri getirir. Aldıktan sonraki altı saat içinde ağır makine kullanmayın ve ameliyat yapmayın.”

“Kaplan yola çıkıyor,” dedi kaplan. “Çöp karıştırmayı bitirdin mi?” Ufaklık kaplanın omuzlarının arkasına tünemişti bile. Miles başını salladı ve düşünceli düşünceli şişeyi cebine soktu. Çoraplarını ve botlarını ıslak ayaklarına giyip kaplanın sırtına tırmandı.

İçinden geçtikleri orman derede son buluyordu. Karşı kıyıda ayçiçeği tarlaları vardı. Uzun boylu, yeşil bir ordu gibi uzanıyorlardı, sarı taç yapraklı çiçekler çekirdeklerin ağırlığıyla başlarını eğmişti. Tarlaların ötesinde, dağlar dimdik yükseliyordu ve eteklerindeki taraçalar üzüm bağlarıyla kaplıydı. İkinci güneşinin aydınlattığı ayçiçeği tarlalarının sarısı, dağların üzerinde asılı, morumsu siyah yağmur bulutlarının önünde göz kamaştırıyordu.

“Burada ray kuzeye dönüyor, ama yol dümdüz dağa doğru gidiyor gibi,” dedi Miles.

“Tren yolundan bize ne fıçı çocuğu? Karavanı olan şişman bir adam kovaladığınızı sanıyordum.”

“Öyle,” dedi Miles. “Aynı zamanda, Kahkaha Sarayı denen bir yer de arıyoruz. Tren oraya gidiyor. Ama karavan da oraya gidiyor olabilir.”

“O zaman yapılması gereken, kısa yolu seçmek olur ki o da dağın üzerinden geçiyor,” dedi kaplan.

Miles ve Ufaklık, kalın ve kıllı saplar üzerinde yükselen bitkilerin arasından geçerken koparabildikleri ayçiçeği çekirdeklerini kemirdi. Uzakta, ayçiçeği başlarının hemen üzerinde hızla ilerleyen iki çocuk başını şaşkın şaşkın izleyen yalnız bir çiftçi gördüler. Ona el salladılar ve adam bir dua mırıldanıp çabucak sırtını döndü. Ayçiçeği tarlasının sonu yok gibiydi, ama sonunda arazi yükselmeye başladı ve en alçaktaki bağın bulunduğu taraçaya çıktılar. Solda, yolun zikzaklar çizerek dik yamacı tırmandığını, toplanan fırtına bulutlarına doğru uzaklaştığını görebiliyorlardı. Kaplan, bağların kenarındaki toprak patikaları izleyerek daha hızlı ilerlemeye başlamıştı. Bir sonraki taraçaya geldiğinde bir an durdu; Miles onun sıçramaya hazırlanışını hissetti. Ufaklık kaplanın postunu kavradı, Miles da kızın beline sarıldı ve kaplan sıçradı; havada süzülerek yere

kondu ve dev pençelerini yumuşak toprağa batırdı. Kaplan bir sonraki taraçaya doğru ilerlerken, neredeyse kaplanın kuyruğuna kadar kaymış olan Miles kendini öne çekti.

Kaplan taraçadan taraçaya atladıkça Miles, sıçrama anında dizleriyle sıkı sıkı tutunup öne eğilmeyi öğrendi. Asma bağlarının arasında hızla giderlerken Ufaklık, sevinç kahkahaları atıyordu. Miles bu kahkaha gibisini duymamıştı. Pinchbucket Evi'nde hiç hissetmediği, Larde'nin yorgun halkının ağır gülüşlerinde hiç işitmediği şeylerden, güneş ışığı ve temiz havadan, oluşmuş gibiydi. O kahkahada bir şey daha vardı, uçuş heyecanı olabileceğini tahmin ettiği bir his. Omzunun üzerinden arkaya baktı ve ne kadar yüksekte olduklarını görerek şaşır-
dı. Ormanın koyu yeşilinin ayçiçeği tarlalarının altın rengiyle bulunduğu yerdeki kasaba, uzaktan, düğüm olmuş, gümüş bir ipliğe benziyordu.

İleride bağlar sona eriyordu; fundalıklar ve yalnız çamlarla benek benek olmuş kayalık dağ, karanlık fırtına bulutlarına doğru yükseliyordu. Son genç asma sıralarını geçtiklerinde şişman yağmur damlaları düşmeye başladı; birkaç dakika sonra, onları tepeden turnağa ıslatan şiddetli bir sağanağın altında ilerliyorlardı. Yağmur hisirtili bir kükremeyle toprağı dövüyor, yüzlerine çarpıyordu, ama kaplan yavaşlamadı. Fırtına yalnızca hayal güçlerinin bir ürünüymüş gibi kayadan kayaya sıçrayarak, yabani çalıları yarararak koşmaya devam etti.

Yağmur perdesinin içinden fazla ileriye göremiyorlardı, ama biraz sonra arazi düzleşti ve inmeye başladılar. Kısa süre sonra Miles yine tırmanmaya başladıklarını fark etti ve dağın, her biri bir öncekinden daha yüksek olan ardışık zirveler halinde yükseldiğini tahmin etti.

Sonunda gökyüzü açılmaya başladı ve yağmur dindi. Rüzgâr soğuk soğuk esiyordu; ıslak giysiler içinde ürperdiler. Kaplan

durdu; kendilerini dağın en yüksek sırtında, dağın arkasına bakarken buldular. İleride yamacın biraz aşağısında, devasa bir kazana benzeyen oyukta, yusuvarlak bir göl vardı ve onun ötesindeki engebeli ova karanlığa doğru uzanıyordu. Güneş arkalarında batıyordu. Dağın sırtına tünemiş, dağın gölgesinde onu bekleyen binbir olasılıklı geleceğe bakarken Miles, kendini küçük bir dev gibi hissetti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

VARİPPULİ

Yağmurda sırlıklam olmuş, kaplan sırtında taşınan Miles Wednesday, Çıplakyumruk Dağı'nın rüzgârlı sırtlarından birinde durmuş, aşağıdaki belli belirsiz tepeleri inceliyordu. Solunda bir Bengal kaplanı, sağında gökten düşmüş, görünüşte kendisinden küçük, ama aslında birkaç yüz yıl daha yaşlı bir kız duruyordu. Sersemlemişti ama kendini özgür hissediyordu; sanki rüzgâra adım atabilir, ipi kopmuş uçurtma gibi dağdan aşağı süzülebilirdi.

Geldikleri yolu gözleriyle izlemeye çalıştı, ama yol sırtın biraz aşağısında, dağın gölgesinde gözden kayboluyordu. Güneşin son ışıklarıyla hafifçe parıldayan yuvarlak göle doğru indiler. Miles bacakları açılсын diye yürümeye başladı, Ufaklık da kaplanın sırtında yan dönerek oturdu. Göl kıyısının bir kısmı sık ağaçlı bir çam ormanıya çevriliydi ve oraya varınca bir tarafı dingin sulara akan küçük bir açıklık buldular. Açıklığın ortasına üç devasa taş dikilmişti ve dördüncü bir yassı taş da tepeye konmuştu. Dikili taşlar, uzun boylu bir adamın adımlarıyla üç adımlıktı ve üzerindeki taş çatıyla korunan zemin kuruydu.

“Geceyi burada geçireceğiz,” dedi kaplan. “Ateş yakmanızı öneririm. Ben de gidip kendime akşam yemeği avlayayım. Onca yolu koşarak geldikten sonra dünyanın yemeğini yiyebilirim.”

Çam ağaçlarının altında bol bol kuru dal vardı. Dalları dikili taşların hemen dışına yığıldılar ve cebinde hep eski bir pirinç çakmak taşıyan Miles kısa zamanda harlı, güzel bir ateş yak-tı. Taşların arasındaki kuru toprağa oturdular; giysileri sıcakta buharlar saçmaya başladı. Gölün suları gece kadar kararmıştı. Gökyüzü hâlâ bulutluydu ama bulutlar bir iki yerde aralanmış-tı ve yıldızlı gökyüzü görünüyordu. Miles, kaplanın postu gibi turuncu-siyah parlayan közlere baktı. Sanki altındaki yer hafif-çe sallanıyor, akşam boyunca onu kaslı sırtında taşıyan kapla-nın hareketini taklit ediyordu. Mandalina'nın nerede olduğunu düşündü. Onun bir meyhane masasında, sarhoşlar ve aptallar tarafından itilip kakıldığını, birilerinin ona güldüğünü hayal edince en azından hâlâ Cengiz'in pis pis duman kokan cebinde olmasını istedi.

Kaplan karanlıkta belirdi ve ateşin yanı başına, çimenlere uzandı. Artık midesi guruldamiyordu; sadece arada bir yalanıp derin derin iç çekiyordu.

Miles'in kaplana sormak için biriktirdiği sorular zihnine do-luştu. Nereden başlayacağını bilemiyordu. "Bir ismin var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi kaplan.

Miles kendi kendine gülümsedi. Kaplanın ona, kendisinin Büyük Cortado'ya verdiği yanıtın aynısını vermiş olması onu bir şekilde memnun etmişti. "Benim gerçek adım Miles," dedi kaplana.

"Ben 'fıçı çocuğu'nu tercih ederim," dedi kaplan.

"Ama neden?"

"İlk adıyla hitap ettiğin birini yemek zordur," dedi kaplan, "ve... kilerin ne zaman boşalacağını asla bilemezsin. Sana ismi-mi söylersem arkadaş olduğumuz fikrine kapılabilirsin."

Miles Ufaklık'a baktı. Küçük kız sanki kilometrelerce uzak-taydı, ateşin yumuşak parıltısında kendi kendine gülümsü-yordu. Miles bir gece önceyi düşündü. Kedilerle çevrilmiş bir

halde, Bayan Partridge'in kocasıyla ilgili hikâyelerini, onun bir puding patlamasında zamansızca ölümünü ve eskiden her sene Larde'yi ziyaret eden sirki dinlemişlerdi.

"Barty Fumble'ın Kocaman Çadırı'nı hiç duydun mu?" diye sordu kaplana.

Kaplan yanıt vermedi.

"Barty Fumble'ın sahip olduğu, sirkinin yıldızı olan bir kaplanı varmış, ama adını bilmiyorum," diye ısrar etti Miles. "Duymuş olabileceğini düşündüm."

"Kaplanın adı Varippuli'ydi," dedi kaplan. "Ama Barty Fumble onun sahibi değildi. Hiçbir kaplan insanlar tarafından sahiplenilmeyi kabul etmez. Durumun aslında tam tersi olduğunu öğreneceksin."

"Onları tanıyor muydun yani?" dedi Miles.

"Hikâyeleri hakkında bir şeyler biliyorum," dedi kaplan.

"Bize anlatır mısın?"

Kaplan içini çekti. "Sen hikâyeyi dinleyene dek beni uyutmayacaksın anlaşılın," dedi.

Karanlık gölün kıyısında, çam ateşinin parıltısında kaplan, Miles'la Ufaklık'a, Barty Fumble ve Varippuli'nin hikâyesi hakkında bildiklerini anlattı. Gür, zengin sesiyle kaplanla adamı canlandırdı. Anlattığı hikâye şöyleydi:

Barty Fumble siyah saçlı, fıçı göğüslü bir adamdı. Kocaman bir sakalı ve pencereleri sarsabilecek bir kahkahası vardı. Gür, kara kaşlarının altındaki gözleri daima gülerdi ve ağzı da kahkahaya katıldığında onunla birlikte gülmemek olanaksızdı. Ailesi beş nesildir sirk işindeydi ve oradaki herkese kendi çocuğuymuş gibi davranırdı. En ünlü palyaçodan en küçük papağana, fillerden çadırı kuran çocuklara kadar herkesi ailesi sayardı ve bu yüzden onların sonsuz saygısını ve sevgisini kazanmıştı.

“Barty'nin sirki ülke içinde hep aynı yolu izlerdi ve yol üzerindeki her küçük kasaba onun gelişini dört gözle beklerdi. Gerçekten de, Barty Fumble'ın Kocaman Çadırı yakında kurulmuşken bazı kasabalar tamamen boşalır, en mutsuz tipler dışında herkes onun yamalı çadırına doluşur, görkemli hayvanlarına hayret eder, eşi benzeri olmadığına inanılan palyaçoların şaklabanlıklarını izlerken kendi üzüntülerini unuturlardı. Ama kuşkusuz en çekici olan, ünlü kaplan Varippuli'ydı.”

Kaplan ayağa kalktı ve dumandan kaçmak için ateşin diğer yanına geçti. İç çekerek uzandı. “Varippuli,” dedi, ismi uzak bir gök gürültüsü gibi yuvarlayarak. “Muhteşem bir yaratıktı o. Siz de bilirsiniz ki kaplan kedilerin kralıdır; Varippuli de kaplanların kralıydı. Bir erkek fili güreşte yere yapıştırebilirdi ve o kükrediğinde gökte sersemlemiş, küçük kuşlar uçuşurdu. Hayvanların en yakışıklısı, en asiliydi; hiçbir insana ait olmayı kabul etmese de Barty'ye sadakati şu altımızdaki dağ kadar güçlü ve sağlamdı.

Bir sene, Mart boyunca doğudan soğuk bir rüzgâr esti ve o rüzgârla birlikte Oscuro Sirki geldi. Büyük bir sirkte; yüzden fazla arabası vardı. Dünyanın her karanlık köşesinden hayvanları; aynı anda hem hayrete hem dehşete düşüren, ölüme meydan okuyan gösterileri vardı. Bu sirkin daha küçük sirkleri yutarak bu kadar büyüdüğü söyleniyordu. Bu doğru olsa da olmasa da, Barty Fumble'ın paralı müşterilerini yuttuğu kesindi. Barty Fumble'ın Kocaman Çadırı, Kanal Kasabası'na geldiğinde Oscuro Sirki'nin daha dün gece oradan ayrıldığını öğrendiler. Posterleri hâlâ lamba direklerinde asılıydı. Barty'nin Kocaman Çadırı'nı izlemeye ancak bir avuç kasabalı geldi. Sığgeçit'te ve Nape'de de aynısı oldu. Botox köyüne geldiklerinde, onları bir çavuş karşıladı ve orada durmadan geçebileceklerini, bir sonraki bahara daha erken gelmelerini, çünkü senede bir sirkin yeterli olduğunu söyledi.”

“Neden farklı bir yol izlemediler?” diye sordu Ufaklık.

“İzlediler küçük kız. Barty aptal değildi; en azından ben öyle duydum. Hayatı boyunca sirk işinde çalışmıştı. Batıya döndü; ama hâlâ yeni sirkin peşinden gittiğini gördü. Geri dönüp kıyı kasabalarını denedi; ama Oscuro Sirki oraya da uğramıştı. Dağları aşıp kestirmeden Meyvelidondurma’ya gitmeye çalıştı; ama daha oraya varmadan, Oscuro Sirki’nin kara bir yılana benzeyen kervanının şafağın ilk ışıklarında kasabadan ayrıldığını gördü.

Barty Fumble becerikli ve iyimser bir adamdı, ama o bile kaygılanmaya başlamıştı. İki aydır başarılı bir gösteri yapamışlardı ve kasa boştu. Hayvanlar aç ve kızgındı, boş çadırlarda oynadıkları gösteriler ışıltısını kaybediyordu. Dahası, Barty’nin karısı ilk çocuklarına hamileydi ve iflas etmek için bundan daha kötü bir zaman olamazdı.

Öyle bir an geldi ki Barty hoş olmayan bir karar vermek zorunda kaldı. Bir sabah, daha şafak sökmeden yatağından kalktı ve kimseye tek kelime etmeden en sevdiği atına binip gitti. O gece geç saatlerde, nefesinde viski kokusu ve cebinde bir sözleşmeyle geri döndü. Ertesi sabah göstericilerini topladı ve Barty Fumble’ın Kocaman Çadırı’nın yaz sezonu için Oscuro Sirki’yle birleşeceğini, kış geldiğinde yine ayrı yollara gideceklerini ilan etti. Haber, göstericileri pek mutlu etmedi, ama durumun çaresizliğini biliyorlardı. Barty’ye güveniyorlardı ve çoğu, gururunu bir kenara bırakıp, şapkasını eline alıp daha büyük bir sirke gitmenin ona ne kadar zor gelmiş olabileceğini tahmin ediyordu.”

Kaplan esnedi ve sustu. Miles topladığı çam dallarıyla ateşi besledi. Kuru odunlar çıtırdıyor, sağa sola sıçrayan kıvılcıklar tembel tembel havada süzülüyordu. Ateş halkasının hemen ötesinde, çimenlerin içinde cırcırböcekleri ötüyor, gecenin içinde birbirlerine kendi öykülerini anlatıyorlardı.

“Barty’yle kaplanının... yani Varippuli’nin... sirk, Oscuro Sirki’yle birleştiginde ortadan kaybolduğunu duydum,” dedi Miles.

“Soruların bitmedi mi fıçı çocuğu? Beni rahatsız etmeyi bırakıp güneş doğmadan biraz uyumamı öneririm.”

“Ama merak ediyorum. Hikâyeyi iyi biliyor gibisin ve kaplanlar benim çok ilgimi çekiyor.”

Kaplan uzun uzun içini çekti. “O zaman, belki de o kadar aptal değilsindir,” dedi. “Sivrisinek kadar ısrarlı olduğun kesin. Tamam, sana hatırladıklarımı anlatacağım, ama mutlu son bekliyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın.”

“Birleşmiş sirk çok başarılı bir yaz sezonu geçirdi. Her zamankinden de büyük kalabalıklara gösteri yapıyorlardı ve Barty’nin göstericilerinin büyük kısmı bu anlaşmanın akıllıca olup olmadığı konusundaki kaygılarını unuttu. Zaman içinde Barty de, Oscuro Sirki’nin Büyük Cortado denen sirk yöneticisiyle arkadaş oldu, ama Varippuli ondan hiç hoşlanmadı.”

“Neden?”

“Bilmiyorum fıçı çocuğu. Ben yalnızca duyduklarımı anlatıyorum. Sözümü kesmen bitti mi?”

“Evet, şimdilik.”

“Pekâlâ, o zaman devam edeyim. Barty’nin oğlu yağmurlu bir güz gecesi, Önemsizşey denen küçük bir kasabada doğdu. Ama mutluluk getirmesi beklenen bu olay, bir trajediye dönüştü. Barty’nin genç karısı doğumda öldü; ne ebe ne de kasabanın şarlatan hekimi onu kurtarabilirdi. Sağlıklı bir erkek bebek doğmuştu, ama Barty üzüntüden aklını yitirmişti. Bir süre daha sirkte kaldıysa da bir daha tek kelime etmedi. Sonunda, bir gece oğlunu da alıp gitti. O günden sonra Barty’yi ya da oğlunu gören ya da onlarla ilgili bir şey duyan kimseyle karşılaşmadım.”

Rüzgâr bir kez daha yön değiştirmişti. Kaplan kalkıp ateşin çevresinden dolandı. Sessizce Miles’la Ufaklık’ın dikili taşların

arasında oturduğu yere gitti ve arkalarına, kuru toprağa uzandı. Baş, Miles'in sağ kulağından en fazla bir kol boyu uzaklıktaydı; Miles, kaplanın akşam yemeği olan tavşanlar için biraz üzülse de, karnının gece acıkması olasılığına karşı birkaç tanesinin daha gelip onlara katılmasını dilemekten kendini alamıyordu.

"Barty, Varippuli'yi yanında mı götürdü?" diye sordu.

"Elbette hayır evlat," diye güreledi kaplan kulağına. "Ancak bir aptal kırlarda kocaman bir kaplanla dolandır. Ayrıca Varippuli, Barty'nin ortadan kaybolduğu gece öldü."

"Bu nasıl oldu?" diye sordu Miles.

Kaplan bir süre konuşmadı, sonra derin derin iç çekip devam etti. "Karisinin ölümünden sonra Barty Fumble hüzne teslim olmuştu; sirkteki kimse Varippuli'yi bir daha gösteri yapmaya ikna edemedi. Kaplanla adamın paylaştıkları karşılıklı saygıyı anlamayan Büyük Cortado kaplana kızdı. Onu günler boyunca aç bıraktı ve sonra yemek karşılığında gösteri yaptırmaya çalıştı. Doğal olarak, kaplan böylesine aşağılık bir numaraya boyun eğmedi. Hiçbir şey yemedi ve doğru zamanı bekledi. Bir gece Büyük Cortado, cesaretlenmek için midesini viskiyle doldurup, eline bir kırbaç alıp kaplanın kafesine girince Varippuli, ufak tefek adama saldırdı ve göğsünü boynundan göbeğine kadar yarıdı."

Miles, Ufaklık'ın sirkten kaçmasına yardım ettiği gece Büyük Cortado'nun ona gösterdiği yara izini hatırlayarak ürperdi. "Nasıl hayatta kaldı?" diye sordu.

"Ah," dedi kaplan, "doğa kaplana, şerefini korumak için kullanabileceği, korkunç silahlar vermiştir, ama insanlar zayıf ve yumuşak olsa da, onlara da sinsilik silahını vermiştir. Varippuli, Cortado'nun işini bitirmeye hazırlanırken küçük adam, sürüne sürüne karavanına gitmeyi başardı ve tüfeğini aldı. Kaplan karavana girdiğinde sıfır mesafeden vurarak muhteşem

yaratığı öldürdü. Büyük Cortado'yu dikmek için iki cerrah ve Marakeş'ten gelmiş bir terzi gerekti, ben öyle duydum. Tekrar iki ayağı üzerinde durup kırbaç sallayabilmesi için bir seneden fazla zaman geçmişti. Dinleyebilecek kadar iyileştiğinde ona Barty'nin sirkten ayrıldığını ve nereye gittiğini kimsenin bilmediğini söylediler.”

Kaplan bir süre sessiz kaldı. Yıldızlar yukarıda yavaşça yer değiştirirken Miles, Barty ve Varippuli'nin hikâyesini aklında evirip çevirdi. Ufaklık kaplanın böğrüne yaslanıp uyuyakalmıştı. Ceketini omzundan kaymıştı ve ateş ışığında beyaz teni inci gibi parlıyordu. Miles uzanıp Ufaklık'ın üzerini örttü.

“Kendine olağanüstü bir küçük arkadaş bulmuşsun,” dedi kaplan. “Böylesine küçük bir bedenden beklemeyeceğin kadar çok bilgeliğe sahip. Yolculuğun sona ermeden onu bulduğuna memnun olacağına her şeye iddiaya girebilirim.”

“Tam olarak dostum sayılabileceğinden emin değilim,” dedi Miles, derenin yanındaki konuşmalarını hatırlayarak. “Zaten yakında gidiyor.”

“Bir dostluk uzunluğuyla değil, derinliğiyle değerlendirilir,” dedi kaplan. “Ve maceralar yalnız yaşanmamalıdır. Bir kaplan değilsen elbette.”

“Sen hep yalnız mı yolculuk edersin?” diye sordu Miles. “Oscuro Sirki'yle beraber gelmedin mi?”

Kaplan hıhladı. “O sirk için gösteri yapmaktansa kokuşmuş eşek yemeyi tercih ederim.”

“Ama eskiden sen de bir sirkte yaşıyordun, değil mi?”

Kaplan usulca hırladı. “Bu uzun zaman önceydi fıçı çocuğu... Ayrıca tamamen farklı bir hikâyeydi. Şimdi, başka sorun varsa kendine saklaman gerekecek, çünkü ben konuşmaktan fazla hoşlanmam ve bu gece, bana bu kış ve gelecek yaz boyunca yetecek kadar konuştum.”

Kaplan başını pençelerinin arasına koydu ve cırcırböcekleri yavaş yavaş kayboldu. Miles kollarını dizlerine dolamış, ateşin közlerine bakarak taş çatının altında oturuyordu. Sonunda akrobatlara, yollara, kaplan çizgili intikamlara dair hikâyeler parıldayan közlerin arasında, dumandan yanan yorgun gözlerinin önünde oynasırken uykuya daldı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İHTİYAR ARABİSTANLI

Şafak soğuşunda üşümüş ve acıkmuş Miles Wednesday, uyandığında solgun güneşin ufkun hemen üzerinden ona baktığını gördü. Ufaklık göl kıyısında diz çökmüş, yüzüne soğuk su çarpıyordu. Kaplan yoktu.

İlk düşüncesi ateşi canlandırmak oldu, ama sonra ateşin üzerinde pişirecek bir şeyleri olmadığını anımsadı. Midesi, bir zamanlar Mandalina'nın yaşadığı cep kadar boştu. Yine de, mucize eseri Mandalina'yı her zamanki yerinde bulabilecekmış gibi, elini cebine soktu. Gümüş biletten başka hiçbir şey bulamadı. Doğrulup oturdu ve gözlerini gölgeledi. Solgun bir yılan gibi kıvrılan yol, dağın ormanlı yamacında zikzaklar çiziyor, birkaç yerde ağaçların arasından görülebiliyordu. Önceki gün Cengiz'in elinde diş izleri, cebinde Mandalina'yla geçtiği yoldu bu; her geçen saat, izleri daha da belirsizleşen bir yol.

Ufaklık su kenarından döndüğünde, "Kaplan nereye gitti?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Uyandığında gitmişti."

"O zaman biz de gitsek iyi olacak. Zaten Cengiz'den en az yarım gün geride olmalıyız."

Miles susuzluğunu giderince gölden ayrılıp yola doğru inmeye başladılar. Dağ yamacı, sık sık açıklıklarla bölünen bir

ormanla kaplıydı. Yosunlu kayalar ve ağaç kökleriyle kaplı dik yamaçtan inip yola çıktılar. Kaplan yolun karşısında oturmuş, alaycı bir ifadeyle onlara bakıyordu.

“Onca yolu yürüyecek misiniz? O zaman yola çıksanız iyi olacak.”

“Çıkacağız,” dedi Miles. Yoldan aşağı yürürken omzunun üzerinden arkasına doğru seslendi. “Pençelerini yalamakla çok meşgul olduğun için bizi götüremeyeceğini görebiliyorum.”

Kaplanın ağırlığı yolun ezilmiş toprağına indiğinde yumuşak bir gümlenme oldu, artık onların yanında yürüyordu.

“Rastlantıya bak, fıçı çocuğı, ben de bu yöne gidiyorum. Sen sormadan söyleyeyim, seni ilgilendirmez. Bugün sırtıma binmenize izin vermeyi düşünebilirim, özellikle de senden daha görgülü olan küçük arkadaşın rica ederse.”

Ufaklık güldü. “Lütfen, Kedilerin Kralı, hızımızı ve gücünüzü bize ödünç verin. Dilerim dünya hep sizin için dönsün,” dedi.

Kaplan durdu. “Gördün mü?” dedi Miles’a. “Birazcık şiiir çok iş başarır. Şimdi fikrimi değiştirmeden binin.”

Kaplanın sırtına bindiklerinde Miles, hayatı boyunca kaplana binmiş gibi hissetti. Ufaklık yine öne oturmuştu ve kaplan yolun ortasında sabit bir hızla yürüyordu. Bir süre sessizlik içinde ilerlediler. Sabah güneşi havayı ısıtmaya başladı ve kısa süre sonra her yan böceklerin uğultusuyla doldu. Zaman zaman, yüksek çam ağaçlarının düğüm düğüm gövdelerinin arasından dağların eteklerini görebiliyorlardı.

“Yola çıkmaktan kaçınmamız gerekmiyor muydu?” diye sordu Miles.

“Gerek yok,” dedi kaplan. “Hangi sıska köylü kedilerin kralına karşı koyabilir?”

“Tüfeğı olan,” dedi Miles.

Kaplanın kaslarının, altında gerildiğini hissedebiliyordu. “Bir gün kendi kendini dişleyeceksin fıçı çocuğu,” dedi, ama yine de yoldan biraz uzaklaşıp ağaçların arasına girdi.

Bölük pörçük ormanda hızla ilerliyorlardı. Kaplan keyifle kıvrık köklerin üzerinden atlıyor, ağaçların arasında dolanıyordu. Bazen neredeyse uçuyormuş gibi görünüyordu. Açıklıklar gittikçe sıklaştı ve genişledi; alçaktaki yamaçlara ulaştıklarında orman seyrelti ve yerini uzun otların arasında yükselen ağaç kümelerine bıraktı. Kaplan burada daha dikkatli davrandı; otların en yüksek olduğu yerleri tercih etti ve ağaç kümelerinin korumasından çıkarken duraksadı.

Aşağılarında, ufka doğru uzanan, alçak, hafifçe yuvarlak bir tepe dizisi görebiliyorlardı. Yol, tozlu bir ırmak gibi tepelerin arasında dolanıyordu. Biraz ileride sağa dönüyor, tepesinde badanalı, kırmızı kiremit çatılı evlerden oluşan bir köyün bulunduğu, küçük tepeye tırmanıyordu.

“Yiyecek bir şeyler bulmalıyız,” dedi Miles.

“O köye gitmeyi düşünüyorsanız,” dedi kaplan, “bunu tek başınıza yapacaksınız.”

“Benim de planladığım bu zaten. Yamaçta, şu kulenin hemen altında bir zeytinlik var. Sen ve Ufaklık orada beni bekleyebilirsiniz.”

“Nasıl istersen,” dedi kaplan.

Köye yaklaşınca Miles ve Ufaklık kaplandan indi. Zaman zaman yolda bir eşek arabası beliriyor, çukurlara girdikçe sarsılarak hiç acele etmeden geçip gidiyordu. Bir defasında da, ardında kirli beyaz bir toz bulutu bırakan bir traktör gördüler. Yoldan uzak durdular ve bir insan geçerken kaplan heykel gibi kıpırtısız bekledi; öyle ki yüksek otların arasında birkaç adım uzaktan bile seçilemezdi.

Köyün eteklerinde geniş taraçalar halinde uzanan zeytinliğe vardılar. Çarpık gövdeler üzerindeki dizi dizi zeytin ağaçları

hoş gölgeler düşürüyordu. Yaprakların arasında hiç rüzgâr esmiyordu. İkinci taraçanın duvarına, zeytin toplayıcıların gölgesinde dinlenebileceği ve yemek yiyebileceği bir tür mağara inşa edilmişti. Kaplan mağaranın ağzında durdu ve bıyıklarını titreterek burnuyla içeriye inceledi. Tatmin olunca içeriye girip kayboldu.

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Ufaklık. Miles, hayır anlamında başını iki yana salladı.

“Yalnız gitsem daha iyi olur,” dedi. “Sen kaplanla birlikte burada bekle. Fazla oyalanmam.”

Yol dolana dolana dik yamacı tırmanarak köye gidiyordu. İki yanına, küçük pencereci, küçük avlulu, parlak mavi duvarları ve gölgeli ağaçları olan çarpık evler sıralanmıştı. Miles sağ taraftaki uzun, yüksek duvarın dibine geldi. O duvarın arkasında, kendisi göremese de, küçük bir elma bahçesi vardı. Miles bir avuç olgun, yeşil elmayla ağırlaşmış duvardan sarkan ağaç dalını görebiliyordu. Bir Bengal kaplanı ve dört yüz yaşındaki bir kız eşliğinde, sıcak güneş altında, tozlu bir yolda yolculuk etmişseniz, elmaların ne kadar serin ve lezzetli göründüğünü hayal edebilirsiniz. Miles olduğu yerde kalakaldı ve onlara nasıl ulaşabileceğini düşünerek dala baktı. Ceplerinde fırlatacak bir şey aradı. Elmalar en ufak bir dokunuşta düşecekmiş gibi görünüyordu.

“İşe yaramaz,” dedi bir ses arkasından. Miles yerinde sıçradı. “O kadar kolay düşüyorlar.”

Sokağın karşısındaki alçak duvarda kendi yaşlarında tombul bir çocuk oturuyordu. Kısacık saç ve yüzüne fazla küçük gelen gözleri vardı. Çocuk gülümsedi ve iri bir elma küfesini omzunun üzerinden arkaya savurdu.

“Onu nasıl aldın?” diye sordu Miles.

“Kolay,” dedi oğlan. “Hiç zorlanmadan bir çuval dolusu almanın yolunu söyleyebilirim sana. O kadar çok var ki onları ne yapacağını bilemiyorum.”

“Kim bilemiyor?”

“İhtiyar Arabistanlı Baltinglass,” dedi çocuk. “Bu elma bahçesi olan ev ona ait. Eskiden ünlü bir kâşifmiş, en azından kendisi öyle diyor, ama ben onu bildim bileli yarasa kadar kördür. Senelerdir, elma dolu bir bahçe ve bir düzine tavukla birlikte o evde yaşıyor.”

Çocuk duvardan aşağı atlayıp sokağı geçti. Sesini alçalttı. “Tek yapman gereken, kapıyı çalmak ve adının Rufus olduğunu, elmalar için geldiğini söylemek. Benim adım bu; Rufus Weedle. Annem ihtiyar Baltinglass’tan bir torba elma almam için yolladı beni, ama sen benmişsin gibi davranırsan anlamaz.”

“Neden kendin almıyorsun?” dedi Miles kuşkuyla.

“Şey,” dedi oğlan, eski dostmuşlar gibi tombul kolunu Miles’in omzuna dolayarak. “Küçük bir pürüz var. Meyve bahçesinin hâkimleri Baltinglass’ın tavuklarıdır ve diledikleri yere yumurta yaparlar. Baltinglass yumurta sever, ama dediğim gibi yarasa kadar kör olduğundan gidip onları toplayamaz. Yumurta aramaya çıkacak olsa, üstlerine basar ve bir ton çırpılmış yumurtası olur, öyle değil mi?”

“Sanırım öyle.”

“Kesinlikle. Bu yüzden, genellikle fırına giderken adamın yumurtalarını annem toplar ve o da karşılığında anneme bir torba elma verir. Ama bugün annem belinin çok ağrıdığını, böbrekleri yer değiştirmiş gibi hissettiğini söyledi; bu yüzden de beni gönderdi. Oysa, tavuklara yaklaşmadığımı bilir.”

“Neden?”

Rufus bir adım geriledi ve Miles’a iki kafası varmış gibi baktı. “Neden mi? Çünkü onlar korkunç yaratıklar, işte bundan! Küçük, kırık makineler gibi yürümeleri, ayak bileklerini gagalamaları... Hem, her yanları haşarat kaynıyordur. Tüylerim diken diken oluyor! Ama ona Rufus Weedle olduğunu söylersen,

kısa sürede yumurtaları toplayıp oradan kaçabilirsin. Annem yalnızca bir düzine yumurta olduğunu ve beş dakikadan fazla sürmediğini söylüyor. Sonra elmaları paylaşırız, çünkü annemin böbrekleri hastayken eve elmasız dönersem, kolumun altına bir domuz sıkıştırmadan bir timsahı ziyarete gitmiş gibi olurum.”

Miles omuzlarını silkti. “Tamam,” dedi. “Ama neden beni annenin gönderdiğini söylemediğimi anlamıyorum.”

“Çünkü seni değil beni bekliyor aptal!” dedi çocuk, yüksek bir fısıltıyla. “Ayrıca sadece yarasa kadar kör değil, aynı zamanda bir o kadar da kaçaktır. Yabancı ajanların her yerde onu aradığını, Doğu’dan getirdiği paha biçilmez hazineleri bulmaya çalıştıklarını sanıyor. Bir keresinde yeni postacıyı elinde kılıçla sokakta kovaladı, çünkü kimse eski postacının öldüğünü ona söylemeyi akıl edememişti. Ben olduğunu sandığı sürece seni iki parçaya ayırmaz, değil mi?”

Miles kuşkuyla eski evin yıpranmış kapısına baktı. Kapıya kare şeklinde demir çiviler çakılmış, ortasına eski bir at nalı asılmıştı ve sağından, düğümlenmiş bir halat sarkıyordu. Miles zeytinlikte bekleyen Ufaklık’ı düşündü ve halatı çekti. Evin içinden, halatın diğer ucunda bir çan değil de birkaç tencere ve tava varmış gibi tangırtılar geldi.

Boğuk bir bağırış duyuldu; ardından, kapının diğer yanından ayak sesleri geldi. Bir sürgü çekildi ve kapı aniden açıldı.

“Ne istiyorsun?” diye bağırды Arabistanlı Baltinglass. Kırıksık kafası gömleğinin yakasından fırlamış gibiydi. Sıcağa karşı örgü takke takmıştı. Kocaman gaga burnunun iki yanındaki bulanık gözleri, körlüğünün sisinde farklı yönlerde bakıyordu.

“Benim, Rufus Weedle,” dedi Miles, ismi doğru hatırladığını umarak. “Elmalar için geldim.”

“Ah küçük Weedle!” dedi Baltinglass. “Dedeni tanırdım, ama bunun bana bir şey kazandırdığını sanmıyorum.” Geriye

doğru iki adım attı. Evin içi loştu. Kck, yüksek pencereler pisti ve içeri çok az ışık giriyordu. Miles kapı zili yerine asılmış tencere ve tava kümesini zar zor seçebiliyordu.

“Hadi bakalım, gir içeri, çabuk ol,” dedi Baltinglass sert bir sesle, “yoksa bütün hava dışarı kaçacak.”

Miles derin bir nefes aldı ve taş eşiği aştı. Yaşlı adam onun arkasından dolaştı, kapıyı gm diye kapatıp sıska boynuna astığı zincirin ucundaki anahtarla kilitledi. Kapı kapanırken Miles, gerçek Rufus Weedle’ın, yüzünde kck, tuhaf bir glmsemeyele, alayla el salladığını gördü.

“şimdi!” diye bağırdı Arabistanlı Baltinglass, kf kokulu holün loşluğunda, “en zor iş bile pantolonunu çekiştirerek başlar geç Rufus. Hemen işe koyul ve erkek karıncanın yeğeniymişsin gibi alış.  gün içinde işini bitirip çıkarsın!”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ELMA MARMELADI

Elma merakı yüzünden kendi kendini tuzağa düşürmüş Miles Wednesday, dehşet içinde Arabistanlı Baltinglass'ın kırışık yüzüne ve dişsiz sırtına baktı.

“Üç gün mü dediniz?” diye sordu, yanlış duyduğunu umarak.

“Aynen öyle dedim evlat. Üç gün. Güneş doğar, güneş batır!” Bunu söylerken sopasını başının üzerine kaldırdı ve mumsuz avizeye çarpıp toz yağmuru başlattı. “Yine doğar! Yine batır! Sonra bir kez daha... hâlâ bir katır sürüsü gibi çalışıyor olursan, üçüncü gün güneş batarken işin bitmiş olur. Kum fırtınası kopmaz ya da yılan ısırmasa tabii. Ama orada durup balık gibi alık alık bakacaksan en az dört gün sürer, bu yüzden kıpırda bakalım genç Weedle.”

Döndü ve ayaklarını vura vura karanlıkta uzaklaştı. Miles, onu takip etti. Oturma odasının loşluğunda, duvarlara asılmış kılıçlar, arbaletler ve yüz buruşturmuş maskelerden oluşan etkileyici koleksiyonu seçebiliyordu. Küçük yuvarlak bir masada gümüş süslemeli insan kafatasları duruyordu. Yere kadar uzanan pencere pervazlarında sararmış gazete kesikleri asılıydı. Bu gazete parçalarının birinde çok genç olan Baltinglass, kayalık bir kıyıdaki dikdörtgen bir deliğin yanında dururken

görünüyordu. Manşet şöyle diyordu: GULLIVER P. BALTINGLASS, IMPARATORUN MEZARININ LANETİNE MEYDAN OKUYOR. Meyve bahçesinin kör edici aydınlığına çıktılar.

“Bir düzine yumurta bulmak nasıl üç gün alabilir?” diye sordu Miles.

Baltinglass olduğu yerde kalakaldı ve hızla Miles’a döndü. Kör gözleri Miles’ın sesinin kaynağına dikildi. “Komiklik yapmaya mı çalışıyorsun Weedle?” diye bağırdı.

“Hayır efendim!”

“Sen ödüllü tavuklarımı çalıp boyunlarını burduğundan beri nereden yumurta alıyor olabilirim?”

“Ama Ru... ama ben tavuklara yaklaşmam bile!” dedi Miles şaşkınlık içinde.

“Beni dinle genç Weedle,” dedi Baltinglass, bastonunu Miles’a doğru uzatarak, “daha önce kılıç çarpıştırmamış olabiliriz; ama kör olan gözlerim, aklım değil. Ayrıca beni aptal yerine koyarsan, kendini duvarımda tahta bir plakaya çivilenmiş olarak bulabilirsin. Yalanlarını ve kandırmacalarını hep duydum. Şeker karşılığında tavuklarımı satarken iş üstünde yakalandın. Onları hırsızlık yapan küçük eline nasıl geçirdiğini bilmiyorum, ama borcunu ödeme zamanın geldi ve bu işten kurtulman imkânsız.”

Meyve bahçesinin köşesine yollandı ve dingildek bir tahta merdiven çıkardı. “Burada dokuz ağaç ve her birinde en az iki yüz elma var. Okula gitmeye zahmet etseydin bileceğin gibi, bu bin sekiz yüz elma eder. Gece çökene kadar bütün elmaları toplaman gerek. Yarın onları soyup çekirdeklerini ayıklayacaksın. Sonraki gün, onları Baltinglass’ın Ünlü Ev Yapımı Kekikli Elma Marmeladı için kaynatacaksın. Bana kalsaydı, sana yumurta da toplatırdım, ama Yargıç O’Hooey bunu senin gibi genç bir delikanlıdan istemenin biraz fazla olacağını düşünüyor, bu yüzden kendini şanslı say.”

Bastonunu av bıçağı gibi dişlerinin arasına sıkıştırarak, bir timsahla güreşircesine eski merdiveni silkeleyerek açtı. “Bir sepet kap ve tırman evlat. Benim cilalamam gereken kılıçlarım var. Ayrıca, içki saatim de yaklaşıyor. Sıtmayı uzak tutuyor bilirsin.” Kör bir kaplumbağa gibi Miles’a doğru eğildi ve yüzüne bağırdı. “Sıtmam tuttuğunda kaçıp saklansan iyi edersin evlat. Çünkü bu sakın halimi tamamen yitirmeme sebep oluyor.”

Topuğunun üzerinde döndü ve evin loşluğunda gözden kayboldu. Miles büyük bir hasır sepet aldı ve titrek merdivene tırmandı. Hayatında ilk defa meyve bahçesi görüyor değildi; elmaları bükerek saplarından koparmak konusunda uzmandı. Sepeti doldururken, zihni hızla çalışıyordu. Ne yapacaktı? Orada üç gün kalması olanaksızdı. Ufaklık ve kaplan onu bekliyordu ve her geçen saat Mandalina’yı bulma umudu daha da azalıyordu.

Bahçeyi çevreleyen duvara dikkatle baktı. Yüksek ve pürüzsüzdü; tepesi, içe doğru bükülmüş, çirkin görünüşlü çivilerle çevriliydi. Duvarı aşmak kesinlikle imkânsız görünüyordu. Baltinglass’a, Rufus Weedle olmadığını söylemeyi deneyebilirdi, ama yaşlı adam kılıçlarını cilalamakla meşgulken şaşırtıcı haberi vermek, iyi bir zamanlama olmayabilirdi. Baltinglass gerçekten de deli mi, yoksa bu yalnızca Rufus’un aldatmacasının bir parçası mı; anlamak mümkün değildi. Baltinglass ön kapıyı çarparak kapatırken tombul tavuk hırsızının yolladığı alaycı selamı hatırlayınca yüzü kızardı. “O şişko yüzünü bir daha görürsem, burnunu dümdüz edeceğim,” diye mırıldandı kendi kendine.

Sepet taşınamayacak kadar ağır olmuştu. Miles merdivenden indi ve elmaları köşedeki büyük fıçıya boşalttı. Başının üzerine uzanıp elma toplamaktan sağ kolu ve omzu ağrımaya başlamıştı bile. Üstelik, daha ilk ağacın dörtte birinden azını tamamlayabilmişti. Bahçe arı uğultusuyla doluydu; ama daha

dikkatli dinlediğinde Miles, buna bir ses daha karıştığını işitti. Evin içinden gelen bir horlama sesiydi bu. Sepeti sessizce yere bıraktı ve ayak uçlarına basa basa oturma odasının açık kapısına yöneldi. Arabistanlı Baltinglass, kucağında düz bir Çin kılıcıyla yüksek sırtlı hasır koltukta oturuyordu ve başı önüne düşmüştü. Açık ağzı yırtık cep gibi sarkıyordu ve uzun horultular çıkarıyordu.

Miles fiçinin üzerine tırmandı ve pantolon ceplerini tıktırabildiğince elmayla doldurdu. Sessizce oturma odasına döndü ve Baltinglass'ın uyukladığı sandalyeye yaklaştı. Adamın bulanık gözlerinden biri açıktı. Miles, kendi kendine onun hiçbir şey görmediğini hatırlatmak zorunda kaldı. Nefesini tutarak yaşlı adamın boynunda asılı duran gümüş zincire, ön kapının anahtarının takılı olduğu zincire uzandı. Parmaklarını usulca hareket ettirerek anahtarı Baltinglass'ın gömleğinden çıkardı. Adamın horultuları kesilmedi. Miles bir nefes aldı ve zinciri Baltinglass'ın yün şapkalı kafasından geçirmeden önce bir an duraksadı. Anahtarı kaldırırken adam yay gibi fırladı ve Miles, şaşkınlık içinde, bileğinin sıkı bir el tarafından kavranmış, Çin kılıcının ucunun çenesinin altına dayanmış olduğunu hissetti.

“Hah!” diye bağırdı Baltinglass. Şimdi iki gözü de iri iri açılmıştı ve Miles'a birkaç santim uzaktan bakıyordu. “Beni uyurken yakalayabileceğini sandın, hı Weedle? Ben bir kum enge-reğini saldırı halinde yakalayabilirim evlat, üstelik kafasını öyle kıvrırım ki zavalıcık kendi poposunu ısırır!”

“Yılanların poposu olduğunu bilmiyordum,” dedi Miles güçlkle. Kılıcın gırtlığına baskısı kendini kötü hissetmesine sebep oluyordu.

“Bilgisizlik engin bir denizdir...” dedi Baltinglass, kırışık dudaklarında tükürük damlalarıyla, “ve sen bu denizde çok küçük bir balıksın.” Kılıcını çekti ve Miles'ın ceplerini yokladı. İki elma düşüp tozlu yer tahtalarında yuvarlandı. “Tam

düşündüğüm gibi,” diye bağırdı adam. Miles’in bileğini bırakmadan, güçlükle ayağa kalktı. “Bütün tavuklarımı çalmakla yetinmiyorsun, bir de ilk fırsatta bir kucak dolusu elmayla kaçmaya çalışıyorsun. Sen küçük, kaypak bir vahşisin genç Weedle, ama Arabistanlı Baltinglass’tan kaçabilecek kadar kaypak değilsin. Şimdi, seni hemen, burada parçalara ayırmamam için iyi bir sebep söyle.”

Miles’in aklından bir sürü iyi sebep geçti: İlki Yargıç O’Hooey’di, ikincisi temizlenmesi gereken onca pislik, sonra marmelat yapılmayı bekleyen bin sekiz yüz elma. Bunun yerine basitçe, “Ben Rufus Weedle değilim,” dedi.

“Rufus Weedle değilsin, hı? Kimsin o zaman? Cibuti Şeyhi mi? Eğer unuttuysan, senin sen olduğunu bana sen söylemişin.”

“Yalan söyledim,” dedi Miles. “Gerçek ismim Miles Wednesday.”

“Ben de Babunların kralıyım. Bundan daha iyi bir yalan bulman gerek evlat.” Miles’in bileğini bıraktı ve gölgeli bir köşedeki cam kapaklı dolabı açtı. Büyük bir cam kavanoz çıkardı ve Miles’a uzattı. “Bunun ne olduğunu biliyor musun Weedle?” diye bağırdı. “Bu, paranın satın alabileceği en iyi elma marmeladı. Dünyanın tüm krallarının, en azından zevk sahibi olanların masalarında kavanoz kavanoz Baltinglass elma marmeladı bulursun. Ama marmelat kendi kendini yapmaz. Tarifini kursuzlaştırmak senelerimi aldı. Mucizevi içeriklerinden biri sıkı çalışmaktır ve hoşuna gitse de gitmese de bu sene sıkı çalışma işini benim için sen yapacaksın.”

Miles kavanozu aldı ve etiketi yüksek sesle okumaya başladı: “Baltinglass’ın Ünlü Ev Yapımı Kekikli Elma Marmeladı. Ateşli hastalıklar ve bağırsak rahatsızlıkları için birebirdir ve kuzu yemekleri için güzel bir garnüt... garnitürdür.”

Baltinglass kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı. “Vay... Vay... Vay! Saman altından su yürütüyorsun genç Weedle. Yargıç bana

senin dünden kalmış lapa kadar kalın kafalı olduğunu ve hayatın boyunca en çok on beş okul günü görmüş olabileceğini söyledi. Bu şekilde okumayı nereden öğrendin?”

“Size söyledim. Ben Rufus Weedle değilim, adım Miles Wednesday. Bayan Partridge adlı bir arkadaşım sahip olduğu ansiklopedileri kullanarak bana okumayı öğretti.”

Bunun üzerine Baltinglass'ın kaşları yün takkesinin altında kayboldu. Adamın bastonu bir tangirtıyla düştü.

“Bayan Partridge mi? Larde Leydisi Gertrude Partridge'den mi bahsediyorsun?” diye bağırdı. “Sen onu nasıl tanıyor olabilirsin?”

“Yakınında oturuyorum. Bir kez ona terk edilmiş kedi yavruları götürdüm ve arkadaş olduk,” dedi Miles. “Benim okuma bilmediğimi öğrendi, bu yüzden kendisi öğretmeye karar verdi.”

“Canlı canlı postumu yüzüp tuza bassınlar beni, e mi!” dedi Baltinglass. “Demek gerçekten de ta Larde'den geldin, öyle mi? Sende de kâşif kanı olmalı Wednesday Efendi. Bu durumda, yeğenim Radovan Flap'i de tanırsın.”

Miles bir an adamın kimden söz ettiğini anlamadı, ama sonra Polis Memuru Flap'ten bahsettiğini fark etti. Sıska memurun adı geçince kulağının acısını hatırladı.

“Evet, Polis Memuru Flap'i tanıyorum.” Karakolun arkasındaki hücrede geçirdiği geceleri düşündü. “Aslında, beni defalarca konuk etti.”

“Pekâlâ genç Miles. Öyle görünüyor ki dostluğumuza yanlış adımla başladık. Bana burada ne işin olduğunu ve ne demeye Cnoclu Rufus Weedle olmak istediğini anlatsan iyi olacak.”

Güneşli meyve bahçesindeki kaba tahta sıraya oturdular ve Miles, Arabistanlı Baltinglass'a hikâyesini anlattı, ama mümkün olduğunca kısa konuştu ve pek çok detayı atladi. Kaplan-dan bahsetmedi, Ufaklık hakkında da pek bir şey söylemedi.

Yalnızca beraber onun bir dostunu aradıklarını ve şu anda kendisinin biraz yiyeceklerle geri dönmesini beklediğini, sonra birlikte yola koyulacaklarını anlattı. Rufus'un onun yerini alması için Miles'i kandırdığı yere geldiğinde, Baltinglass kızgın kızgın hıhladı.

“Rufus Weedle, hı? Rufus Weasel* desek daha doğru!” dedi. “O küçük vahşi için tek şey söyleyebilirim. Eğitim eksikliğine rağmen kafası hızlı çalışıyor. İkimizi bir çift bale pabucu gibi birbirimize yapıştırmayı başardı. Ama sen cesur bir çocuksun, neden kapımı çalıp birkaç elma istemedin?”

“Çünkü Rufus, kılıçlarınızdan biriyle beni ikiye ayırabileceğimizi söyledi.”

Baltinglass tıraşsız çenesini sıvazladı. “Bu konuda haksız sayılmaz,” dedi.

“Sizce birkaç elma alıp yanımda götürebilir miyim?” diye sordu Miles. Elma toplarken bir tane yemeyi başarmıştı, ama midesi hâlâ gurulduyordu. Baltinglass ayağa fırladı. “Şu işe bak!” diye bağırdı. “Arkadaşın bekliyor ve göreviniz için kumlar akıp gidiyor, ama biz güneş altında oturmuş, iki ihtiyar adam gibi gevezelik ediyoruz. Ben gerçekten ihtiyar bir adamım, ama senin yakalaman gereken bir talihin var. Elbette taşıyabildiğince çok elma alabilirsin evlat. Şuradaki dolapta bir çanta vardır. Sen onu doldururken ben de erzak deposunu karıştırayım da, sana başka neler verebileceğime bakayım. Donanımsız bir kâşif, hörgüçsüz deveye benzer...”

Miles çantayı aldı ve elmalarla doldurmaya başladı. Çantaya sığdırabildiğince çok elma aldı.

Baltinglass, evin karanlığından, teneke tangırtıları ve şişe mantarı gıcırtağı arasında “... hem de üç bacaklı bir deve,” diye bağırdı.

* Ing. Sıçan [E. N.]

Bir süre sonra çeşit çeşit yiyeceklerle geri döndü: Kurutulmuş sosis, ekmek, peynir, zeytin, bir kavanoz kendi üretimi elma marmeladı ve bir şişe mürver çiçeği şarabı. “Şu torbalardan bir tane daha aç da bunları koyayım oğlum. Sizi bir süre idare eder.”

“Teşekkür ederim,” dedi Miles.

“Hiç önemli değil, hiç önemli değil. Sana ödünç verebileceğim çok güzel bir Berber kılıcım da var. Kabzası siyah boynuzdandır. Ya da boyuna daha uygun bir Gürcü hançeri... Ne olur ne olmaz, şu Weedle denen çocuğa rastlarsın diye. Havuç gibi doğranırsa bir daha haylazlık peşinde koşamaz.”

“Bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum,” dedi Miles.

“Sanmıyorsun, hı?” dedi Baltinglass, biraz hayal kırıklığına uğramış gibi.

“Her şeyden önce, onca elmayı toplayıp soymak için ona ihtiyacınız var.”

“Ah, bu konuda haklısın. Eskiden her şeyi kendim yaptım, ama bugünlerde yapmaya kalktıgımda eklemelerim tutuluyor.”

“Kendi başınıza yapmayı nasıl başarıyordunuz?”

“Eh, merdiven bulmak zor değil oğlum. Her gün o lanet şeye takılıp düşünüyorum. Ağaçlar her zaman onları bıraktığım yerde kalıyor ve elmalar o kadar tatlı kokuyor ki... onları gözlerimin önüne getirebiliyorum. Yeşil bir kokuları var Wednesday Efendi. Var olan en yeşil koku.”

Ön kapıya gidip kilidi açtı. Miles, erzak çantasıyla elma çantasını omzuna asarak boş sokağa çıktı. Dönüp Baltinglass'ın elini sıktı. “Size yalan söylediğim için özür dilerim,” dedi.

Yaşlı adam, gözünden süzülen bir damla yaş sildi. “Bu gerekliydi evlat. Düşünme bile. Keşke seninle gelebilseydim. Kalbim bu yaşlı kaburga kafesinin içinde bir kırlangıç gibi

Wednesday Efendi. Şimdi, maceran seni bırakıp gitmeden yaşa onu. Şans peşinden ayrılmasın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Miles yine. Tozlu sokakta zeytinliğe doğru seyirtirken, Baltinglass'ın peşinden bağırdığını duydu: “Gördüğünde Gertrude'a da selam söyle. Ona de ki, Partidge denen o aptalla evlenmeseydi, benimle birlikte dünyanın en uzak köşelerini görebilirdi.”

ON ALTINCI BÖLÜM

GÜLEN DEV KAFA

Sinsi bakışlı, kurnaz Rufus Weedle bir saman yığınının dibinde oturmuş, çatallı bir sopanın bir dalına delik açıyordu. Sopa kalın ve pürüzsüzdü, dişbudak ağacından kesilmiş, kabuğu soyulmuştu. Uzun, esnek bir bantla ölümcül bir sapan olacaktı. Bittiği zaman, gagasını dışarı uzatan küçük kuşların vay başına gelenler! Rufus birinin ansızın üzerinde yürüdüğünü duydu ve çabucak saman yığınının arkasına geçti, ama yeterince hızlı davranamamıştı.

“İşte buradasın!” dedi Miles. “Ben de seni arıyordum.” Rufus’un onu gördüğüne epey şaşırıldığını anlayabiliyordu.

“Beni mi arıyordun?” dedi Rufus. Küçük gözlerini kısarak, kaygıyla Miles’a baktı.

“Elbette. Yoksa elmalardan payına düşeni nasıl verebilirdim?” Miles elma dolu çantayı omzundan indirdi ve Rufus’un görmesi için uzattı.

“Ama... onları nasıl aldın?”

Şaşırmış rolü yapma sırası Miles’a gelmişti. “Tam da dediğin gibi. Onun için yumurta topladım ve o da bana elma verdi. Bir sürü başka şey de verdi, ama senin payını koymak için başka torba istemeyi unuttum. Bak, arkadaşım şuradaki zeytinlikte bekliyor. Benimle birlikte gelersen her şeyi çıkarıp iki torbaya paylaştırırız, böylece sen de bir tanesini alıp eve götürürsün.”

Rufus doğruldu ve yakasındaki ot tohumlarını silkeledi. Uyduruk hikâyesinin bir şekilde gerçeğe dönüştüğünü öğrenince hayret etmişti, ama hilekâr, küçük zihni meraka yenik düşmüştü. Zeytin ağaçlarının arasında Miles'ı takip etti. Taş duvardaki sığınağa geldiler. Miles başını karanlığa uzattı ve "Benim," dedi. "Size öğle yemeği getirdim." Yana çekildi ve Rufus'a önden girmesini işaret etti.

Çocuğun karanlık mağarada kiminle karşılaşmayı beklediğini asla bilemeyeceğiz, ama kendini bir Bengal kaplanıyla yüz yüze bulmayı hiç beklemediğine iddiaya girebiliriz. Bu kaplan ilgiyle ona bakıyordu, üstelik Rufus'tan önce küçük bir kız yakalamış gibiydi. Rufus bir tür inilti çıkardı ve geri geri giderek gölgelerden çıkmaya çalıştı, ama Miles tam arkasında duruyordu. Göz kırpmasının kaplanlar üzerinde etkili olup olmadığından emin olmasa da, Rufus'un omzunun üzerinden kaplana göz kırptı.

"Çok iyisin fıçı çocuğu," diye mırladı kaplan. "Bir sefer olsun birazcık etli birini getirdiğini görmek güzel. Yanında sos yoktur herhalde, değil mi? Tombul bir oğlan yerken çeşni çok hoşuma gider."

Rufus uzun bir korku inlemesi çıkardı. Dizleri titremeye başlamıştı, düşmemek için bir elini duvara dayamak zorunda kaldı. Ağaçtan çaldığı elmalar bozuk olmalıydı; kaplanın konuşması yetmiyormuş gibi, küçük kız da ona sırtıyordu sanki.

"Yanımda Balinglass'ın, ünlü 'Ev Yapımı Kekikli Elma Marmeladı' var," dedi Miles. "Krallar çok severmiş."

"Tam da aradığımı yiyecek," dedi kaplan, ama bu noktada dehşet içindeki Rufus konuşmayı başardı.

"A-a-aslında, ş-ş-şimdi siz söyleyince aklıma geldi, be-benim yaşlı bir a-adamın ma-marmelat yapmasına yardım etmem lazımdır," diye kekeledi.

“Demek öyle,” dedi Miles. “Böyle bir şeyden bahsetmişti. Bin sekiz yüz elmadan, demişti, yanlış hatırlamıyorsam.”

“Yazık,” dedi kaplan. “Öğle yemeğinde birini yeme fırsatı karşıma sık çıkmıyor. Gitmen gerektiğinden emin misin?”

“Ke-ke-kesinlikle,” dedi Rufus. Bembeyaz bir yüzle döndü, Miles’ı ittirip geçti ve titrek bacaklarının izin verdiğince hızlı bir şekilde Arabistanlı Baltinglass’ın evine koşmaya başladı.

“Çocuk her kimse, umarım bunu hak ediyordu,” dedi kaplan.

“Hayal edebileceğinden daha fazla,” dedi Miles. “Onu gerçekten de yer miydin?”

Kaplan serin bakışlarla baktı ona. “Oyunculara ne olacağına aldırıyorsan, aç bir kaplanla oyun oynamamalısın,” dedi. “Şimdi köylüler en iyi yabalarıyla evlerinden fırlamadan yola koyulsak iyi olur, bence.”

“Bu konuda kaygılanmana gerek yok,” dedi Miles. “Söylese bile kimse inanmaz.”

Miles ve Ufaklık, Arabistanlı Baltinglass’ın verdiği yiyeceklerle karınlarını doyurdu. Kaplana biraz sosis sundular, ama kaplan sosise çürük bir yumurtaya bakarmış gibi baktıktan sonra nazikçe reddetti. Yediklerini biraz mürver çiçeği şarabıyla bastırdıktan sonra Ufaklık, sığınaktan çıktı ve Miles geriye kalanları bir çuvala doldurmaya başladı.

Gün ışığına çıktığında, Ufaklık’ın biraz ötede bir zeytin ağacının gölgesinde oturduğunu gördü. Ellerini arkasında kavuşturmuş, iri burunlu, minik bir yaşlı adamla konuşuyor gibiydi. Miles yaklaştığı zaman, bunun minyatür biri değil, çok yaşlı ve perişan bir karga olduğunu gördü. Kuş hemen hemen tamamen keldi ve geçen yıllar rengini alıp götürmüş gibi tüylerinin çoğu kırılmıştı.

Daha önce, konuşan bir karga dinlemişseniz, biraz önce parmağını kapıya sıkıştırmış, boğazı ağrıyan, yaşlı bir cadının konuşması gibi olduğunu bilirsiniz. Üstelik, bu yaşlı karganın sesi çoğundan daha boğuk ve hırıltılıydı. Ufaklık onunla Kargaca konuşuyordu. Miles onun neden söz ettiğini en azından genel olarak anlayabiliyordu. Yaşlı kuşun korkup kaçmaması için yavaşça yaklaştı, ama karga onu görmezden geldi.

“Bir yer biliyormuş, Kahkaha Sarayı’nın orada olabileceğini söylüyor,” dedi Ufaklık Miles’a. “Oraya ‘Gülen Dev Kafa’ diyor. Karga uçuşu iki gün uzakta, büyük bir şehirdeymiş.”

“İki gün mü?” dedi Miles dehşet içinde. “Sandığımdan daha uzak.”

“O kadar uzak olduğundan emin misin?” diye sordu Ufaklık kargaya. Karga birkaç metre uzaktaki ağaca doğru başını sallayarak bir şeyler hırıldadı.

“Uçma işini hangi karganın yaptığına bağlı, diyor. Kendisi yirmi yaşını devirmiş ve biraz uyuyup kendine gelmeden şuradaki ağaca bile uçamazmış. Genç bir kargaysa akşama oraya varabilirmiş.”

Kargaya döndü. “Ne yönde?” diye sordu. Kuş uzun bir yanıt gıkladı.

“Akşam güneşini arkanıza, sola alın, diyor. Sağda iki ormanlık tepe geçecekmişiz ve üç kafalı kaplumbağaya benzeyen bir kaya arayacakmışız. Biraz sola dönüp yamaç aşağı inecekmişiz. Sonra arazi yükselmeye başlayacakmış. Yaşlı mantar ağacına varırsak çok doğuya kaymışız demekmiş ve yaklaşık beş yüz adım geri dönüp biraz daha sola dönecekmişiz. İkiye bölünmüş gibi görünen bir tepeye doğru yürüyecekmişiz. Huş koruluğuna vardığımızda, güneydoğu yönünde ağaçlığın içinden geçecek, iki küçük dereyi aşacak, ikinciden sonra sağa dönecekmişiz. Ormandan çıktığımızda kendimizi küçük bir sırtta bulacakmışız ve o sırtın tepesinden aşağıdaki şehri

görebilecekmışiz. Şehrin ortasında, en büyük ağaçtan da büyük bir çark varmış ve onun yanında da Gülen Dev Kafa duruyormuş.”

Karga bir şey daha söyledi.

“Ya da basitçe yolu takip edebilirmişiz. Doğrudan oraya gidiyormuş,” dedi Ufaklık.

Yaşlı karga bir yana doğru iki kez sıçradı ve Ufaklık'ın arkasını görmeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi. Miles karganın bakışlarını takip etti ve kaplanın mağaradan çıkmış, güneşte gerindiğini gördü. Karga ıslak gözlerle bir süre daha baktı ona, sonra Ufaklık'a bir şeyler gıkladı. Ufaklık bir kahkaha attı. Yaşlı kuş kanatlarını çırparak biraz koştu ve yavaşça havalandı. Koruluğun en uzak ucundaki bir ağaca kondu ve bir dal boyunca ilerleyerek yaprakların arasına saklandı.

“Ne dedi?” diye sordu Miles.

Ufaklık ayağa kalktı ve onun kulağına fısıldadı. “Hiç bu kadar büyük bir kedi görmediğini söyledi. Galiba ona çok fazla yemek veriyormuşuz.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

YARIMKAFALAR

Poposu acıyan, güneşten kararmış Miles Wednesday, kaplan tarlalarda ve ormanlarda koşmaya devam ederken rüzgârı saçlarının telleri arasında hissediyordu. Kaplan sırtında yolculuk etmeye o kadar alışmıştı ki eskiden yürümekle nasıl yetindiğini merak ediyordu. Koşmakla sıçramak arası bir tarzda hareket eden kudretli hayvanın sarsıntısız temposu insanı uyuşturuyordu. Bazen sanki hiç kımıldamıyorlarmış, ayaklarının altında hızla akan bir çimen ve yabancıçeği ırmağının üzerinde asılı duruyorlarmış gibi geliyordu. “Bu, uçmaktan sonra en iyi şey olmalı,” diye düşündü Miles.

“Uçmak da bu kadar güzel mi?” diye sordu Ufaklık’a.

Ufaklık kahkaha attı ve omzunun üzerinden arkaya baktı. “Bu çok eğlenceli!” dedi. “Ama uçmak yaşamaktır.”

Tepeler önlerinde düzensiz yeşil dalgalar halinde uzanıyordu. Bir tepenin zirvesine tünemiş, geniş, yuvarlak bir kayanın yanından geçtiler. Kayanın dibine daha ufak taşlar saçılmıştı. Miles üç kafalı kaplumbağa şeklini seçebiliyordu. “Doğru yolda olmalıyız,” dedi Ufaklık’a, ama Ufaklık parlak bulutların arasında süzülmeyle ilgili düşüncelere dalmıştı ve yanıt vermedi.

Karanlık çökmeye başlamıştı; gökyüzü soldu ve soğuk bir rüzgâr esmeye başladı. Kaplan yolu izleyerek bir huş ormanına girdi. Eğreltiotlarının ve ağaçların arasında koştular, iki dereyi

de birer sıçrayışta aştılar. Miles, ileride ağaçların seyreltiğini, gökyüzünün önünde silueti görünen kayalık bir sırtta son bulunduğunu görebiliyordu. Yaşlı karganın tarifinden, şehrin yakınlarda olduğunu biliyordu, ama hiçbir şey onu sırtın tepesinde karşılarında bulacakları manzaraya hazırlayamazdı.

Aşağıda Smelt şehri, kırmızı çatılardan, yüksek kulelerden, gri bacalardan ve köprülerden, sayamayacağınız kadar çok penceresi olan taş binalardan oluşan bir göl gibi vadi zeminine yayılmıştı. Ucu bucağı olmayan şehrin ortasında bir ırmak dolana dolana akıyor, akşam güneşinde sarı sarı parlıyordu. Orada burada dumanlar, mor sütunlar gibi yükseliyor, hepsi aynı açıyla eğilerek, sessizce solgun güz göğüne doğru tırmanıyordu.

Miles ıslık çaldı. “Larde’den elli kat büyük olmalı,” dedi.

“Elli kat kötü koktuğu kesin,” dedi kaplan, burnunu kırıştırarak. “Ama şaşılacak bir şey yok. Doğa, hiçbir yaratığının daracak mekanlarda, dipdibe yaşamasını istememiştir.”

“Bakın,” dedi Ufaklık. “Karganın bahsettiği büyük çark şu mu?”

Miles gözlerini gölgeledi ve onun gösterdiği yöne baktı. Uzakta, pusların ve gri binaların arasından yükselen, çubuklu bir tekerleğe benzeyen bir şey vardı. Ne için yapılmış olabileceğini kestiremiyordu.

“Emin değilim,” dedi. “Oraya ulaşmak için aşağı inip şehirden geçmemiz gerek.”

“O zaman gecikmeden yola çıkmanızı öneririm,” dedi kaplan. “Gece çökmeden ne kadar yol gidebilerseniz o kadar iyi.”

Miles’ın içi burkuldu. “Sen bizimle gelmiyor musun?”

Kaplan kocaman başını salladı. “Ben daha ileriye gidemem fiçı çocuğu. Buradan sonra kendi yiğitliğine ve küçük arkadaşının olağanüstü sevimliliğine güvenmek zorundasınız.”

“Ama...” dedi Miles ve durdu. İçten içe, kaplanın onları bırakacağı bir zaman geleceğini biliyordu, ama yola onsuz

devam etme düşüncesi içini dehşetle dolduruyordu. Cebinde Mandalina'nın olduğunu bilmenin verdiği teselliye kaybetmişti zaten, şimdi kaplanla birlikte gücü ve özgüveni de gidecekmiş, onunla birlikte ormanın karanlığında kaybolacakmış gibi hissediyordu. "... gecenin çökmesini beklersek sen de bizimle gelemiz misin?"

"Gece ya da gündüz, hiç fark etmez," dedi kaplan, "şehirler kaplanlara göre değildir, kaplanlar da şehirlere göre değil. Hem, sokaklarda çok fazla dikkat çekeceğim kesin. Dahası, gitmem gereken başka yerler var."

"Nereye gideceksin?" diye sordu Ufaklık, ama kaplan yanıt vermedi. Bir süre durup aşağıdaki şehre baktı. Burun delikleri açıldı ve yola çıkmadan önce şehrin, belki de Miles'la Ufaklık'ın, kokusunu içine çekiyormuş gibi, derin bir nefes aldı. Dönüp onlara baktı ve "Bundan sonra ikiniz de gözlerinizi açık, pençelerinizi keskin tutun," dedi. "Anlatılanlara bakılırsa, şehir ormandan farksız, ama benim deneyimim daha çok yapraklı cinsten olanla. Şimdiye kadarki yolculuğunuzun, sonrakine göre daha kolay olduğunu anlayacağınızı tahmin ediyorum."

Döndü ve ormana doğru yürüdü, sabah güneşinden kaçan bir düş gibi ağaçların arasında gözden kayboldu. Miles, kayalık sırtta açıktayken, hakkında hiçbir şey bilmediği bir yeri bulmak için o ana dek hayal bile edemediği kadar büyük bir şehre girmek üzereyken kendini, yine küçük bir çocuk gibi hissetti. Ufaklık'a baktı, ama kız kayalık yamaçta vadiye doğru inmeye başlamıştı bile. Gümüşnokta'yı bulduklarında onun da gideceğini biliyordu, ama şu anda ondan başka kimsesi kalmamıştı. Geleceği aklından çıkardı ve ona seslendi. "Beni bekle!"

Ufaklık durup onun yetişmesini bekledi. "Sanırım artık yolu kullanabiliriz," dedi Miles. "Cengiz bizden yarım gün ileride olmalı. Kaplanın dediği gibi, burada bizi arayan bir başkasının olduğunu sanmıyorum."

Kayalık yamaçta dikkatle yürüyerek yoldaki bir kıvrıma vardılar. Yol dolana dolana vadiye iniyordu. Çabuk çabuk yürüdüler ve kısa süre sonra kendilerini şehrin dış mahallelerinde buldular. Fabrikaya benzeyen, iki yanında kör pencereler bulunan, alçak, kare şeklinde binalar vardı. Aralarında boyası soyulmuş, basamakları çökmüş, ahşap evler yükseliyordu. Binaların yan taraflarına tuhaf şeyler tanıtan büyük posterler asılmıştı: Bas-Matik Yazı Makineleri, İhtiyar Fino Köpekleri İçin Altın Çayırılar Huzurevi, Cuffe'nin Seçkin Gömlekleri. Dr. Tau-Tau'nun Şifalı Şurubu'nu tanıtan pek çok büyük posterin önünden geçtiler. Posterler, Miles'ın dereden çıkardığı şişeye benzer şişeler kaldırarak dünya umurlarında değilmiş gibi kahkahalar atan, kırmızı yanaklı, mutlu aileler betimliyordu. Üzerinde, kocaman, kırmızı harflerle KAHKAHAYI HAYATINIZA GERİ GETİRİN yazılıydı.

Yerdeki döşeme taşlarına gömülmüş, tren rayına benzer raylar vardı ve yolun tam ortasında uzanıyorlardı. Çanını çınlatarak yan sokaktan çıkan dar bir tramvaya ezilmelerine ramak kaldı. Orada burada, insanlar başlarını eğerek çabuk çabuk yürüyor, Miles'la Ufaklık'a, mavi tenli, boynuzlu yaratıklarının gibi, iri iri açılmış gözlerle bakakalan çocuklarını çeke çeke götürüyorlardı. Çoğunun yüzünde, Miles'ın Aksi Tavuk'ta yemek yiyen insanların yüzünde gördüğü ifade vardı; yorgunluk ve biraz da hüzün.

Biraz daha ileride, sokaktaki rögar kapağının üzerine küçük, çizgili bir çadır kurulmuştu. Çadırın önündeki işçi, delinmiş metal kutudan yapılmış, uyduruk sobanın üzerinde ellerini ısıtıyordu. Çadırın hizasına geldiklerinde Miles ateşin sıcaklığını hissetti. Üzerine yorgunluk çöktü ve sıcak çadırın içinde kıvrılıp düşsüz bir uykuya dalmak, tüm korkularını ve yorgunluğunu sonsuza dek geride bırakmak istedi. Çadırın yanında duran adama baktı, ama yüz hatlarını çıkaramıyordu. Sokağın

geri kalanı solgun akşam güneşiyle aydınlanmıştı, ama Miles alacakaranlıkta duran bir adama bakıyor gibiydi.

Miles, Ufaklık'ın durmaksızın aynı şeyi tekrarladığını fark etti. "Uyanık kal. Uyanık kal. Yürümeye devam et," diyordu. Miles'in elini sıkı sıkı kavradı ve yol boyunca onu âdeta sürükledi. Miles dönüp adama çadırında uyuyup uyuyamayacağını sormak istiyordu, ama sislerin arasından kulaklarında uğuldayan Ufaklık'ın sesi yine kulaklarına çarptı: "Bana bak. Uyanık kal Miles." Miles, bala benzer ağdalı bir şeyin içinde yüzüyor-muş gibi hissediyordu. Ufaklık koşu marşına benzeyen tuhaf bir şarkı söylemeye başladı. Sesi titriyordu, ama Miles'in ayakları ağırlığını kaybediyordu ve Ufaklık'la birlikte koştu. Botları döşeme taşlarında takırdıyordu ve koşarak geçerken insanlar dönüp onlara bakıyordu.

"Arkana bakma," dedi Ufaklık. Tek kelime etmeden yan sokağa döndüler. Burası kısa bir çıkmaz sokaktı ve paslı demirden iki kanadı olan kocaman bir kapının bulunduğu yüksek bir duvarla son buluyordu. Kapı kanatlarının üzerine çarpık beyaz harflerle "Hurda Metal" sözcükleri yazılmıştı. Kapı büyük bir asma kilit ve zincirle kapatılmıştı, ama kanatlardan birine daha küçük bir kapı oturtulmuştu. Miles ittirince küçük kapı açıldı. İçeri girdikten sonra Miles, kapıyı arkalarından sürgüledi.

Hurdalık, şaşı delilerden oluşmuş bir ordu tarafından paslı demirlerden inşa edilmiş minyatür bir şehre benziyordu. Bambaşka bir dünyaydı. Çeşit çeşit parçalanmış araba, baskı makinesi, makine ve motor düzensiz sıralar halinde üst üste yığılmış, aralarında dar geçitler bırakılmıştı. Yerlere civatalar, lastik tekerlekler, şişeler ve borular saçılmıştı. Çabucak ilk geçide döndüler ve haşlarının üzerinde yükselen sessiz hurda yığınlarına baktılar. Yön duygularını kaybetmemeye çalışarak geçidin sonunda sola, bir başka geçide döndüler, sonra da sağdaki geçide... Yukarıda bir yerde büyük, demir bir teker, yerinden

kurtuldu ve tüm ağırlığıyla yığına çarptıktan sonra çamurlu bir birikintiye düşerek iki çocuğu yerinde sıçrattı.

Miles dönüp arkasına baktı. Hurdalık terk edilmişti. “O kimdi...” diye başladı ama Ufaklık, yüzünde kararlı bir ifadeyle sözünü kesti.

“Bütün bu nesnelere burada ne işi var?” diye sordu.

“Bunlar hurda,” dedi Miles sabırla. “İnsanların artık istemediği şeyler.”

“Onları başka bir şey imal etmek için kullanamazlar mı?”

Miles omuzlarını silkti. “Kullanabilirler herhalde, ama onları atıp yenilerini yapmak daha kolay.”

“Ama sonunda bütün dünya bunlarla dolmaz mı?”

Miles yanıt vermedi. Olduğu yerde kalakalmıştı ve tuhaf şeklin aklından çıkmasına sebep olan bir şeye bakıyordu. Hurdalığın bir köşesinde devasa ve tuhaf bir biçimde tanıdık bir makine duruyordu. Öne (yoksa arkaya mı?) takılmış bakır tanktan bir boru ormanı fışkırıyordu ve iki büyük mekanik kol vardı; biri dev bir kıskaçla, diğeri paslanmaya yüz tutmuş, yuvarlak bir testereyle sona eriyordu. Eskiden daha fazla kolun çıktığı yerlerde, şimdi boş oyuklar vardı. Pistonlar, çarklar ve başka yedek parçalar koparılıp yere saçılmıştı. Makine, tıpkı çok meraklı bir adama adanmış ciddi bir anıt gibi, tuhaf ve sessiz görünüyordu; kendi icadı olan patlayan pudingin patlaması sonucu ölen bir adama...

“Lord Partridge’in büyük fikri bu!” dedi Ufaklık.

Miles kendini kırık paletli traktörün üzerine çekti ve makinenin isim plakasındaki pası sildi. “Bu Geraldine XIV,” dedi. “Fotoğrafta, yanında durduğu makinenin ta kendisi.” Başını boş kol yuvalarından birine soktu. “Merhaba!” diye seslendi. Kendi sesinin yankısı dışında yanıt beklemiyordu, ama karanlıkta bulanık bir hareket gördü ve küt bir şey sertçe göğsünü dürtüklede. Miles’in aklından, Lord Partridge’in mezardan

döndüğü ve kendi eserinin yıkıntılarında saklandığı gibi çılgınca bir fikir geçti. Şaşkınlıkla inledi, ayağı kaydı ve geri geri düştü. Daha o ayağa kalkmadan, açıklıkta bir baş belirdi. Elbette bu, Lord Partridge'in değil, Miles yaşlarında bir çocuğun başıydı.

Çocuk Miles'a baktı ve "Selam," dedi.

Miles ona bakakalmıştı. Çocuğun başının sağ yarısı tıraşlanmıştı ve sol yanda, içine pek çok küçük, gri nesne düğümlenmiş, dolaşık siyah saçlar kalmıştı. Çocuk makineden dışarı sıçradı ve Miles'ın yanına indi. Giysileri kirden kaskatı olmuştu. Bir elinde büyük bir kemik taşıyordu; bacak kemiğine benzer bir kemik. Bir ucunun bir bez parçasıyla sıkı sıkı sarılmış olması çocuğun kemiği daha sağlam kavramasını sağlıyordu.

"O ne için?" diye sordu Miles, ayağa kalkarak.

Çocuk, Miles'ı kemiğin ucuyla bir kez daha sertçe dürtükleyerek, "Ne, bu mu?" diye sordu. Miles kemiğe uzandı, ama çocuk geriye sıçradı. "Bu Yarımkafa diklenmesidir," dedi. "Senin olan benimdir. Ya ceplerini boşalt ya da silahını söyle."

"Ben kavgaya etmek istemiyorum," dedi Miles. "Biz yalnızca buradan geçiyoruz."

"Biz mi?" dedi çocuk. Döndü ve Ufaklık'ı tepeden tırnağa süzdü. "İşe yarar! Onu da alacağım. Yeni bir Sürüngen lazım. Bu kızın geçemeyeceği pencere yoktur. Baca da." Miles'a döndü. "Hâlâ ceplerini boşaltmadın."

"Ceplerimde senin işine yarayacak hiçbir şey yok," dedi Miles, "Ufaklık bana ait olsa bile sana vermezdim."

Diğer çocuk güldü. "Buralı değilsin, öyle mi?" dedi. "Köylü gibi görünüyorsun. Ahırda mı yaşıyorsunuz köylü? Eh, şu anda Yarımkafa'nın bölgesindesiniz; burada, biz yalnızca buradan geçiyoruz diye bir şey yok. Bu yüzden bir kez daha söylüyorum; ya ceplerini boşalt ya da silahını söyle." Kemikle Miles'ı yine dürtükledi, ama bu sefer geriye sıçrayan Miles oldu.

Arkasından bir kahkaha geldi. “Yavaşlıyorsun String. Bir köylüye bile vuramıyorsun artık!”

Miles, kemikli oğlanı gözden kaybetmeden döndü. Kafasının yarısı tıraşlanmış bir başka oğlan arkasındaki hurda yığınının tepesinde oturuyordu. Sağında bir başkası vardı ve her geçen an hurdaların arasında daha fazlası beliriyordu. Ufaklık yabancılardan uzaklaşmak için Miles’a yanaştı.

“Bire karşı on hiç adil değil,” dedi Miles.

“Gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi köylü?” dedi String adlı çocuk. “Yabancılarla kavgalar hep teke tek olur. Sen kaybedersen bütün eşyalarını alırız ve sen bizim bölgemizden çıkana kadar tüm gücünle koşarsın. O da, seninle işim bittiğinde koşacak halin kalmışsa...”

“Ya kazanırsam?” diye sordu Miles.

“Bu konuda kaygılanmana gerek yok,” dedi String, “çünkü sen kazanamayacaksın.”

“İşine bak String,” diye bağırdı bir başkası. Onun da elinde bir kemik vardı ve ağzının köşesinden başlayan yara izi sol yanağına uzanıyordu. “İhtiyar bir kadın gibi dırdır ediyorsun ve benim karnım acıktı. İddiaya girerim bu köylünün üzerinde yiyecek vardı.”

String ona yanıt vermek için döndü, ama konuşma fırsatı bulamadı. Onun dikkati diğer çocuğa döner dönmez Miles uzanıp kemiği elinden çekiverdi. String daha kendine gelemeden, kemiğin bez sarıllı ucuyla ona vurdu ve çocuğu yana devirdi. Sonra üzerine atladı ve o ayağa kalkmadan sırtına oturdu.

“Kemik!” diye bağırdı Miles. “Yoksa ilk önce ‘String’ diye mi bağırımalıydım?”

String yılanbalığı gibi kıvranarak dişlerini Miles’ın bacağına geçirmeye çalıştı ama Miles, kemiği çocuğun ensesine dayayarak onu yerine mıhladı. Çocuk çırpındı ve tükürdü. Miles neyin zafer sayılacağını merak ederken yukarıdan bir tangırtı geldi.

“On iki saniye,” diye seslendi hurda yığınının tepesindeki çocuk. Kendi kemiğini savurarak yanındaki metal varile vurdu. “Yarımkafa dışarı, Yarımkafa içeri.”

“Yarımkafa dışarı, Yarımkafa içeri,” diye tekrarladı diğer çocuklar bir ağızdan.

String bir anlığına çabalamayı bıraktı. Miles, gözünü raki-binden ayırmadan kemiği sıkı sıkı kavrayarak dikkatle çocuğun sırtından kalktı. String ayağa kalktı ve tükürdü. “Ver kemiğimi,” dedi.

“Senden uzaklaşmadan olmaz,” dedi Miles.

“O zaman da vermeyeceksin,” dedi yüzünde yara izi olan çocuk, hurda yığınının aşağı inerken. “Artık kemik senin ve o bunu biliyor.”

“Onun iğrenç kemiğini istemiyorum,” dedi Miles. “Bir daha kemikle bana vurulmasını da istemiyorum. Biz gider gitmez onu geri alabilir.”

“Hayır, alamaz köylü,” dedi diğer çocuk, “çünkü o artık Yarımkafa değil. O çıktı. Kurallar böyle ve Yarımkafa kuralları ne esner ne değiştirilebilir.”

“Bak,” dedi Miles. “Onun yerini almak istemiyorum. Ben yalnızca Kahkaha Sarayı’na ulaşmak istiyorum.”

String dışındaki tüm Yarımkafalar kahkahalara boğuldu. “O zaman bırak gitsin Jook,” dedi String surat asarak. “Kavgaya adil değildi zaten. Kurallar, bir yabancının kavgada bir Yarımkafa’nın kemiğini kullanabileceğini söylemiyor.”

“Kullanamayacağını da söylemiyor,” dedi Jook. “Kabul et String. Köylü senden daha akıllıca savaştı. O girdi. Sen çıktın.”

“İyi,” dedi String. Bir an kaba yüzü buruştu; gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama sonra yüzü sertleşti ve kötülük dolu bakışlarını Miles’a dikti. “Seninle yine görüşeceğiz köylü,” dedi ve tek kelime daha etmeden dönüp sokaklardan birinde gözden kayboldu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TAHTALIKÖY

Gögsü dürtüklenmiş, kafasının yarısı tıraşlanmış, karnı acıkmış Miles Wednesday, harap bir kilisedeki taşın üzerinde otururken Henry isimli küçük bir çocuk, onun saçının kalan yarısına kemik parçaları bağlıyordu. Kullandıkları ustura yüzünden kafa derisi acıyordu. Üstelik midesi gurulduyordu. Ufaklık sessizce yanında oturuyordu.

“Ayak parmağı kemikleri,” dedi Henry. “En azından öyle olması gerekiyor, ama bugünlerde gerçek ayak parmağı kemiği bulmak zor, bu yüzden bunların çoğu kasap artıkları.” O konuşurken küçük, çevik parmakları düğüm atıyordu. “Eskiden, bozulmuş mezarlarda hâlâ kemikler bulunduğu zamanlarda, Jook’ta gerçek ayak parmağı kemikleri vardı. Bu, ben Yarımkafa olmadan önceydi. O zaman bir başka Jook vardı, ama polisler onu yakaladı ve büyümeye zorladı. Şimdi o da polis. Pirinç düğmeli bir ceket içinde gördüm onu. Artık diğerleri kadar sert. Hatta onlardan daha sert.”

Henry gevezelik ederken Miles, içinde buldukları durumdan nasıl kurtulabileceklerini düşünüyordu. Şimdilik gölgeli şekilden kurtulmuş gibiydiler, ama Yarımkafa yollarına devam etmelerine izin vermeye ikna olacakmış gibi görünmüyordu. Henry artık Miles’in Yarımkafa olduğunu, her tür gitme

girişiminin kaçmak olarak kabul edileceğini ve bunun cezasının hurdalığın arkasındaki barakalarda bir hafta hapsedilme olduğunu söylemişti. “Kaçmayı deneyen çok kişi çıkmadı,” demişti. “Başaran da olmadı.”

Harap ve çatısız kilisenin ortasında çıtırdayan ateş alacakaranlığı aydınlatıyordu. Ateşin çevresindeki iri taşların üzerinde bir düzine Yarımkafa oturuyordu. Yanağında yara izi olan çocuk, Jook, Sürüngenlerin o gün Karaağaç Tepesi’ndeki büyük evlerin kiler ve mutfaklarından çaldıkları yiyeceklerden yiyordu. Diğerleri kendi paylarını almadan önce onun yemeğini bitirmesini beklemekteydi. Sürüngenler, dar pencerelerden geçebilecek, fark edilmeden masaların altında emekleyebilecek daha küçük çocuklardan oluşuyordu. Henry de onlardan biriydi ve Sürüngen olmadığı zamanlarda da susmak bilmeyen bir gevezeydi.

“Tahtalıköy, hurdalık, boğa arenası; Yarımkaforların bölgesini belirleyen üç köşe bunlardır. Buradan geçen herkes bize hesap verir. Bir yabancıyı yakalayan her Yarımkafa, ona meydan okumak zorundadır. Genellikle Yarımkaforlar kazanır ve yabancıya üzerindeki her şeyi alır ve onu sınıra kadar kovalar. Ama, senin de yaptığın gibi, yabancı kazanırsa Yarımkafa kendi yerini yabancıya teslim eder. Kurallar bunlardır.”

Miles bir şey demedi. Çeteden kurtulmanın tek kesin yolu bir yabancıyla kavga edip kaybetmekmiş gibi görünüyordu, ama uygun bir adayla karşılaşana kadar beklemesi olanaksızdı. Fırsat karşısına çabuk çıksa ve kavgayı kaybetse bile, Ufaklık’ın gitmesine izin verip vermeyeceklerinden emin değildi. “Yarın kaçmamız gerek,” dedi kendi kendine, ama bir hafta boyunca birinin barakasında hapsedilme riskine girmek istemiyordu. Kaplanın dediği gibi, gözlerini açık, pençelerini keskin tutmaları ve doğru anı beklemeleri gerekecekti.

“String’e ne olacak?” diye sordu Miles.

Henry, Miles'in saçını çekti. "O ismi bir daha söyleme. Ya-sak," diye fısıldadı. "Bir Yarımkafa gittiye gitmiştir, adı da onunla birlikte gider."

Miles, dönüp titreyen ateş ışığında Henry'nin yüzüne bakarak, "Ama o arkadaşın değil miydi?" diye sordu. Henry onun bakışlarına meydan okumayla karşılık verdi. "Bir Yarımkafa gittiye gitmiştir," diye tekrarladı. "Kemiklerinin hepsi tamam köylü."

Taşın üstünden aşağı atladı ve ateşin yanında yerini aldı. Ufaklık, eğilerek Miles'in kulağına minik ve berrak bir sesle, "Ben aç değilim," diye fısıldadı. "Sen onları lafa tut. Ben çevreye bakınacağım." Miles başını salladı. "Dikkatli ol," dedi alçak sesle, sonra ayağa kalkıp diğer çocuklara katıldı.

Jook yemeğini bitirmişti, yiyecekler dağıtılıyordu. Jook, parmaklarındaki et suyunu emerek, "Otur köylü," dedi. Miles midesinin gurultusunu duyabiliyordu. Ateşin çevresinde oturan diğer çocuklara baktı. Yiyecekleri elden ele geçiriyorlardı. Yarıyı yenmiş pizolalar, elmalar, soğanlar, bayat ekmekler, sosisler... Yemeklerini yerken kendi aralarında konuşup gü-lüşüyorlardı. İstenmeyen ve kaybolmuş çocukların kardeşliği... Başka koşullar altında olsa, diye düşündü Miles, burayı evim olarak benimseyebilirdim. Ceplerini boşaltıp yarım şişe mür-ver şarabını ve Baltinglass'ın verdiklerinden kalan yiyecekleri diğer çocuklara uzattı.

Jook şaraptan bir yudum aldı. Şişeye baktı (Oysa şişede eti-ket filan yoktu.) ve başını bilgece salladı. "Şimdi," dedi Miles'a, "gerçekte nereye gitmek istediğinizi söyle."

"Sana söyledim," dedi Miles Jook'a. "Bir an önce Kahkaha Sarayı'na gitmemiz gerekiyor." Çocuklar yine gü-lüştü, ama Jook kemiğiyle taşa vurdu ve herkes sustu.

"Kahkaha Sarayı'na asla yaklaşamazsın köylü. Neden oraya gitmek istiyorsun ki?" diye sordu Jook.

“Bir arkadaşımızı kaybettik ve oraya götürüldüğünü düşünüyoruz.” Mandalina’dan söz etmedi. Yürüeyebilen bir oyuncak ayı çok fazla açıklama isterdi.

“Arkadaşın Kahkaha Sarayı’ndaysa,” dedi Jook, “bir daha eskisi gibi olmayacak. Hem, dediğim gibi, oraya asla varamazsınız.”

“Pekâlâ siz korkuyor olabilirsiniz ama biz korkmuyoruz,” dedi Ufaklık. Araştırmasından dönmüştü. Miles ona bakınca başını hafifçe iki yana salladı. “Hadi gel Miles,” dedi.

Jook yine güldü. “Çocuk istiyorsa gidebilir,” dedi Miles’a, konuşan oymuş gibi, “ama sen artık Yarımkafa’sın ve hiçbir yere gitmiyorsun. Dahası, Kahkaha Sarayı, Kokarcaların bölgesinde. Seni paramparça ederler.”

“Kokarcalar mı?” diye sordu Miles. “Onlar kim?”

Jook, Henry’ye döndü ve kemiğiyle kafasına vurdu. “Ona hiç mi bir şey öğretmedin Henry?”

Ağzı tıka basa et dolu olan Henry ayağa kalktı ve konuştuğu ateşe yemek kırıntıları tükürerek Miles’ın Yarımkafa dersinin eksik taraflarını anlatmaya başladı.

“Yarımkafalar, Titresinekler ve Kokarcalar. Bunlar üç ayrı çetedir. Avlular, Yarımkafaların, bozuk yumurta fabrikaları ve lunapark Kokarcaların, ara sokaklar Titresineklerindir. Bir başkasının bölgesine girmek saldırı sayılır; saldırı demek savaş demektir, savaş demek tutsaklar demektir, tutsaklar demek Domuztopu demektir.”

“Peki, tıpkı bugün şöyle yaptığım... bugün yaptığım gibi, Kokarcalardan biriyle kavga edersem?”

Henry son lokmasını da yuttu ve yine ayağa kalktı. “Teke tek yabancılar içindir. Sen artık Yarımkafa’sın köylü ve Kokarcaların bölgesine girersen bu saldırı sayılır. Yani, bizden bir kişi de olsa, yirmi dört kişi de olsa, hepsinin kavga etmeye

hakkı var demektir. Ve bu da savaş anlamına gelir, çünkü hiçbir Yarımkafa'nın yalnız başına kavga etmesine göz yumulmaz.”

Konuşması biten Henry oturdu. Esneyerek gerindi, sonra ateşteki közlerin yakınına yerleşti. “Sürünmeden önce uyu,” dedi. Diğer çocukların çoğu en sevdikleri uyku köşelerine kıvrılmış, yatıyordu. Jook cebinden, kararmış tahtadan yapılmış, küçük bir kutu çıkardı. İçinde farklı farklı kalınlıklarda, bir sürü, yarısı içilmiş puro vardı. Pek az içilmiş, şişman bir Havana purosunu seçti ve yaktı. Oturup mavi dumanların ağır ağır yükselmesini izlediler, alevlerin çıtırtısını ve odunların özsuyu kaynarken çıkan tıslamaları dinlediler.

Jook bir süre sonra, kız sağırmış gibi başını ondan yana sallayarak, “O kız kardeşin mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Miles. “O benim... arkadaşım.”

“Arkadaşlar gelir geçer,” dedi Jook. “Yarın ondan kurtulman gerek.”

Miles, korktuğunu fazla belli etmemeye çalışarak, “Ne demek ondan kurtulmak?” diye sordu. Ufaklık'a baktı. Kız kaygılanmıştan çok kızmışa benziyordu.

Ufaklık, “Ne demek benden kurtulmak?” diye yineledi.

“Dediğim şu,” dedi Jook, Miles'a hitaben, “hiç kız Yarımkafa olmadı ve ben buradayken bu kural değişmeyecek. Kız burada olduğu sürece yiyecek tüketecek ve saldırı ya da savaş olursa bizi yavaşlatacak. Yarın onu sınıra kovala. Doğru yaptığından emin olmak için, çocuklardan bazılarını seninle yollayacağım.”

Miles kaşlarını çattı. Jook'un Ufaklık'a olan tavrından hoşlanmamıştı. Bu durumdan nasıl kurtulabileceklerini düşündü.

“Sürüngen olarak kullanılacağımı sanıyordum,” dedi.

Yaşça büyük olan diğer çocuk, bir duman bulutu üfleyip yan yan Miles'a bakarak, “Öyle mi?” dedi. “Peki, sana bu fikri veren ne?”

Miles bunun String'in önerisi olduğunu biliyordu, ama bu tuzağa düşmedi. "O küçük ve hızlıdır," dedi, "ayrıca ses çıkarmadan hareket eder. Yediğinden daha fazla yiyecek getireceğini biliyorsun."

"Hiç de öyle bir şey bilmiyorum köylü," dedi Jook.

"Belki de onu bir denemelisin," dedi Miles çabucak. "Seni şaşırtabilir." Ufaklık'a göz kırptı ve kız ona belli belirsiz gülümsedi. Jook sessizce purosunu içmeye devam etti; Miles önerisinin duymazdan gelindiğini düşünmeye başlamıştı. Sonunda, Jook purosundan son bir nefes çektikten sonra izmariti ateşe fırlatıp kemiğine uzandı ve Henry'yle onun yanına kıvrılmış, yatan bir başka küçük çocuğu sertçe dürtükleledi.

"Henry! Ignatz! Uyanın... Yapacak işleriniz var," dedi. Henry, bir gece boyunca tüy şiltede uyumuş gibi, gözlerini hemen açtı. Diğer çocuk esneyerek doğruldu.

"Devriyeye çıkma zamanı çocuklar. Köylünün kız arkadaşını yanınıza alın ve bakın bakalım, kızda Sürüngenlikten bir iz var mıymış." Miles'a döndü. "Yarımkafa değil, ama. Sürüngen!"

"Hemen, şu anda mı demek istiyorsun?" dedi Miles. Önerisi aslında bir oyalama taktiği idi ve daha onlar plan yapmadan Ufaklık'ın uyuyan evlere götürüleceğini düşünmemişti.

"Neden olmasın?" dedi Jook. "Kanatları ve kuyruğu uzasın diye mi bekliyorsun?"

Miles bu soruya yanıt vermemesinin daha iyi olacağına karar verdi. "Bunun sürünmek için iyi bir gece olduğundan emin misin?" diye sordu. "Ay yok."

Henry güldü. "İşte bu geceyi sürünmek için kusursuz yapan da bu," dedi. "Gökyüzü bulutlu, pencere açıldığı zaman eşyaları sallayacak rüzgâr yok. Tam da yeni bir Sürüngen'i alıştırma için uygun bir gece."

“Belki ben de sizinle gelmeliyim,” dedi Miles. Ufaklık ona gülümsedi, ama Miles titreyen ateşin ışığında ifadesini daha fazla okuyamıyordu.

“Sen sürünmek için fazla büyüksün köylü,” dedi Jook. “Ve ben gelip seni sıkıştığın pencereden kurtarmakla uğraşamam.”

Ufaklık öne çıkıp Miles’ın kulağına fısıldadı. Miles, onun kısa araştırması sırasında gördüğü bir şeyden bahsetmesini bekliyordu, ama bunun yerine Ufaklık, “Gerçekten arkadaşım mıyım?” diye fısıldadı.

“Elbette,” dedi Miles şaşkın şaşkın. Ufaklık başını salladı. “O zaman bana bir şey olmayacak,” dedi ve dönüp Henry’yle Ignatz’ın peşinden karanlıkta kayboldu.

Ateş sönmeye başlamıştı, yaydığı sıcaklık azaldıkça Miles, yavaş yavaş yaklaştı ona. Ufaklık’ı gecenin ortasında iki çocukla sokaklarda yürürken hayal etti, onu bekleyen onca tehlikeyi düşündü. Tırnaklarını kemirdi, Mandalina’nın sırdaşlığını özledi. Ayıyla konuşmak, daha açık seçik düşünebilmesini sağlıyordu. Mandalina’nın cebinde olup onu dinlediğini hayal ederek, “Şimdi ne olacak?” diye mırıldandı kendi kendine. Ama aldığı tek yanıt küçük çocukların horultusu ve sönmeye yüz tutmuş ateşin hafif hışırtısı oldu.

Miles sert zeminde huzursuzca uyumaya çalıştı ama her sese uyandı. Gece bitmek tükenmek bilmiyordu ve birinin pencereden kilise zeminindeki kırık kiremitlerin üzerine atladığını duyduğunda şafağa daha çok vardı. Gelen Ignatz’dı; yalnızdı, aksıyordu ve tarif edilemez ölçüde çürümüş bir şey kokuyordu.

Miles hemen doğrulup oturdu ve Ufaklık’ı ya da Henry’yi duyabilmek için kulak kabarttı. “Diğerleri nerede?” diye sordu Ignatz’a. “Ne oldu?”

“Sınırın yakınında Kokarcılar saldırdı,” dedi Ignatz nefes nefese. “Kalabalıklılar. Diğer ikisi yakalandı. Beni de yakalayacaklardı, ama ben hızlı koşabiliyorum.”

Miles yüreğinin burkulduğunu hissetti. “Peşlerinden gitmemiz gerek,” dedi.

“Anlamı yok,” dedi Jook. O ve yardımcısı Lob, Ignatz’ın gü-rültüsüne uyanmıştı. “Çoktan Kokarcalar bölgesine girmişlerdir.”

“Bu kadar umutsuz olamazsınız!” dedi Miles.

“Elbette değiliz. Henry bizim en iyi Sürüngen’imiz. Domuztopu’nda onu geri kazanmamız gerekecek.”

“Domuztopu tam olarak nedir?” diye sordu Miles.

“Domuztopu boğa arenasında oynanır,” dedi nefeslenmiş olan Ignatz. “Çok basittir. Her takımın basamaklarda duran büyük bir yağ varili olur. Gol atmak için topu diğer takımın variline sokman gerek. Hepsi bu.”

“O zaman ikisi için birden oynamalıyız,” dedi Miles. “Hem Henry hem Ufaklık için.”

“Kız Yarımkafa değil. Domuztopu asla yabancılar için oynanmamıştır ve kurallarda onu geri vermeleri gerektiğini söyleyen hiçbir şey yok,” dedi Jook.

“Kurallar bozulmak içindir,” dedi Miles.

“Bizim kurallarımız değil,” dedi Jook. “Domuztopu maçı, tutsak alındıktan sonraki öğlen oynanır ve sen takımdasın, bu yüzden biraz uyusan iyi olur.”

“Ama daha önce hiç oynamadım!”

“Fark etmez,” dedi Lob. “Yarımkafa kemiği kazandın ve takıma girdin.”

Uykusuz kalmış, küllere bulanmış Miles Wednesday, sabah pusunda, yarım tıraşlı oğlanlardan oluşan bir çeteyle birlikte arka sokaklarda yürüyordu. Sağ elinde bir bacak kemiği taşıyordu ve nefesi buharlı çıkıyordu. Ufaklık’ı ve yaklaşan maçı düşünmek midelerini düğüm düğüm ediyordu. Ama

Yarımkafaların geri kalanı duruma kayıtsız görünüyordu. Miles, kemiğini savurma alıştırmaları yaparken diğerleri, sabahı uyuyarak geçirmişti.

Yanında aksayarak yürüyen Ignatz, bölgeler arasındaki sınırın yakınında, çalıdan bir çitteki delikten geçerlerken, küçük bir Kokarca grubunun üç Sürüngen'e nasıl saldırdığını anlatıyordu. Ignatz bir Kokarca güllesi yemiş, yarı baygın yere düşmüştü. Gülle dediği şeyin, bir ucu sert çamurla dolu bir tür çorap olduğunu açıklamıştı. "Asıl mesele koku," dedi Ignatz. "Yediğin darbeden daha kötü. O koku kendi başına adamı bayıltır." Takip eden kapışma sırasında sıyrılıp kaçmıştı, ama sayıca azınlıktaydılar ve Henry'yle Ufaklık'ı birkaç saniye içinde bağlayıvermişlerdi. Ignatz (kendi dediğine göre) kemiğiyle birkaç darbe indirmeyi başarıp hızı ve kaypaklığı sayesinde Kokarcalardan kaçmış, kiliseye kadar koşmuştu.

Arenaya geldiklerinde sis hemen hemen kalkmıştı. Elinde kemik tutan bir düzine Yarımkafa kırık turnikelerden geçiyordu. Miles harap arenaya girerken çevresine bakındı. Kokarcalar ileride, köşede bekliyordu. Ufalanmaya yüz tutmuş taş basamaklarda oturan Ufaklık'la Henry'yi zar zor seçebiliyordu. Yaşça büyük iki çocuk başlarında nöbet tutuyordu. Miles kıza el salladı, ama Ufaklık'ın onu görebildiğinden emin değildi. Dahası, basamaklarda küçük, uzun saçlı Kokarcalar dağınık halde oturuyordu. Onlar içeri girerken bazıları birbirlerini dürtükleyip Yarımkafalara işaret etti. Çocukların çoğu yalınayaktı.

Lob homurdandı. "Titresinekler çoktan gelmiş," dedi.

Kokarcalardan üç kişi güllelerini ellerinde sallayarak arenayı geçiyor, onlara doğru geliyordu. Yüzlerinin üst yarısı siyaha boyanmıştı; maske takmış gibi görünüyordular. İki tanesi Iskoç eteği giymişti ve çürük yumurta kokusu görünmez bir dalga gibi onlardan önce geliyordu. Miles burnunu tutma dürtüsüyle

mücadele etti. Jook kayıtsızca bir puro yaktı ve Kokarcaların reisini karşılamak için öne çıktı.

Kokarcaların reisi, kırık dişlerini sergileyen bir gülümsemeyle, "Sizin Sürüngenlerden birini yakaladık," dedi.

"İki tutsağınız var," dedi Jook. "İkisi için birden oynamak istiyoruz." Miles şaşkınlıkla ona baktı, ama Jook gözlerini karşısındakine dikmişti.

"Bir tutsağımız var," dedi Kokarca, "bir de onunla gelen bir kız. Artık kızları da mı alıyorsun, Jook? Oğlanların yeterince iyi değil mi?"

Jook, Kokarcaların şefinin yüzüne bir duman bulutu üfle-yerek, "O kız bir Yarımkafa değil," dedi. "Oğlanlardan birine ait. Onu Sürüngen'imle birlikte sayarsın ve bundan bir daha söz etmeyiz."

"Kayıp mal bulanındır, söz konusu olan bir Sürüngen bile olsa," dedi diğer çocuk. "Dediğin gibi, kız Yarımkafa değil ve onu geri vermek zorunda değiliz. Gözleri keskinse iyi gözcü olur. Sürüngen için bir maç yaparız. Üç gol atan kazanır. Sen kaybedersen, gelecek hafta onun için yine oynayabilirsin." Topuğunun üzerinde döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Bir dakika çamurkafa," dedi Miles.

Kokarca şef hızla döndü ve boya maskesinin ardından Miles'a kaşlarını çattı. "Seni tanıyamadım tükürük," dedi sertçe. "Bu maç bittiğinde sen de tanıyamayacaksın."

Dönüp Jook'a baktı. "Ben olsam çenesini kapalı tutmasını öğretirdim."

"Ama ben değilsin," dedi Jook, "bu yüzden sen çeneni tut."

"Ben ikisi için birden oynayacağım," diye sözünü kesti Miles. "Hem kız hem Sürüngen için. Senin takımına karşı ben."

Bir an sessizlik oldu. Yarımkafalar ve Kokarcalar inanmazlık içinde Miles'a bakakalmıştı. Ignatz elini alnına şaplatıp inledi ve Kokarcalar kakkahayı patlattı.

“Hiç Domuztopu oynamadın, değil mi tükürük?” dedi Kokarcaların reisi. Öne çıktı ve pis elini uzattı. “Kabul. Kısa bir maç olacak, ama izlerken eğleneceğiz. El arabası bulsan iyi olur Jook.”

Üç Kokarca gülerek yerlerine döndü. Jook uzun bir duman bulutu salıverdi ve purosunun izmaritini söndürdü. “Senden hoşlandım köylü,” dedi, başını iki yana sallayarak. “Bu yüzden senin için elimi taşın altına koydum. Ama az önce duyduğum şey, en aptalca fikir olmalı.”

“Yalnızca bir oyun, değil mi?” dedi Miles. “Ne kadar kötü olabilir ki?”

“Hiç üzerinden tramvay geçti mi?” diye güldü Lob.

“Komik değil,” diye hırladı Jook. “Onlar seni ezmeden önceki birkaç saniye içinde kendini göstersen iyi olur köylü.”

“Takımda kaç kişi var?” diye sordu Miles.

“Kaç kişi mi? Çetede herkes. On dört kişiye karşı tek başına oynarken topu arenadan aşırman, basamaklara çıkarman ve varile atman gerek. Kalabalık da var, elbette.”

Miles midesinde bir acı hissetti. “Kalabalık da mı oynuyor?”

“Basamaklardan ayrılamazlar ve gol atamazlar,” dedi Jook. “Ama diledikleri oyuncuya faul yapabilirler.”

Miles, basamaklara dağılmış olan, uzun saçlı çocuklara baktı. “Hepsi çok küçük görünüyor,” dedi umutla.

“Çünkü onlar Titrersinekler, köylü. Hiçbiri altı, yedi yaşından büyük değil. Bazıları bebeklikten yeni çıkmış. Henry de eskiden Titrersinek'ti. Biraz büyüyünce Sürüngen olarak aldık onu.”

“O zaman fazla sorun olmazlar,” dedi Miles.

Jook güldü. “Buna hiç güvenme köylü. Titrersinekler sokar.”

“Sanırım bana kuralları öğretseniz iyi olacak. Böylece, bir yöntem hazırlayabilirim,” dedi Miles.

“Göz çıkartmak yok,” dedi Ignatz, kemiğinin ucuyla toprağı çizerken.

Miles bir an bekledi. “Ya kalan kurallar?” dedi.

“Bu kadar,” dedi Ignatz. “Göz çıkartmak yok. Var olan tek kural bu.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

DOMUZTOPU

Midesi düğüm düğüm, azınlıkta kalmış, ümitsiz Miles Wednesday, minik seyircilerin dağınık bir halde oturduğu, ufalanmaya yüz tutmuş arenada çevresine bakındı. Arenanın Kokarcalara ait ucundaki basamakların tepesinde duran, sarı-siyah çizgili, paslı yağ varilini zar zor seçebiliyordu; ulaşılması olanaksız bir şey gibi görünüyordu. Yarımkaşalar sırtına şaplak atıp uzaklaşmış, basamaklarda yerlerini almıştı. Titresinekler kıpırdanıyor, güneş ışığında gözlerini kısıyorlardı. Arenanın diğer ucunda, Kokarcalar karanlık bir kalabalık halinde birbirlerine yanaşıyor, zaman zaman kahkahalara boğuluyordu.

Bir haberci gönderdiler. “Yeni surat sen misin?” dedi çocuk. Miles başını salladı. Kokarca, pek çok maçın gazisi gibi görünen, sıkı sıkı yumak edilmiş, paçavra bir top çıkardı. “Oyunu anladın mı?” diye sordu.

“Sanırım,” dedi Miles.

Çocuk dönüp basamakların tepesini çevreleyen kemerleri gösterdi. “En büyük kemerin altındaki sarı-siyah varili görüyor musun?” dedi. Miles başını salladı. “Topu oraya atman gerek. Senin varilin de orada.” Yarımkaşaların oturduğu yerin üzerindeki bir başka büyük kemer gösterdi. “Biz de oraya atacağız. Normalde üç gol atan kazanır, ama reis, senin bir gol atmanın

yeterli olacağını söylüyor. Bir yabancı üç gole değmez. Dahası, kendi köşenden çıkamayacaksın bile.” Topun üzerine tükürdü ve Miles’in da aynısını yapması için uzattı.

“Anlaşma gereği, kalan Yarımkafalar oyun dışı,” dedi Kokarca. “Aksi halde anlaşma iptal olur; ne yabancıyı ne de Sürüngen’inizi geri alabilirsiniz.” Miles’a döndü. “Seninle tanışmak güzeldi,” dedi. “Maç üç dakika sonra başlıyor.” Arenanın ortasında, topu dikkatle yere bıraktı ve gidip takımına katıldı.

Güneş artık yükselmişti ve arenanın ezilmiş toprak zemini ısı yaymaya başlamıştı. Miles ceketini çıkardı, ama hissettiği sıcaklığa karşın belkemiğinden aşağı doğru inen, soğuk bir ürperti hissediyordu. Oscuro Sirki’nde, sıraların altında ensesine düşen dondurma aklına geldi. Bir an duraksadı, sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. Yarımkafa grubunun ortasına gitti, gömleğini çıkartıp tortop etti ve kol yenlerini becerebildiğince sıkı düğümledi. Ardından ceketini giydi ve gömleği cebine tıktı.

Jook basamaklardaki yerinden dikkatle onu izliyordu. Cebinden yarım bir puro çıkardı ve yakmadan dudaklarına sıkıştırdı. “İki ayak parmağı kemiğine iddiaya girerim ki golü köylü atacak,” dedi. “İddiaya giren var mı?”

Lob, gömleğinin altında taşıdığı kemik kolyeyi çıkararak, “Ben varım,” dedi. “Ben basamaklara varamayacak diyorum.”

“Islığa hazır ol köylü,” dedi Jook. “Tek şansın topa ilk önce ulaşmak.”

Bir an sonra arenada tiz bir ıslık yankılandı ve Miles tüm gücüyle fırladı. Pinchbucket Evi’nden yedi kez kaçmaya teşebbüs etmesi sayesinde gerçek bir koşucu olmuştu; tazi gibi koşuyordu. Tutsakların başında nöbet tutan iki tanesi dışında tüm Kokarcalar Takımı da bağıra çağıra, çamur dolu çoraplarını başlarının üzerinde sallayarak karşı taraftan ona doğru koşuyordu. Miles, String’den devraldığı kemiği elinde taşıyordu,

ama o koşmaya yoğunlaştı ve bağıra çağıra çorap çevirme işini rakiplerine bıraktı. Topa aynı anda ulaşacaklar gibi görünüyordu. Miles yaklaşan çarpışmayı aklından çıkarmaya çalıştı. Şimdi toptan yalnızca birkaç metre uzaktaydı. Dokuz, sekiz... en öndeki Kokarcalar tepesine binmek üzereydi; siyaha boyanmış yüzlerindeki gözlerini ona dikmişlerdi. Yedi, altı... dillerini sarkıtarak koşuyorlardı; bozuk yumurta kokusu onlardan önce geliyordu. Miles üç metre uzaktayken temiz havayı içine çekti ve bir elinde kemiği tutarak topa daldı; bir saniye sonra topa ulaşmak için çabalayan, çamurlu güllerini çılginca savuran pis kokulu çocukların altında kalmıştı.

Miles topu göğsünün altında hissedebiliyordu. Parmaklarını düğümlemiş paçavraların üzerinde kaydırarak daha sıkı kavradı. Tepesindeki ağırlık yüzünden nefes alamıyordu, ama ağırlık tamamen Kokarcalardan olduğu için nefes almak istediğinden de emin değildi zaten. Bir diz, sırtını dürtükledi ve kafasının yanına aldığı darbeyle kulakları çınladı. Ağırlık kaydı ve sonra hafifledi. Çocuk yığını devrilmişti. Miles kuvvetle kıvranarak yığından kurtuldu ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bir el ceketini yakaladı. Miles kemiği savurdu ve ceketinin serbest kaldığını hissetti. Başını eğdi, yoluna çıkan iki Kokarca'ya çarptı, bir tanesini devirdi ve serbest kalıp koşmaya başladı.

Gözüne giren ter tabakasının ardından basamakları zar zor görebiliyordu. Doğru kemere gittiğini umarak ilk basamağa sıçradı. Kokarcalar ensesindeydi. Çamur güllerinden biri Miles'ın bileğine dolandı. Miles sendeledi, düşecek gibi oldu, sonra kendini topladı ve birkaç basamak yukarı tırmanarak bir Titresinek kalabalığının ortasına daldı. Seyircilerin de maça katılabildiğini çok geç hatırladı. Bacağının arkasında bir batma hissetti, sonra bir daha. Miles, taş basamağa düştüğünde küçük çocuklar, yabanarlarının dökülmüş reçele üşüşmesi gibi tepesine üşüştü.

Miles bir kez daha yığının altında kalmıştı, ama bu sefer daha çok Titrersineklerden oluşuyordu, ama burnu ona her geçen an daha fazla Kokarca'nın arbedeye katıldığını anlatıyordu. Kemiği elinden koparıldı, Miles kemiğin basamaklarda takırdayarak ulaşamayacağı bir yere düştüğünü duydu. Gerçek topu altına sıkıştırmıştı. Boş eliyle cebini karıştırarak tortop ettiği gömleği aradı. Parmakları gömlek yerine çakısının üzerinde kapandı. Dört yaşından büyük göstermeyen, uzun saçların ardından sırttan bir Titrersinek'le burun buruna gelmişti. "Eğlenceli, değil mi?" dedi çocuk.

Miles çakıyı çıkarınca çocuğun gözleri irileşti. "Bu çakıyı ister misin?" diye inledi Miles. Çocuk başını salladı. Miles onu güçlkle cebine soktu. Topu çabucak çocuğun eline tutuşturdu. "Bunu Kokarcaların variline götür ve beni bekle," dedi. "O zaman top karşılığında çakıyı veririm."

Domuztopu yığını kaydı, kabardı. Dirsekler kulaklara, ayaklar ağızlara girdi, küçük itişmeler ve kavgalar koptu ve sonunda çocuk yığını basamaklara devrildi. Miles fırsattan faydalandı. Pis, tortop edilmiş gömleği cebinden çıkardı ve kalabalıktan sıyrıldı, sahte topu bir kolunun altına sıkıştırdı ve basamaklardan aşağı atladı. Arena boyunca koşarak Yarımkaforların tarafına yöneldi. Onu kovalayan Kokarcaların kahkahalar attığını duyabiliyordu. "Hey, yarımbevin!" diye seslendi biri. "Dümdüz koşmaya devam et. Gol atacaksın."

En hızlı üç Kokarca hemen Miles'ın arkasındaydı. Çamur güllerinden biri Miles'ın kulağına çarptı ve Miles kolunun yakalandığını hissetti. Dönerek düştü. Üç Kokarca tepesine bindi ve onu yere yapıştırdı. "Hey, senin yerine biz yapalım," diye güldü biri, sonra kalkıp Yarımkaforların variline doğru koşmaya başladılar. Bir tanesi Miles'ın tortop edilmiş gömleğini kolunun altına sıkıştırmıştı. Miles yine ayağa kalktı. Yarımkafor izleyicilerin şaşkın yüzlerini görebiliyordu. Miles onlara sırtıttı. Döndü

ve hızla basamaklara koştu. Doğrudan Kokarca tarafına gitmedi, basamakların boş olduğu orta yere geldi ve ilk basamağa sıçradı. Ciğerleri yanıyor, Titrersineklerin bacaklarına açtığı yaralar acıyordu. Kokarcaların ve izleyen Titrersineklerin kahkahaları arenada yankılanıyordu. “Topu kaybetti,” diye bağırdı biri. Yeni kahkahalar yükseldi.

“Hayır, kaybetmedi,” diye bağırdı öteki. Kokarcaların varilinin yanından. Titrersinek çocuk fark edilmeden hedefine ulaşmıştı, ama Miles’ın vaat ettiği güzel çakıyla yaklaştığını görünce kendini tutamaz olmuştu.

“Burada! Bende!” diye bağırdı, topu başının üzerine kaldırıp heyecanla hoplayarak. Yarımkafalar sevinçle haykırdı. Miles bir sonraki basamağa sıçradı. Sıcaktan ve harcadığı çaba yüzünden başı dönüyor, bacakları ıslak ip gibi kıvrılıyordu. Şimdi Kokarcaların reisi de kükrüyordu, ama farklı bir sebepten. “Peşinden koşun sizi kemik kafalar! Savunmanız nerede? Yarımbeyini dümdüz edin!”

Miles, Kokarcaların tarafına baktı. O varile ulaşmadan yolunu kesmek için koskocaman bir kalabalık basamakları tırmanmaya başlamıştı. Miles çıktığı her basamakla onlara yaklaşıyordu, ama basamakların yarısındaydı ve en tepesi bir ömür uzakta gibi görünüyordu. Titrersinek hoplayıp zıplamayı bırakmıştı. Topu arkasına saklamıştı ve kaygılı görünüyordu. Kokarcalar bağırıp çağırarak, güllelerini sallayarak basamakları tırmanıyordu. Kara yüzleri ter kaplıydı. Miles ciğerleri patlayacakmış gibi olana dek basamakları teker teker tırmandı. En tepedeki basamağa geldi ve kemerlerin altındaki geniş kıvrımı takip ederek lastiğe dönmüş bacaklarına rağmen var gücüyle koştu.

Burası daha serindi, çünkü rüzgâr Miles’a ulaşabiliyor, ama güneş ulaşamıyordu. Âdeta her şey yavaşladı ve yerli yerini aldı. Miles, yolunu kesmek için tırmanan Kokarcaları görebiliyordu.

Topu tutan Titrersinek'in iri iri açılmış gözlerle bir ona, bir yaklaşan kalabalığa, sonra yine ona baktığını görebiliyordu. Aşağıda, Ufaklık'ın nöbetçilerin arasında ayağa kalktığını, kollarını sallayarak bağırdığını görebiliyordu. En çok da, Yarım-kafaların şaşkın, sevinç dolu bağırıları duyuluyordu; ayakları taşa dokunmadan, Kokarcaların variline kalan mesafede onu taşıyan o bağırıları sanki. Titrersinek'in uzattığı ellerindeki topu kaptı ve yağ varilinin yanında bir an duraksadı. Kokarcalar iki basamak aşağıdaydı, nefes almak için ağızlarını kocaman kocaman açıyorlardı ve şimdiden gözlerinde yenilgi vardı. Miles topu havaya kaldırdı ve varilin içine bıraktı. *Güm!*

Bacakları boşandı, Miles küçük ortağının yanına çöktü.

“Demek... Domuztopu... bu,” dedi nefes nefese, çakısını uzatırken.

Küçük çocuk başını salladı. “Eglenceli, değil mi?” dedi.

YIRMİNCİ BÖLÜM

KARINCA YUVASI

Yeni Domuztopu efsanesi Miles Wednesday, tezahürat yapan Yarımkaşalar tarafından basamaklardan aşığı taşınırken gülümsüyordu. Kokarcalar aşığıda, asık suratlı bir kalabalık halinde bekliyor, maçın sonucunu tartışıyorlardı. Öfkeler alevlendi ve itişmeler çıktı. Ufaklık ve Henry, Kokarcaların tarafındaki basamakta, hâlâ göz altındaydı. Jook, Kokarcaların reisine yaklaştı ve çetenin geri kalanı sustu.

“Yarımkaşalar tutsakların iade edilmesini talep ediyor,” dedi Jook.

Kokarcaların lideri başını iki yana salladı. “Kokarcalar rövanş maçı talep ediyor. İzleyicilerin gol atmasına izin yoktu.”

“Titrersinek gol atmadı,” dedi Jook. “Kendi gözleriyle gördün, topu varile bizim köylü attı.”

“Öyle olabilir,” dedi Kokarcaların lideri, “ama iki topla oynadı. Buna izin yok.”

“Benim bildiğim kadarıyla, toplardan biri gözyuvarıysa yasağ yalnızca,” dedi Miles. “Siz Kokarcalar benim en iyi bayramlık gömleğimle koşacak kadar aptalsanız elimden bir şey gelmez.”

Jook güldü. “Köylü haklı. Anlaşma yapmıştınız. Şimdi tutsakları teslim edin.”

Kokarcaların lideri alayla, “Teslim etmezsek ne olur,” dedi. Savaşçılarının bazıları arkadan yaklaşmaya başlamıştı.

“Polisler sizi yakalar,” dedi Miles.

“Sen neden bahsediyorsun çiftçi çocuk?” dedi Kokarcaların lideri.

“Parlak düğmeleri olan, iri yarı adamlar biraz önce sizin iki nöbetçinizi yakaladı,” dedi Miles, Kokarca'nın omzunun üzerinden parmağını uzatarak. Kokarcaların lideri kahkaha attı. “Herhalde buna inanmamı...” diye başladı ama cümlesini bitiremedi. Miles yorgunluğunu unutup fırlamış, şaşkın Kokarcaların çevresinde geniş bir yay çizerek Kokarcaların basamaklarına, iki polis memurunun Ufaklık'ın nöbetçilerini kabaca basamaklardan yukarı sürüklediği yere koşuyordu. Etli yüzlü, başka bir iri yarı adam, Ufaklık'a doğru atılacak oldu, ama kız adamın bacaklarının arasından geçip son üç basamaktan sıçradı; neredeyse en alt basamağa gelen Miles'in üzerine düşecekti.

“Miles!” dedi Ufaklık. “Harikaydın!”

“Bunun için zaman yok.” Miles sırttı. “Aradığımız fırsat elimize geçti. Buradan gidelim.”

Kemerlerin altından polisler fışkırıyor, beceriksizce basamaklardan aşağı koşuyorlardı. İki Titrersinek'i hazırlıksız yakalamayı başarmışlardı, ama küçük çocukların çoğu onlar için fazla hızlıydı. Arena aniden, sopayla dürtüklenmiş karınca yuvasına benzemişti. Yarımkafalar ve Kokarcalar dört bir yana koşuşturuyor; onları hazırlıksız yakalama fırsatını kaçıran polisler de, düdük çalıp hırsızlık ve boyalı serseriler hakkında bağırıp çağırarak onları kovalıyor, ellerine geçeni yakalıyordu.

Miles, Ufaklık'ın elini tuttu ve basamaklar arasındaki dar geçidin ağzına doğru koştu. Geçerken eğilip yerdeki kemigini aldı ve kemerine sokuşturdu. Eskiden öfkeli boğaların fırladığı, onların sürtünmeleriyle duvarları parlamış, demir kadar sert

toynakları tarafından ezile ezile toprağı sıkışmış geçidi koşarak aştılar. Geçidin sonunda, tepesinde kıvrık kazıklar bulunan yüksek bir demir kapı yollarını kesiyordu.

“Çok yüksek,” dedi Ufaklık.

“Senin için değil,” dedi Miles. “Senin kanatların var.”

Ufaklık başını iki yana salladı. “Ben... ben sensiz gitmem.” Bunu söylediğine kendisi de şaşırılmış gibiydi, ama Miles yanıt veremeden, küçük bir elin ayak bileğini kavradığını hissetti ve başını eğdiği zaman geçit duvarında, yer hizasında bulunan yarım daire şeklindeki pencereden Henry'nin başını uzattığını gördü.

“Şşşş,” dedi Henry. “Sizi duyacaklar. İçeri girin!” Henry delikte kayboldu ve Miles daha tek kelime edemeden, Ufaklık onun peşinden gitmeye başlamıştı. Miles deliğe sığabileceğinden emin değildi, ama yukarıdaki basamakta ağır bir adamın ayak seslerini duyunca yere çöktü ve dar girişe daldı; delikten geçmesi iki düğmeye mal olmuştu. Ufaklık ve Henry'yle birlikte rutubetli karanlıkta çömeldi.

Fazla zaman geçmeden, botlar ve çıplak ayaklardan oluşan bir geçit alayının yarım daire şeklindeki pencerenin önünden geçtiğini gördüler. Yüksek sesli bir tangırtı duyuldu ve polis memurları, demir kapıları zorlayarak açarken paslı menteşeler gıcırdadı. Tutsaklar dışarıya çıkarıldı ve bekleyen minibüslere bindirildi. Üç kaçak, tek bir fısıltı bile çıkarmaya korkarak, küçük hücrelerinde büzülerek bekledi.

Pencerenin önünden geçen polis botları gittikten ve uzaklaşan minibüslerin sesi azaldıktan bir süre sonra, iki çift çocuk ayağının, geçide doğru sessizce koştuğunu gördüler. Eski kapıyı aralarlarken paslı bir gıcırtı duyuldu. Biraz sonra bir erkek sesi bağırdı: “İki tane daha var Tom.” Ve kısa bir mücadele sesinin ardından sessizlik oldu.

“Nöbetçi bırakmışlar,” diye fısıldadı Henry.

Miles çevresine bakındı, ama ortalık zifiri karanlıktı.

“Başka çıkış yolu yok,” diye fısıldadı Henry. “Baktım. Bir kapı var ve o da kilitli. Gece çökene kadar beklemek zorundayız.”

Miles, başını ellerinin arasına aldı. Berelenmiş, uyuşmuş hissediyordu ve çömelip durmaktan dizleri ağrımişti. Oturmak istiyordu, ama ayaklarının altındaki yer çamurluydu. Bir büyüyle Mandalina ortaya çıkabilecekmış gibi, alışkanlıkla cebini yokladı, ama cebi boştu. Fazlasıyla beklemişti.

“Arenadan geçerek çıkamaz mıyız?” diye sordu.

“Çok tehlikeli,” diye fısıldadı Henry. “Basamaklarda bekliyorlardır kesinlikle.”

“Kapının dışında ne var?” diye sordu Miles.

“Polisler,” dedi Henry.

“Onlardan başka,” dedi Miles. “Onları aşabilirsek, demek istiyorum.”

“Kanala giden bir yol biliyorum,” dedi Henry bir an durakladıktan sonra. “Eski bir boru var. Görülmeden kapıdan boruya kadar gidebilirsek kaçabiliriz.”

Miles içinde bir sabırsızlık duygusunun yükseldiğini hissetti. “O zaman gidelim,” dedi ve başını ihtiyatla pencereden dışarı uzattı. İki yönde de kimse yoktu. Geçide tırmandı ve Ufaklık’a yardım etmek için döndü, ama kız yanına gelmişti bile. Miles ayağa kalktı, aralık duran kapıya sessizce yaklaştı ve gürültücü kapıyı daha fazla açmamaya dikkat ederek boşluktan dışarı baktı.

Yakında bir polis minibüsü bekliyordu ve arenayı çevreleyen oyuk oyuk yola arkası dönüktü. Arka kapılar kilitliydi. Miles arabadaki polis memurunun ekose desenli termostan kendine sıcak bir içecek doldurduğunu görebiliyordu.

Miles, Henry’e döndü. “Önce sen,” diye fısıldadı.

Henry tilki gibi sessizce kapıdan çıktı ve yüksek otların arasından hızla koşarak minibüsten uzaklaştı. Miles'la Ufaklık hemen arkasından gitti.

Otların arasında, yarı gömülmüş, büyük, beton bir boru vardı. Biraz ötede, betonun kırıldığı yerde bir delik görünüyordu. Henry başını içeri uzatıp baktı, sonra kendini borunun içine bıraktı. Uzun zamandır borudan su geçmiyordu. Ayaklarının altında kuru kum tabakası vardı; sayısız çatlak ve delikten ışık sızıyordu. Loşlukta hızla ve sessizce ilerlediler. Boru hafifçe aşağı eğimliydi. Birkaç dakika sonra ileride yuvarlak bir ışık gördüler. Onlar yaklaştıkça ışık büyüdü. En sona geldiklerinde Henry durdu ve ihtiyatla iki tarafına da göz attı. Boru bir kanala açılıyordu. Kanal hemen hemen kuruydu, çamurlu yatağında yalnızca ince, yeşil bir dere akıyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu Ufaklık.

“Titresineklerin bölgesinde,” diye fısıldadı Henry. “Polisler dikkatlerini dağıtmışken burası yeterince güvenlidir herhalde, ama yine de burada yakalanmamız pek iyi olmaz.”

“Neden bu tarafa gidiyoruz?” diye sordu Miles.

“Sizi lunaparka götürüyorum,” dedi Henry. “Oraya gitmek istiyordunuz, değil mi? Kahkaha Sarayı'na?”

“Evet,” dedi Miles, “ama Kokarcaların bölgesinde olduğumu sanıyordum.”

Henry başını salladı. “Öyle, ama buradan oraya giden en iyi yol bu. Kanalı izlersek, bizi lunaparka kadar götürür. Eskiden, oradaki çitte delik vardı. Onarmamışlarsa delikten geçip lunaparka girebilirsiniz. İçeri girdiğinizde Kokarcaların bölgesinde-siniz demektir. Koca Kokarcalar Takımı'na tek başına meydan okuduğun için sana bu kadarını borçluyum, ama ondan sonra tek başınasınız. Eğlenmek için o lunaparkı seçmezdim, anlıyorsun değil mi?”

Borudan kuru kanal yatağına atladılar ve taş duvardan uzaklaşmadan, ellerinden geldiğince hızlı ama sessizce koştu.

Miles, kanal yatağında hızla ilerlerlerken, “Diğerlerine bir şey olur mu sence?” diye sordu.

Henry omuzlarını silkti. “Çok polis vardı. Daha önce hiç görmediğim kadar. Biri ispiyonladı herhalde.”

“Yakaladıkları çocuklara ne olacak?”

“Onları ıslahevine koyup büyötmeye çalışacaklar. Ama ıslahevi kaçmak isteyen bir Yarımkafa’yı orada tutamaz.”

“Mezbahaya nasıl döneceksin?” diye sordu Ufaklık. Hiç yorulmamış gibiydi; zaten ayakları kanal yatağındaki yumuşak çamurlarda hiç iz bırakmıyordu.

“Başkalarının bilmediğı bir sürü yol biliyorum,” dedi Henry. “Yaklaşık iki senedir Sürüngen’im. Jook benden iyisini görmediğini söylüyor. Kasaba, büyük bir peynir gibi deliklerle dolu. Çoğunu bilirim.”

Kanal sağa dönerek daralınca ileride kocaman bir tekerlek gördüler. Paslanmaya yüz tutmuş vagonlarından gökyüzüne çivilenmiş, kalın bir örümcek ağı gibi, tuhaf ve kıpırtısız görünüyordu.

“Lunapark,” dedi Henry. Kaygılı görünüyordu. “O koca dönme dolap Kokarcaların karargâhı. Sizi yakalarlarsa, üç gün boyunca en tepedeki vagona koyarlar. Yemek vermezler ve zemindeki yağmur suyu birikintilerinden başka içecek de bulamazsınız.” Ürperdi. “Ignatz diyor ki, eskiden insanlar oraya çıkmak için para ödermiş, ama ben buna inanmıyorum.”

Kanal yatağında koşarlarken Miles, botlarının yapışan çamurlarla gittikçe ağırlaştığını hissediyordu. Midesi düğümlenmişti. Yavaşlayarak yürümeye başladı ve Henry’nin başı çekmesine izin verdi. Gökyüzü bulutlanıyor, kanalda ıslık çalan soğuk bir rüzgâr getiriyordu. Onlar yaklaştıkça çark büyüyordu;

öyle ki gökyüzünün yarısını doldurmuş gibi görünüyordu. Metal direkleri ağaç gövdeleri kadar kalındı ve solmuş kahverengi boyları bir hastalık kapmış gibi pas lekeleriyle kaplanmıştı. Dolapları rüzgârda gıcırdayarak sallanıyordu.

Miles kocaman dönme dolabın direklerinin arasından, tuhaf şekilli, yüksek bir tepe görebiliyordu. Pusun arasından bakınca tepe, şehrin dış mahallelerinin ötesinde, arkasını onlara dönmüş devasa bir kafaya benziyordu. Miles yaşlı karganın Kahkaha Sarayı'na verdiği adı hatırlıyordu: Gülen Dev Kafa. Aradığı yerin burası olması gerektiğini anladı. Larde'de hayal ettiği gibi, kahkaha ve ışık taşan bir bina değildi. Jook içeri girerler dışarı çıktığında asla eskisi gibi olmadıklarını söylemişti. Kahkaha Sarayı'nın tehditkâr hatlarını gördükten sonra Miles, buna inanmayı daha kolay buluyordu.

“Burası olmalı,” diye fısıldadı Ufaklık. “Görünüşü hiç hoşuma gitmedi.”

Miles onun elini tuttu ve sıktı. “Her şey yoluna girecek,” dedi.

“Benimle gelmek zorunda değilsin,” dedi Ufaklık. “Gümüş-nokta, Mandalina'yı nerede araması gerektiğini biliyordur.” Kahkaha attı. “Ama ismini şakıdığım için benim başım derde girecek.”

Miles şaşkın şaşkın ona baktı. Yağmur, kızın saçındaki isi akıtmıştı; saç şimdi grimsi ve birbirine dolaşmış görünüyordu. Ufaklık ona gülümsedi, ama gözleri Miles'ın yüzünde ipucu arıyor gibiydi.

“Ben tuhaf şeyler yaparım, unuttun mu?” dedi Miles. Ufaklık başını salladı; rahatlamış görünüyordu.

“Şşş!” diye fısıldadı, önlerinde duran Henry. “İşte bu,” dedi, zar zor duyulabilen bir sesle. Şimdi lunaparkı çevreleyen çitin köşesindeydiler.

Miles delik göremiyordu. “Nereden giriyoruz?” diye fısıldadı.

“Şu çalıların arkasında, çitte delik var,” dedi Henry. “Hangisi olduğunu gösteririm, sonra da giderim.” Kirli yüzünde bir dikkat ifadesiyle kaşlarını çatarak çiti boylu boyunca taradı. Görünürlerde kimse yoktu. “Şimdi,” dedi Henry. Kanalın kıyısına tırmandılar. Henry çitle yanında büyüyen çalılar arasında ki dar şeritte yürüyerek tellerin kesilmiş olduğu bir yere geldi. Kesilmiş telleri dışarı çekti ve eğilip delikten geçti. Miles ve Ufaklık nefesini tuttu. Henry döndü ve farklı farklı renklere boyanmış, eski, lastik tekerleklerin gölgesinden onları çağırırdı. “Çabuk,” diye tısladı. Ufaklık delikten geçti. Miles zorlansa da sonunda küçük deliğe sığıdı ve Ufaklığın peşinden ilerledi.

Henry tekerlek yığınının diğer yanına doğru emekledi. “Ben buradan ileriye gitmiyorum,” diye fısıldadı. “Kokarcalar o büyük tekerlekten bütün lunaparkı görebiliyor,” dedi, “dik-katli olun.” Çömeldikleri yerden başlayan ve tekerleğin altından geçerek yüksek kafaya doğru uzanan, branda kaplı eski tezgâhlardan oluşan iki, uzun sırayı gösterdi. “Tezgâhların arkasından içeri girip sıra boyunca koşabilirsiniz. Brandanın altında kalırsanız, yolun büyük kısmında sizi göremezler. Sonra Kahkaha Sarayı’na kadar olan açıklık boyunca koşmanız gerek. Oraya nasıl gireceğinizi bilmiyorum, çünkü kimsenin bunu yaptığını duymadım; Kokarcaların bile...”

“Sizin neden yapmak istediğinizi de bilmiyorum,” dedi bir ses arkalarından. Ürkmüş balıklar gibi, aynı anda döndüler. Çitteki deliğin yanında ağzına ot sıkıştırmış bir çocuk oturu-yordu. Tıraşlı kafasında kalan azıcık saçı tepesinde toplamıştı ve gözlerinin çevresini siyah bir boyayla maskelemişti. Yalnızdı. Otu tükürdü ve sıırıttı. Çocukta tanıdık bir şeyler vardı. “Bu keşif grubu mu?” diye sordu, “yoksa baskın grubunun tamamı bu mu?”

“String, sen misin?” dedi Henry gergin bir ses tonuyla.

Çocuğun sırtışı genişledi. “Kaygılanmış görünüyorsun Henry,” dedi. “Seni yemeye niyetim yok.”

“Ben zaten gidiyordum,” dedi Henry. Çevresine bakındı. “Diğerleri nerede?”

“Yeni kardeşlerim mi? Ağır kanlı olanlar polis hücrelerinde, islah edilmeyi bekliyor. Kalanlar da demiryolunun yakınında pusu kurmakla meşgul. Onlara Yarımkaforların demiryolunda baskın planladığımı söyledim, ama büyük olasılıkla bu taraftan geleceğinizi biliyordum, çünkü keşif işini senin yapacağını biliyordum Henry. Ve eski bir Titresinek olduğum için, kanalı kullanarak geleceğini tahmin ettim. Öyle görünüyor ki haklıymışım.”

“Burada ne işin var o zaman?” diye sordu Miles.

String’in gözleri maskesinin ardında kısıldı ve sırtışı soldu. “Gideceğin yere gitmene yardım etmek için buradayım köylü. Bensiz bu bölgeden geçemezsin.”

“Bunu neden yapıyorsun ki?” diye sordu Miles kuşkuyla.

“İlk olarak, senden hoşlanmadığım için...” dedi String. “O tumarhane tarafından yutulmayı isteyecek kadar ahmaksan buna memnuniyetle yardım ederim. İçeri girebilersen, dışarı çıktığında asla eskisi gibi olmazsın.”

Miles hiçbir şey söylemedi. Bu sözleri çok sık duymuştu ve hiç hoşuna gitmiyordu.

“İkinci olarak...” diye devam etti String, “sen ve küçük Sürüngen’in güvenle devin ağzına tıklandığında, ben ve Henry, Yarımkafor bölgesine döneceğiz ve sen gittiğin için ben, hakkım olan yeri geri alacağım.”

“Seni asla geri kabul etmezler! Yarımkafora gittiyse gitmiştir,” dedi Henry. “Özellikle de Kokarcalara katıldıktan sonra. Her neyse, daha önce söylediğim gibi, ben zaten gidiyordum.”

String uzanıp çitin tellerini çekti. “Git madem Henry. Titresinekler arenadan yeni dönüyor. Kanal boyunca gelen bir

grup görebiliyorum ve pek mutlu görünmüyorlar. Güzel bir maç olmadı galiba, hı?” Çitin kapanmasına izin verdi ve sırttı. “Bak Henry, benim, String. Sen ve ben her zaman arkadaştık.” Miles’a baktı. “Köylü beni aldattı. O bizden biri değil. Asla olmayacak.”

Henry botunun bağcıklarıyla oynayarak bakışlarını kaçırdı. String ayağa kalktı ve sinsi sırtışı yüzüne geri döndü. “Jook’un bu konuda mantıklı düşüneceğini biliyorum, özellikle de ona Kokarcalar hakkında öğrendiklerimi açıkladığım zaman. Onlara katılmış gibi yaptığında sırlarını saklamak konusunda pek dikkatli davranmıyorlar.

“Şimdi, günbatımından önce Kahkaha Sarayı’na varmak istiyorsanız hızlı davranmamız gerek. Kapılar o zaman açılır ve herkes içeri girdikten sonra hemen kapanır. Bugün kaçırırsanız, en erken yarına kadar, başka fırsat bulamazsınız. Üstelik, her gün gösteri yapmıyorlarmış, öyle söyleniyor.”

Miles, Kokarcalar tarafından kuşatıldığını görmeyi bekleyerek ihtiyatla ayağa kalktı ve çevresine bakındı. Lunapark terk edilmiş görünüyordu.

“Bana güvenmiyorsun, hı köylü?” dedi String. “Çok akıllıca. Zamanla senden iyi bir Yarımkafa olabilirdi. Ama enine boyuna düşünmüyorsun. Kokarcaların seni ele geçirmesine izin verirsem Domuztopu oyununda seni değiş tokuş ederler. Ben de seninle beraber sonsuza dek bu kara suratlı hayvanlarla, bu acayip yerde tıklıp kalayım mı istiyorsun?”

Döndü ve solmuş tentelerle ilk tezgâh sırası arasındaki çatlak beton zemini koşarak aştı. Geriye dönerek onları çağırdı, sonra gevşek tentenin altına daldı.

“Ne düşünüyorsunuz?” dedi Miles.

“Bilmiyorum,” dedi Ufaklık. “Şarkısında bir uyumsuzluk var.”

“Ya sen Henry?” dedi Miles. “Sen onu daha iyi tanırsın. Ona güvenebilir miyiz?”

Henry huzursuz görünüyordu. Yarımkaşa kurallarına göre yaşarken her şey basitti, ama bu durum kuralların kapsamını aşyordu. Kurallara göre bir Yarımkaşa çıktığında, bir daha ondan bahsedilmezdi. Ama yabancı bölgede, bir başka çeteye katılmış numarası yapan ve aldatmacayla elinden alındığına inandığı Yarımkaşalar arasındaki yerini geri isteyen eski bir Yarımkaşa'yla karşılaşıldığında ne yapılması gerektiğini söylemiyordu. Dahası Henry, String'i uzun zamandır tanıyordu; Miles ve Ufaklık'la tanışalı yalnızca bir gün olmuştu. Ve Ufaklık bir kızdı; ama diğer yandan, Henry onu sevmiştir. Ve Miles, Domuztopu kahramanıydı. Bunca ayrıntıyı düşünürken Henry'nin başı döndü. Titresineklerin çitteki delikten içeri baktığını görmeyi bekliyormuş gibi, kaygıyla omzunun üzerinden arkaya baktı.

“Şarkı falan bilmem,” dedi sonunda, “ama başka ne seçeneğimiz var ki? Zaten benim önerdiğim yöne gidiyor. Bence onunla gitmeliyiz.”

Miles, String'in kaybolduğu tentelerin arasındaki aralığa baktı. Kızarmaya yüz tutmuş gökyüzünde sert bir esinti, koyu mor bulutları sürüklüyordu ve güneş ufka yaklaşmıştı. “Gidelim o zaman,” dedi.

Henry elini onun koluna koydu. “Dur,” diye fısıldadı. “Sürüngeçler önden gider.”

Henry eğilerek koştu. Neredeyse Ufaklık kadar sessizdi. Doğrudan tezgâhların sonuna, String'in gözden kaybolduğu yere yönelmedi, iki sıranın arasında hızla koşarak üçüncü ya da dördüncü tezgâhın önüne geldi. Orada, dizüstü çöktü ve tenteyi kaldırıp altına baktı. Başını içeri uzattı, sonra çabucak çekti; ama yeterince hızlı davranamamıştı. Bir sürü el tezgâhın altından uzandı ve küçük çocuğu yakaladı. Henry, “Pusu!”

diye bağırarak zamanı ancak bulabildi, sonra ağzına bir paçavra tıkdı ve tentenin altına çekildi.

“Koş!” dedi Miles. Ufaklık’ın elini tuttu ve tezgâhlar arasındaki geçitte, doğrudan Kokarcaların pususuna doğru koşular. Başka yöne gitmenin anlamı yoktu. Kahkaha Sarayı na çok yaklaşmışlardı ve geri dönemezlerdi. Arkalarında yalnızca Yarımkafalar ve Titrersinekler vardı. Kokarcalar, siyah maskelerin altında beyaz beyaz parlayan gözler ve ellerinde pis pis kokan güllerle tezgâhların altından çıkıyordu. Miles emekleyen çocukların üzerinden atladı. “Onlardan hızlı koşmayı bir kez başardım...” diye düşündü, “yine yapabilirim.” Ufaklık eline asılıyordu ve kanatlarını saklamış olmasına rağmen ayakları yere dokunmuyordu.

Koşarlarken Henry’yi kaderiyle baş başa bırakıp, üç gün boyunca gökyüzünde yalnızca pis su içerek yaşamaya terk etme düşüncesi Miles’in midasını bulandırıyor. Henry’nin hikâyeyi yanlış anladığını ya da bir şekilde kaçmayı başarmasını umuyordu; ama şu anda bunu düşünecek zaman yoktu. Tezgâhların sonuna yaklaştıklarında önlerine bir Kokarca çıktı ve hızlı hareket ettiği için çevresini bulanık görmesine rağmen Miles, String’in sinsi sinsi sırıttığını tanıdı. String bir eliyle onu gösteriyor, diğeriyle toplanmakta olan Kokarcaları çağırıyordu. “Bu o,” diye bağırdı. “Polisleri getiren o! Onu gördüm...”

Ama bundan fazlasını söyleyemedi. Miles kemerindeki kemiği çekti ve önünde tutarak doğrudan String’in üzerine koştu. “Al kemiğini,” dedi. String onun durmaya niyeti olmadığını o an kavramıştı; kemiğin boğumlu ucu ilk sahibinin göğsüne çarptı ve nefesi kesilen çocuk inleyerek düştü. Miles’la Ufaklık yavaşlamadan onun üzerinden atladı.

Büyük dönme dolap şimdi tam tepelerindeydi. İnsan kafası büyüklüğünde civatalarla yere tutturulmuş, devasa metal ayaklarının önünden koşarak geçtiler. Yüzleri boyalı bir oğlan

sürüsü, örümcek ağında koşturan örümceklerin rahatlığıyla tekerlekten indi ve yere atladı. Kahkaha Sarayı tam önlerinde yükseliyordu. Miles'ın hayal ettiğinden de büyüktü. Onu ilk defa açık seçik görebiliyordu ve Oscuro Sirki, Larde'ye geldiğinden beri gördüğü onca tuhaf şey içinde en tuhafı buydu.

Çenesine kadar katı toprağa batmış, dağ kadar devasa bir palyaço hayal edin. Eger böyle bir şeyi hayal edebiliyorsanız Kahkaha Sarayı'nın neye benzediğine dair bir fikriniz var demektir. Kocaman bir palyaço kafası şeklinde oyulmuş, büyük, yuvarlak bir tepeydi. Palyaçonun büyük taş gözleri yuvalarından fırlamıştı ve mavi dudakları muazzam bir kahkahayla donmuştu. Açık ağzın içine iki dev tahta kapı kanadı oturtulmuştu. Tepenin zirvesi kel ve pürüzsüzdü, kocaman oyma kulakların üstündeki, sedir ağaçlarından yapılma püskül kabarık yeşil ağaçlar gibi duruyordu. Tepenin çevresinde, yeşilimsi suyla dolu bir hendek uzanıyordu; hendeğin üzerinde, dev bir tahta dile benzeyen, gerektiğinde açılabilen bir asma köprü vardı. Çocuk ve melek bu tuhaf tepeye doğru koştu, ama içeri nasıl gireceklerine dair en ufak fikirleri yoktu; aslında peşlerindeki, bir tutam saçı tepelerinde toplamış, gülle sallayan ordudan kaçmak dışında hiçbir şey düşünemiyorlardı. Asma köprünün hemen berisinde terk edilmiş bir bilet gişesi duruyordu. Miles içgüdüyle oraya yöneldi; ama bu pencereleri camsız, harap barakanın onları nasıl koruyabileceğini hayal etmek güçtü.

Gişeye varıp pencereden içeri turmanırken tepenin içinden bir yerden kuvvetli bir gong sesi geldi. Devasa tahta kapılar içe doğru açıldı ve bir süre sonra akrobatlardan ve sırik üzerinde yürüyen kişilerden oluşan bir ekip köprüye çıkıp düdükler öttürmeye, borular çalmaya başladı. Silindir şapkalı üç minik adam vardı; yüzlerini beyaza boyamışlardı ve her birinin burnu farklı renkteydi. Şapkalarını düşürmeden elleri üzerinde yan taklalar atarak tahta dile benzeyen köprüyü geçtiler.

Arkalarından gelen iki adamın üzerinde yürüdüğü sırtlar o kadar yüksekti ki dev ağızdan çıkarlarken tahta dişlere çarpmamak için eğilmeleri gerekti. Peşlerinden başka palyaçolar çıktı; bazıları davul çalıyor, bazıları da ellerindeki maytapları başlarının üzerinde sallıyordu. Bu karman çorman alay, çatlak beton yolda ilerleyerek Miles ve Ufaklık'ın içine çömeldiği gişenin önünden geçip lunaparkın girişindeki demir kapılara yöneldi.

Miles, tahtalardaki aralıktan, onların geldiği yöne baktı. Kalabalık yaklaşırken Kokarcalar dağılmıştı. Az önce öfkeli çocuklarla dolu olan lunaparkta, artık Miles ve Ufaklık dışında kimse yoktu. Önlerinden geçen tuhaf geçit alayı lunaparkın kapısına doğru gidiyordu.

Kapıya geldiklerinde sırtık üzerinde yürüyenler, kapının kilidini açtı. Kapı kanatlarını açınca sokakta bekleyen kalabalık, önlerinde kadın dev Baumella'yla birlikte içeri akın etti. Palyaçolar ve sırtık üstünde yürüyenler, kalabalığın iki yanında yer aldı. İnsanlar, uzun bir yolculuktan yeni dönmüş ve üstüne bir de huzursuz bir gece geçirmiş gibi –gerçekten de öyle olmuştu– ayak sürüyerek büyük palyaço kafasına doğru yürürken sirk halkı, karmakarışık müziklerini çalarak ve taklalar atarak onlara eşlik etti.

Miles ve Ufaklık gişenin zeminine nefes nefese çöktü ve başkalarının fikirlerini dinlemektense kendi fikrini dile getirmeye alışık olan insanların gevezeliklerinin yaklaşmasını dinledi. Hepsinin çok fazla şikâyeti varmış ve hepsi içini dökmeye can atıyormuş gibiydi; palyaçoların neşeli düdüğü ve davulları ruh hallerini pek etkilemiyordu. Konuklar saklandıkları yerin yakınından geçerken Miles, sohbetlerini bölük pörçük duyabiliyordu.

“Bizi yürümeye zorlamak yerine otelin arabalarından birini verebilirlerdi.”

“Sen oraya otel mi diyorsun? O pire çukurundan çıkabilmek için her şeye razıydım.”

“Senin için öyle olabilir Thacker, ama ben yine de buraya arabayla gelmeyi tercih ederdim.”

“Hadi ordan! İki gündür şişman poponun üzerinde oturuyorsun. İhtiyaç duyduğun son şey biraz daha oturmak.”

“Senin için konuşmak kolay. Ben bir gut hastasıyım ve o sıkıştıktış trende oturmaktan ayak bileklerim hâlâ balon gibi şiş.”

Thacker gut hastalığı konusunda her ne yanıt verdiyse, akıp geçen kalabalığın gürültüsünde kayboldu. Miles isimleri tanı-mıyordu, ama sesler kendi kasabasının sakinlerine ait de olabiliirdi. Önemsizşey, Sığgeçit ya da Meyvelidondurma kasabalarının nüfusunun yarısı, daha önce hiç yaşamadıkları bir kahkaha gecesi vaadi üzerine kalabalık bir trende yanak yanağa yolculuk etmiş, sonra ucuz bir otele yerleştirilmiş gibiydi.

Bir çift yüksek topuklu pabucun üzerinde zorlukla yürüyen bir kadın, “Bak sana ne diyeceğim,” dedi, “bu gösteri söyledikleri kadar güzel olsa iyi olur, yoksa paramı geri isterim.”

“Para ödemedik hayatım. Bu biletleri kazandık,” dedi kocası.

Kadın hıhladı. “Biz ve kasabanın yarısı. Pek ayrıcalıklı bir ödül değil, değil mi?”

“Eh, karşısında hiçbir şey ödemediyse, ayrıcalıklı olmasını bekleyemezsin.”

“Karşılığında hiçbir şey ödemediyse, diyeceksin William? Doğru düzgün konuşmayı öğrenemezsen asla bir yerlere gelemezsin.”

Böylece, sırf yaşamlarının tekdüzeliği içinde küçük bir kahkaha pırlıtısı vaadi uğruna çıktıkları, üstelik beklediklerinden iki kat uzun süren yolculuk yüzünden yorgun düşmüş, homurdanan insan alayı yola devam etti. Davullar, borular ve ayak sesleri geçip gidince Miles pencereden bir kez daha baktı. Baumella tahta kapıya varmış, bir kenara çekilmiş, insanları

içeri alıyordu. Kalabalık onun peşinden köprüyü geçiyor, kapıdan içeri doluşuyordu.

Miles kalabalığın ilerleyişini dikkatle izledi. Tek şansları, kapılar kapanmadan hemen önce, gizlice kalabalığın sonuna katılmaktı. Zamanlamayı çok iyi ayarlamak zorundaydılar. Gümüş bileti kazanan talihliler tahta köprünün üzerinde onarlı sıralar halinde ilerliyordu. Neyse ki köprü çok sağlam meşe kerestelerden yapılmıştı; konukların çoğu bira, hamur işi ve tatlıları çok seviyordu ve köprü öylesine sağlam bir malzemeden yapılmış olmasa, kendilerini hendeğin içinde bulurlardı.

Şimdi bile birbirlerini ittiren kaktırıyorlardı. Daha önce yerterince şikâyet etmemiş olanlar da, ittire kaktıra içeri girerken fırsattan faydalanıp araya birkaç tane laf sıkıştırıyordu. Kesinlikle tuhaf bir manzaraydı: Yeşil sedirlerden saçları ve yosunlu yanakları olan, kocaman taş gözlerle şehre bakan, dev bir palyaço başı, devasa ağzıyla uzun bir insan alayını yutuyordu. Görüntü Miles'a eskiden gördüğü bir rüyayı hatırlattı ve evinden çok uzakta, Mandalina'sı olmadan, dört yüz yaşında küçük bir kızla birlikte bir kâbusun ağzına bakarken bir kez daha burada ne işi olduğunu düşündü.

Taş dişlerin arasından bir laterna müziği geliyor, palyaçoların çıkardığı çeşitli seslere karışıyordu. İçeri girenler, gümüş biletlerini havada sallıyordu, ama bilet toplayan kimse yok gibiydi; kalabalık, arkasına bakmadan bu gizemli tepenin içine giriyordu. Tepe sona kalan birkaç kişiyi de yuttu ve dev kapılar yavaş yavaş kapanmaya başladı.

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

AĞIZ DOLUSU ÇİVİ

Ağaçlar kadar uzun, kemikli kadın dev Baumella, son birkaç kişi de Kahkaha Sarayı'na girdikten sonra büyük meşe kapının kanatlarını kapatmaya başladı. Bilet gişesinde saklanan iki küçük solucanı görmüştü, evet görmüştü, ama kimseye bir şey dememişti. Çocuklardan birinin, sirkteyken kendisinin ilgilenmediği minik kız olduğunu fark etmişti ve diğerinin, kızın kaybolmasında parmağı olduğunu tahmin ediyordu. Onları burada, sarayın çevresinde saklanırken görmek onu şaşırtmıştı; buraya kadar gelmeyi başarmalarından etkilenmişti. Onca yolu o minik bacaklar üzerinde mi koşmuşlardı? Büyük kapı kanatları gıcırdayarak bir araya geldi ve kadın dev, kapanan aralıktan, iki küçük çocuğun saklandıkları yerden çıkıp köprüye koştuklarını gördü. Ne kadar da inatçı miniklerdi bunlar!

Kapının arkasındaki karanlıkta onu göremediklerini biliyordu. Kendi kendine sessizce güldü. "Sizi ele vermeyeceğim küçük solucanlar, ama işinizi kolaylaştırmayacağım da," diye düşündü. Çocuklar köprüye geldiği anda kapıları kapattı –çotank– ve kendi kendine gülümsedi. "Bakalım şimdi ne yapacaksınız ufaklıklar." Serin ve kendisi kadar bükülmez olan sütunlara döndü ve aralarındaki gölgeden kocaman bir sandalye çekip büyük tahta kapının arkasına oturdu.

Miles ve Ufaklık, çivi çakılmış kapı kanatlarına toslayacaklardı neredeyse. Kapılar kendiliklerinden yavaş yavaş kapanıyor gibi görünmüştü ve Miles, koşusunu, son anda içeri girecek şekilde zamanlamıştı. Kapıların kapanışı sonunda hızlanmıştı ya da Miles mesafeyi yanlış tahmin etmişti; sonuçta artık çok geçti. Miles ellerini kapılara dayadı ve tüm gücüyle ittirdi, ama bu, kaskatı kayaları itirmekten farksızdı. Kapının üzerine dizilmiş, dev taş dişlerden birkaç sarı boya parçası döküldü. Dişlerin üzerinde, gülün ağzın mavi dudağı vardı ve dudağın üzerinde, delikleri iki büyük ayı mağarasına benzeyen burun, gökyüzüne doğru uzanıyordu. Palyaçonun başının üzerinde parça parça bulutlar süzülüyor, tepenin gitgide yavaş yavaş öne devriliyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Miles'in başı dönüyordu. Tepenin içinden yüksek titreşimli bir gürleme geldiğini fark etti.

"Tepenin içinde gök gürültüsü kısılı kalmış," dedi Ufaklık. Kulağını kapıya dayadı. Miles da aynısını yaptı. Şimdi ses daha açık seçik duyabiliyordu, dönen dişlilerin gürültüsünün arasında düzenli bir gıcırta... Şimdi de ayaklarının altındaki zemin yükseliyor gibiydi. Bir an baş dönmesi yüzünden öyle hissettiğini sandı, ama sonra neler olduğunu anladı.

"Köprü kalkıyor," diye bağırdı. Döndüler, hızla yükselen ve her geçen an daha da dikleşen tahta dilden yukarı koşmaya başladılar. Senelerce ayaklar tarafından ezildikten sonra yıpranıp pürüzsüzleşen zeminde kaymamak zordu. En tepeye geldiklerinde, köprü hemen hemen dik konumdaydı. Miles, Ufaklık'ın ceketini ve gömleğini üzerinden atmaya çalıştığını gördüğü sırada köprü sarsılarak durdu. Miles dengesini zar zor korumayı başardı, ama ancak tek kanadını açabilen Ufaklık tahta dilin tepesinden hendekteki bulanık, yeşil suya düştü.

Miles, Ufaklık'ın başının suyun üzerinde belirmesini bekleyerek birkaç saniye bekledi. Hendekte, büyük tekerleğin

dolaşık yansımasının altında yüzen solgun bir beyazlık görebiliyordu; ama Ufaklık yüzeye çıkmadı. Miles derin bir nefes aldı ve onun peşinden atladı.

Sizden daha iri ve daha haşin biri tarafından ırmağa ya da havuza atılmışsanız, istemeye istemeye suya dalmanın nasıl bir his olduğunu bilirsiniz. Şaşkınlık yaşarsınız, suyun boğuk gurultusu kulaklarınızı doldurur. Kuru zeminde kalma ya da suya dalma konusunda seçim hakkının size verilmiş olması gerektiğini hissedersiniz.

Miles hendeğin içinde ağır ağır taklalar atarken tam da böyle hissediyordu. Kulakları boğuk seslerle doluydu ve hangi yönün yukarı olduğunu seçemiyordu. Gözlerini açılmaya zorladı. Bir sualtı ormanındaydı ve yosunların arasında Ufaklık'ın beyaz tenini zar zor görebiliyordu. Doğruldu ve ona doğru yüzdü. Ufaklık'ın çıkarmaya çalıştığı fazlasıyla büyük ceket dirseklerine dolanmış, kalın yosun sapsarı sol ayağına takılmıştı. Ufaklık, Miles'ı görünce çabalamayı bıraktı ve iri iri açılmış gözlerle ona baktı. Miles ciğerlerinin, içeride tutmaya çalıştığı hava yüzünden patlayacağını sandı, ama yüzeye çıkıp nefes alacak zamanı yoktu. Çakısına uzandı, ama sonra onu Domuztopu maçındaki küçük çocuğa verdiğini hatırladı.

Ufaklık'ın bileğine dolanan yosunları köklerinin yakınından kavradı ve çekti.

Yosunların kökleri sağlam, sapsarı kaygandı; kendilerine has bir iradeleri varmış gibi kıvranıp Miles'ın elinden kurtuldular. Miles bazılarını kökünden sökmeyi başardı ve kalan tutamı kavradı. Çok geç kaldığından korkarak Ufaklık'ın yüzüne baktı. Birkaç saniye sonra kendisinin de yüzeye çıkmak zorunda olduğunu, yoksa bulanık hendek suyunu ciğerlerine çekeceğini biliyordu. Görüş alanının kenarında kar tanelerine benzeyen şekiller uçuşuyordu ve onların arasından Ufaklık'ın ağzının hafifçe aralandığını, bakışlarının bir yere dikildiğini

görebiliyordu. Cılgınca çekiştirmeyi bırakmadan, omzunun üzerinden onun baktığı yöne baktı ve bakmamış olmayı diledi.

Fırlak gözleri, şişman dudakları ve keskin çivilerle dolu, iğrenç bir ağzı olan çirkin, gri-yeşil bir yüz, yosunların arasından ona bakıyordu. Bir kol boyu uzakta duran bu devasa şey, bir turnabalığıydı. Turnabalığı, uzun bir balık oltasının ucunda görmeyi tercih edeceğiniz, aksi halde “hiç görmeseniz daha iyidir” denilebilecek bir balıktır. Hele, boğulmak üzere olan bir arkadaşınızın ayak bileğine dolanmış yosunları yolmaya çalışırken, üstelik yeni bir nefes almakta çok gecikmişken, asla görmek istemezsiniz. Bu balık kocaman, haşın ve her daim açtı. Seneler boyunca hendeğin diğer sakinlerini yiyerek şişmanlamıştı ve suyun içinde rahatlıkla ısırıp ikiye ayıramayacağı hiçbir şeyle karşılaşmamıştı. Çırpınan Ufaklık onun gözüne çok lezzetli bir akşam yemeği gibi görünmüştü ve yoluna Miles’in çıkması hiç hoşuna gitmemişti. Balığı görmenin şokuyla Miles, ciğerlerindeki bayat havayı kabarcıklar eşliğinde kaybetti. “Hemen yüzeye çıkmak zorundayım,” diye düşündü çaresizlik içinde. O anda inatçı yosunlar yerlerinden kurtuldu ve Miles, Ufaklık’ın gömleğini kavrayıp hendeğin çamurlu zeminini hızla tekmeleyerek ışığa doğru yükseldi.

Yosunlara dolanmış, sırlıklam ıslanmış Miles Wednesday, hendeğin kıyısındaki kaya çıkıntısına tutundu. Boğulur gibi sesler çıkararak tükürürken Ufaklık’ın elinden kurtulup kendini kayanın üzerine çektiğini hissetti. Miles turnabalığının bacağından kocaman bir lokma ısıracağından korkuyordu; ama Ufaklık’ın onun yanına tırmanacak gücü yoktu. Ağzına ve burununa dolan tüm hendek suyunu boşalttıktan sonra, Ufaklık’ın hiçbir şey olmamış gibi ona gülümsediğini gördü. Kız elini uzattı ve Miles’in sudan çıkmasına yardım etti.

“Suyun altında nefes alamıyorsun, değil mi?” diye sordu Ufaklık.

“Elbette hayır!” diye öksürdü Miles. “Ya sen?”

“Ben alabiliyorum, ama pek hoş bir şey değil. Bir bulutun içinde olmak gibi, ama daha yoğun.”

“Yani, ben seni kurtarmak için neredeyse boğuluyordum ve sen suyun altında nefes alabiliyordun, öyle mi?”

“Evet. Ama sen beni yosunlardan kurtarmasan, o kocaman balık ben daha onun ismini bulamadan beni ısırıp ikiye bölecekti. Hem, suyun altında şarkı söyleyebileceğimden emin değilim.”

Miles kayaya yaslandı ve biraz daha pis su tükürdü. Artık kendine gelmişti ve hendeğin tepeye bakan kıyısına çıktıklarını, palyaço şeklindeki tepenin devasa yanağına yaslanmış olduklarını gördü. Dar bir şeridin üzerindeydiler ve oraya ancak uzanabilirlerdi; ki o anda Miles'ın istediği de tam olarak buydu. Ayrıca Kokarcalardan hâlâ işaret yoktu.

“Sence gittiler mi?” diye sordu Ufaklık, onun baktığı yere bakarak.

“Onları göremiyorum,” dedi Miles. “Belki de boğulduğumuzu sanıyorlardır.” Uzanıp alacakaranlık gökyüzüne baktı. “Bir dakikacık dinlenmem gerek. Sonra hendeği nasıl geçebileceğimizi düşünürüz.”

“Görünürde kimse olmadığına göre, ben uçarak geçebilirim,” dedi Ufaklık. “Ama kanatlarım seni taşımaz. Dahası, asıl istediğimiz Kokarcaların tarafına geçmek değil, tepenin içine girmekken neden hendeği aşmamız gereksin ki?”

“Çünkü buradan kapıya ulaşamayız,” dedi Miles. “Bu çıkıntı fazla ileri gitmiyor.” Bir süre, gökyüzünde gelişigüzel dolanarak palyaçonun dev kulağının üzerindeki ağaçların çevresinde uçan böceklerle beslenen siyah yarasaları izledi.

Yarasaların bazıları kulağa girip çıkıyor gibiydi. “Yuvaları orada olmalı,” diye düşündü Miles. Ama dışarı çıkan yarasa sayısı içeri girenlerden daha fazla gibiydi. Aniden aklına bir şey geldi ve doğrulup oturdu. “Diğer yandan,” dedi, “belki de bu palyaçonun kulağına iki çift laf fısıldamalıyız.”

Ufaklık bir dakika boyunca kulağa baktı. “Çok yüksekte,” dedi.

“Öyle, ama bu içeri girmek için bir yol olabilir. Eğer varsa, fark edilmeden kapıdan girmeye çalışmaktan daha iyi olur.”

Ayağa kalktı ve önündeki dik kaya yüzeyini inceledi. Odukları pürüzsüzdü, ama orada burada küçük çatlak ve delikler vardı ve yer yer fundalar büyümüşü. Palyaço tıraş olmak konusunda pek başarılı değilmiş gibi görünüyordu. Ufaklık dikkatle çevresine bakındı, sonra ceketiyle gömleğini çıkardı ve onların kollarını düğümleyip bağladı. Pırlıtlı sirk kostümü hâlâ üzerindeydi. “Ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsin hayatım,” demişti Bayan Partridge.

“Ben önden uçup, tırmanman için en iyi yolu bulurum,” dedi Ufaklık.

Miles kuşkulu görünüyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Biri seni görebilir.” Yamuk tezgâhları ve eski lunaparkın tahtalarla kapatılmış binalarını taradı, ama Kokarcılar kayıplara karışmış gibiydi. “Kimseyi göremiyorum,” dedi sonunda, “ama dikkat etsen iyi olur.”

Ufaklık başını salladı. Omuzlarını hafifçe salladı ve kanatları çırpınarak açıldı. İnci pembede bürünen güzel kanatlar günbatımında parlıyordu ve Miles onları görünce yüreğinin hopladığını hissederek şaşırıldı. Sirkteki geceden sonra Ufaklık’ı uçarken görmemişti. Kız tüylü bir devedikeni tohumu gibi çıkıntından havalanıp Miles’in başının üzerine yükselirken Miles, biraz da imrenerek, büyülenmiş gibi onu izledi. Tekrar uçuyor olmak güzel bir his olmalıydı; Ufaklık ezgili bir kahkaha atarak

dev kulağa doğru uçtu ve kayanın yüzeyinde Miles'in izleyebileceği bir yol aradı.

Miles içini çekti ve tırmanmaya başladı. Ufaklık, ona doğru alçalarak, "Hadi gel yavaşbulut," dedi. "Şuradan sağa git. Ayağını dayayabileceğin bir yer var, başının hemen üzerindeki şu bitkiler ağırlığını taşır." Miles funda tutamını yakaladı ve kendini yukarı çekti. Ayak dayayacak yeterince yer yoktu, bir süre parmaklarının ve botlarının ucuyla tutunarak santim santim ilerledi. Hendek şimdi epey aşağıda kalmıştı, ama Miles palyaçonun şişman yanağına yaklaştıkça kayanın eğim kazandığını gördü. Hemen hemen aynı hizada olduğu kocaman kulak memesini görebiliyordu, oraya varana kadar yavaş yavaş gitti. Kulağın içindeki boşluğa tırmanırken, botunun bağcıklarından biri koptu ve bot ayağından fırlayıp taş yanaktan sekerek aşağı yuvarlandı, sonra kayadaki keskin bir çıkıntıya çarparak bir şapırtıyla aşağıdaki hendeğin karanlık sularına düştü.

Miles dev kulağın pürüzsüz, boş ve rahat olan içine oturarak nefeslendi. Kanayan parmaklarıyla diğer botun bağcıklarını çözdü ve öteki tekinin yanına fırlattı. Şimdi büyük dönme dolabın merkeziyle aynı hizadaydı. Dönme dolabın çubuklarından birine iki Kokarca ve Henry'e benzeyen minik şekiller tırmanıyordu. Açık seçik göremeyeceği kadar uzaktaydılar ve sırtlarını dönmüş olduklarından Ufaklık'ı fark etmeleri pek olası değildi. Miles, yine de telaşla ona seslendi ve Ufaklık, Miles'in yanına gelip kanatlarını katladı.

"Güzeldi," dedi. "Tırmanmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Miles kayıtsızca omuzlarını silkti. "O kadar da zor değildi," diye yalan söyledi.

Ayağa kalktı ve kulağın içindeki karanlık mağaraya baktı. Mağaranın tavanında yarasalar kaynıyordu; çocuk arabalarının tekerlekleri gibi ciyaklayarak birbirlerinin üstüne çıkıyorlardı.

Miles, dilini şaklatıp yankısını dinledi; mağara epey derine gidiyor gibiydi. Çıplak ayaklarının altındaki soğuk, pürüzsüz kayanın üzerinde karanlığa doğru birkaç adım attı. Uzattığı eli hiçbir yere dokunmadı.

“Herhalde karanlıkta da göremiyorsundur, değil mi?” dedi omzunun üzerinden Ufaklık’a.

“Pek iyi göremiyorum. Bir keresinde bir fırtına bulutunun içinde kayboldum ve günler boyunca herkes bana güldü.” Birkaç adım ilerledi ve Miles’ın sırtına çarptı.

“Sana inanıyorum,” diyerek güldü Miles. Nasıl ışık yakabileceklerini düşündü. Pirinç çakmağının fitili hendekte ıslanmıştı. “Yavaş yürümemiz gerekecek. Bu tepenin her yeri karanlık olamaz.”

Zifiri karanlıkta dikkatli adımlarla ilerlediler. Miles, ellerini uzatarak önden yürüyor; Ufaklık, onun ceketinin ucuna tutunuyordu. Bir kulak tarafından yutulan, tarihteki yegâne iki kişi muhtemelen onlardı.

Gece hızla çökmüştü. String, solmuş tenteli, eski püskü tezgâhlarda gölgelere saklanmış, gördüğü şeyleri düşünüyordu: Palyaçonun kulağında bir giriş ve en tuhafı da, kanatlı bir kız. O kız String’e ait sayılırdı. Köylü kavgada hile yapmasa onu String kazanacaktı. Gerçekten de Yarımkaforların arasına dönmek istemiyordu elbette. Bu yalnızca Miles’ı tuzağa düşürmek için bir aldatmacaydı. Zaten onu geri almayacaklarını biliyordu. Ama uçabilen bir gözcüsü olduğunu düşünsenize! Kokarcılar arasında, aslında bütün çeteler arasında bir efsaneye dönüşürdü. Bir gün, Kokarcaların reisi bile olabilirdi. Bütün bunları düşündü ve hendeğin karanlık sularına bakıp ürperdi. String temiz sudan kaçınırdı ve yaşadığı on iki sene boyunca yıkandığını hiç hatırlamıyordu. “Oraya girerken beni yakalayamayacaksın,” dedi kendi kendine. “Yarın ön kapıda şansımı

denemem gerekecek. Jook denen o aptal haklıysa yakın zamanda çikamazlar zaten.”

Böylece Miles ve Ufaklık, Kahkaha Sarayı'nın derinliklerine doğru ilerlerken aşağıdaki ıslak loşlukta, hendeğin çivi dişli muhtarı, yarısı çamura gömülmüş, eski deri bottan bir ısırık aldı ve çiğnemeye çalıştı. Tattığı en kötü şeydi. Üzüntü içinde, daha önce gördüğünü zar zor hatırladığı beyaz, oynak lokmayı düşündü ve sert, pis kokulu deri parçasını tiksintiyle tükürdü.

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

TEPETAKLAK, TERSYÜZ

Yalınayak ve ayısız kalmış Miles Wednesday, bir an durup dinledi. Hiçliğe bakmaya çalışmaktan gözleri ağrıyordu ve ayak parmaklarını defalarca çarpmıştı. Bir süredir hafif bir ses duyduğunu sanıyordu ve şimdi sesin gerçek olduğundan emindi, ama hâlâ net bir şekilde duyulamayacak kadar uzaktaydı. Tünel gitgide yükselmeye başladı ve ses uzak bir kumsala vurup kırılan dalgalar gibi onlara doğru çağladı.

“Duyuyor musun?” diye sordu Miles.

“Evet,” dedi Ufaklık. “İçimi ürpertiyor.” Gömleğini ve ceke-tini belinden çözdü ve dar tünelde güçlkle giydi.

Miles kulak kabarttı, ama ses hafif bir uğultudan ibaretti. “Neden içini ürpertiyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Ufaklık. “Onda tuhaf bir şey var, ama henüz doğru düzgün duyamıyorum.”

Karanlıkta ilerlemeye devam ettiler. Soğuk bir esinti peş-lerinden, tepenin derinliklerine geliyordu. Miles bir tür hava-landırma boşluğunda olduklarını tahmin etti. Bir süre sonra tünel o kadar dikleşti ki emeklemek daha kolay geldi, ama sonra ayaklarının altındaki zemin aniden, dik bir açıyla alçaldı. Uzaktan gelen sesi açıkça duyabildikleri bir yere ulaşmışlardı. Tangırtılı, uyumsuz, tuhaf bir müzikti ve sağ taraftan bir yer-den geliyordu.

“Bu tünelle birleşen başka bir tünel var,” dedi Miles. Belli belirsiz bir ışık halkası görebiliyordu. “Müziği takip edelim.”

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi Ufaklık. “Sanki tepetaklak ve tersyüz olmuş.”

Miles yine dinledi; daha önce duyduğu hiçbir müziğe benzemediği kesindi. Gonglar, flütler ve isim koyamadığı başka sesler vardı. Ortalarda bir yerdeyse laterna çalıyordu. Sanki notalar birbirleriyle savaşıyordu; tempo güçlü bir akıntı gibi hızlanıyor, sonra da öyle ani tekliyordu ki uçurumun kenarına gelmiş ve duracak zamanınız yokmuş gibi hissediyordunuz. Miles’ın tüyleri diken diken oluyordu, ama müzik aynı zamanda tuhaf bir biçimde komikti. Kulağına kaçmış suyu silkeler gibi başını salladı ve tünele girdi. “Hadi gel,” dedi. “Yalnızca müzik, bize zararı dokunmaz.”

Yeni tünel öncekinden daha dardı, emeklemeleri gerekiyordu. Daha fazla yan tünel çıkmıştı ortaya. Bir yerde, tünel zemininde bir kapak olduğunu düşündükleri, tok sesli bir tahtanın üzerinden geçtiler. Artık her dönemeçte içerisi daha fazla aydınlanıyordu ve müzik gittikçe güçleniyordu; görünmez bir iple onları kendine çekiyor gibiydi.

Müzik aniden insanın sinirlerini harap eden bir zirveye ulaştı ve hemen ardından birdenbire kesildi. Miles ve Ufaklık da durdu. Tünel sessizliğe büründü, ardından aynı anda hem tanıdık hem de yabancı bir ses duyuldu. Miles’ın Büyük Cortado’nun sesini tanıması biraz zaman aldı; onun karavanına yaptığı kısa ziyarette olduğundan daha yüksek ve daha gürdü. Sesin ne kadar yakından ya da ne kadar uzaktan geldiğini anlamak olanaksızdı. Miles sırtını tünelin duvarına verdi ve dinledi. Ufaklık kıpırtısızca bekliyordu. Müzik durunca rahatlamış gibiydi.

“... görülmüş görülecek en O-la-ğan-üstü, en Muh-te-şem, en Gü-lünç Kakhaha Fırtınası’na tanık olma ayrıcalığına sahip olacaksınız,” diye gürlüyordu sesi. “... Hanımlar ve Beyler,

Lordlar ve Leydiler, Bilgeler ve Köylüler, Lüzumundan Fazla Eğitimli Misafirler, Sevinç ve Memnuniyetle bu geceye özel, Cortez Papa, Yedinci Clement'e Kambur Aztek Hödüklerini sunduğundan beri bir araya gelmiş, en Gülünç ve en Nükte-dan, gülmekten karnınızı ağrıtabilecek İbişleri ve Soytarları, Ediy-le Bütüleri, Hilebaz Hokkabazları sunuyorum..."

Trampetler çalındı, ziller çınladı ve kulaklardan çok göğüs-ler için düşünülmüş gibi gelen kudretli bir gong vuruldu ve ezgili bir sarmaşık gibi Büyük Cortado'nun sunumunun bitişi-ne dolanan çılgın şamata yine başladı: **"Bu gece, Hanımlar ve Beyler, daha önce hiç eğlenmediğiniz kadar eğlenmeye hazır-lanın! Bu gece, Tüm Dünya'nın en büyük komedi oyuncularını sizi Kahkaha'nın da Ötesine götürecektir ve yaşamlarınız bir daha ASLA eskisi gibi olmayacak!"**

Müzik yabani bir varlık gibi hızlandı; ezgiye dişlerini ge-cirmiş, bırakmıyormuş gibi gelen ciyaklamalar ve tiz ışıklar da ona eşlik etti. Miles elinde olmadan, çıkan sese güldü ve sesin geldiği tarafa doğru emeklemeye başladı. Ama müzik aynı anda her yerden geliyor gibiydi; ne tarafa dönüleceğine karar vermek zordu. Yükselen kahkahalar da şamataya katılıyordu; insan kalabalığı, onun göremediği bir şeye gülüyordu. Miles bu muhteşem gösteriyi görebileceği bir yer bulmalıydı. Kanayan parmaklarını, çarptığı ayaklarını ve hendekte sıvılaşmış olmuş giysilerinin yapış yapış soğukluğunu unutup büyüleyici müzi-ğin, onu takip eden kahkaha dalgalarının cazibesine kapıldı. Bunun, Kahkaha Sarayı'nı ilk duyduğunda gözlerinin önüne gelen manzara gibi olacağını hayal ediyordu ve Dünya'nın en büyük palyaçolarını görmek için kuvvetli bir dürtü hissediyor-du. Mandalina aklına geldi, ama Miles sabırsızlıkla o düşünceyi bir kenara itti. Gösteri sürerken Mandalina'yı aramanın faydası yok, dedi kendi kendine, insanlar gidene ve ortalık sakinleşene kadar beklemek en iyisi. Az kalmıştı, anlayabiliyordu.

“Miles!” diye seslendi Ufaklık arkadan. “Beni bekle.” Miles omzunun üzerinden arkaya baktı. Ufaklık’ın yüzü kaygılı ve huzursuz görünüyordu. Bu kızın nesi var, diye düşündü sinirle. Kız bir inekte ya da bir çit direğinde gülecek bir şey bulabiliyordu, ama Dünya’nın en komik gösterisine tanık olmak üzereyken, cenazeye giderken kaybolmuş gibi görünüyordu.

“Acele et, olmaz mı?” diye seslendi ona. “Beni hep yavaşlatıyorsun.”

Sesi umduğundan daha keskin çıktı; ama dönüp dönüp aynı yerlerden geçiyorlardı ve gösteri onu beklemeden devam ediyordu. Tünellerin tuhaf akustiği, sesleri kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Bazen, sanki insanlar boğuluyormuş ya da feryat ediyormuş gibi geliyordu, sonra bir köşeyi dönüyorlardı ve ses yine isterik kahkahalara dönüşüyordu. Ufaklık artık yakınmıyordu. Sessizce Miles’ı izliyordu. Miles arkasına dönüp ona baktığında Ufaklık’ın yüzündeki ifadeyi okuyamadı.

Tünel hafifçe alçalmaya başlamıştı. Miles bir köşeyi döndü ve aniden parlak ışık ileride belirdi, ses sağır edici hale geldi. Miles dikkatle tünelin ağzına emekledi ve kendini, yüksek bir noktadan, tepenin içindeki kayalara oyulmuş, dev bir arenaya bakarken buldu. Tepesinde kubbeli bir tavan vardı; tabandan tavana kadar kıvrık sarmaşık ve tuhaf hayvan oymalarıyla süslenmiş, devasa sütunlar tarafından taşınıyordu. Tünel ağzının hemen altında, duvarda deniz kabuğu şeklinde bir kaya çıkıntısı vardı. Miles onun üzerine indi ve karın üstü uzanarak aşağıya baktı.

Kahkaha dalgasının üzerine kapandı. Yaklaşık yirmi metre aşağıda, en ortada geniş bir sirk alanı görebiliyordu. Alanı çevreleyen, taş basamaklardan oluşmuş tribün insanlarla doluydu. Miles, kalabalığı ve alanı, üzerinde durduğu çıkıntı hizasında tavana asılmış çubuklar, makaralar ve halatlar kargaşasının

arasından görebiliyordu. Donanımın asılı olduğu iskelete bir dizi ışıldak bağlanmıştı; aralarındaki kablolar o kadar eski, o kadar dolaşıktı ki Fowler Pinchbucket'in eseriymiş gibi görünüyorlardı. Bir ışıldak Miles'in tam önünde asılıydı. Ayrıca ulaşabileceği bir yere bir sürü halat bağlanmış, her birinin ucuna da farklı renkte bant dolanmıştı. Bazı halatların uçlarına, sahne donanımlarla ve ışıklarla dengelesin diye farklı boylarda kum torbaları bağlanmıştı. Ufaklık, yavaşça Miles'in yanına atladı ve yanındaki dar boşluğa sıkıştı. Birlikte, metal ve halat kargaşasındaki boşluklardan gösteriye bakarak en iyi görüş açısını bulmaya çalıştılar.

Bir grup insanı, tam tepeden –hem de çubuk, kablo ve ışıldak kargaşasının ardından– izlerken tam olarak ne yaptıklarını çözebilmek zordur. Sahnede aynı anda yirmi palyaço geziniyor gibiydi. Miles, burunları farklı renklerde olan üç küçük palyaçoğu gördü. Kocaman bir yağ tenekesiyle bir filin dizlerini yağlamaya çalışıyormuş gibi görünüyorlardı. Tenekeyi birbirlerinin elinden kapıyor, dökülen yağlara basarak kayıp düşüyorlardı. Kalabalık, alanı çevreleyen sıralara oturmuş, kırmızı gözlerinden süzülen yaşlarla kahkahalar atıyordu. Miles, hiç bu kadar çok gülen insan görmemişti. Ses o kadar bulaşıcıydı ki o da gülmeye başladı.

Alan karman çorman hareketlerle doluydu, ama buldukları noktadan neler olduğunu seçebilmek neredeyse olanaksızdı. Müzik hiç durmadan yükselip alçalıyor, hızlanıyor, duvarlarda döne döne koşan, görünmez bir hayvan gibi salonda tangırdıyordu. Seyircilerin arasındaki erkekler kaba kaba kahkahalar atıyor ve kaz sesine benzer sesler çıkarıyorlardı, hanımlarsa ince ve keskin seslerle çığlık atarcasına gülüyorlardı. Miles izledikçe onların eğlendiklerinden daha da az emin oldu. Bu kadar yüksekte seçebilmek zordu, ama gözlerinde gördüğü şeyin korku olduğunu düşündü.

Ufaklık'ın yüzündeki kaygılı ifade silinmişti. Miles'in göremediği bir şeye gülüyordu. Kahkahasında yabancı bir tını vardı, ama Miles müziğe ve görebildiklerine kendini o kadar kaptırmıştı ki tuhaflığın nedenini anlayamıyordu. Dahası o da, kızla birlikte gülmeye başladı. Seyirciler kükrüyordu. Bazılarının çeneleri kilitlenmiş gibi görünüyordu, ağızlarını o kadar geniş açmışlardı ki artık kapatamıyorlardı. Suratı kıpkırmızı kesilmiş bir kadın öyle fena gülüyordu ki öne devrilip alanın ortasına düştü. Kocasını ona bakmak için eğildi, ama yardım edemedi. Karnını tutarak arkasına yaslandı ve gülmekten ağlamaya başladı. Arkasındaki rahibin gülen yüzü olgun erik rengine dönmüştü ve gözleri, yuvalarına yapıştırılmış gibi alana dikmişti.

Miles dikkatini alana çevirdi. Üçgen şeklindeki boşluktan, solgun yüzlü bir palyaçonun, elinde dev bir bıçak ve çatala, kocaman bir pastanın önünde, talaşların üzerinde bağdaş kurmuş, oturduğunu gördü. Dimdik bir sırt ve sakin bir ifadeyle oturuyordu; isteri fırtınasının merkezi gibi görünüyordu. Üzerindeki kıyafet öyle beyazdı ki âdeta parlıyordu. Başındaki aşçı külahı kendi boyu kadar vardı. Aniden, tek tekerlekli bisiklete binmiş hırpani bir palyaço belirdi ve bisikletini doğrudan pastanın ortasına sürdü. Uzun, siyah fraklar ve silindir şapkalar giyerek cenaze levazımatçısı kılığına girmiş üç minik palyaço arkasından koştu ve pastadan kalanları ezip dümdüz etti. Şef ayağa fırladı. Uzattığı elinden fraklı palyaçoların sonuncusuna mavi bir şimşek fırlattı. Şimşek palyaçonun silindir şapkasına çarptı ve şapka palyaçonun başından uçup alev aldı. Kalabalık çılgınlaştı. Ufaklık inledi ve Miles'in kolunu yakaladı. Miles palyaçonun Gümüşnokta olduğunu hemen anladı.

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

SİLİNDİR ŞAPKA VE KUM TORBASİ

Botsuz ve düğmesiz Miles Wednesday, Gümüşnokta'yı daha iyi görebilmek için boynunu uzattı. Gümüşnokta, silindir şapkalı küçük palyaçoları kovalayarak uzaklaşmıştı ve Miles artık onu göremiyordu. Ufaklık hâlâ sıkı sıkı koluna tutunuyordu. Dudağını ısırmişti.

Müzik gitgide hızlandı, yükseldikçe yükseldi; öyle ki sonunda daimi bir çığlığa dönüştü. Alanın ortasında, sokak serseri gibi giyinmiş bir palyaço, battaniye olarak kullandığı gazete yaprağının altından fırladı. Altındaki yer sarsılmaya başladı. Adam gülünç bir feryatla küçük, beyaz köpeğini yerden aldı ve çabucak alanın kenarına koştu. Biraz önce yattığı yerde yeşil ve mor dumanlar eşliğinde bir kapak açıldı. Alandaki tüm palyaçolar, vurmaya, korna çalmaya, su fışkırtmaya ve takla atmayı durdurup hep birden kapağa döndü. Renkli dumanların arasından yavaş yavaş bir şekil çıktı. Miles taht gibi bir şeye oturmuş bir adamın silüetini seçebiliyordu. Kalabalığın isterik kahkahaları homurdanmalara ve inlemelere dönüştü. Bazıları sustuğunda ağızlarını kapatmayı unutmuşlardı. Salondaki bütün gözler tahta dikilmişti.

Taht, çelik bir sütunun üzerinde yükseldi. Gece mavisiydi ve uzun sırtında Büyük Cortado'nun arabasının üzerindeki gülün

palyaço resminin aynısı vardı; bu tepenin kendisinin ona benzecek şekilde oyulduğu palyaço. Miles şimdi palyaçoya baskarken onu farklı bir ışıktaki gördü. Ağzı açıktı; yaklaşan herkesi ve her şeyi yutacakmış gibi görünüyordu. Gözlerinden tehlike okunuyordu. O çılgın yüzün altında, Büyük Cortado'nun kendisi oturuyordu. Taht iyice yükseldiği zaman Büyük Cortado ayağı kalktı (Söylemek gerekir ki bu fazla fark yaratmamıştı.) ve gösteriyi sunarken kullandığı aynı gür ve büyüleyici ses tonuyla konuştu. Bu defa "Hanımlar ve Beyler" yoktu, "Muhteşem Ayrıcalık" yoktu, süslü tanıtım sözleri yoktu. Bu sefer, Büyük Cortado doğrudan konuya girdi.

"Kahkahanın gerçek gücünü hissettiniz..." dedi. **"İlkel kahkaha; benliğinizin merkezine ulaşmış, bir ağaç kökünün bir kayayı yardığı gibi sizi yarıp açmış kahkaha."** Seyirciler bakakaldı. Ağzıları açık kalmıştı. Miles, Cengiz'in arkada oturduğunu gördü. Adam kollarını kavuşturmuş, ağzını kararlılıkla kapatmıştı. Sersemlemiş kalabalığı gözleriyle tarıyordu, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. Miles, Mandalina'nın pis kafasının dışarıyı gözetlediğini görebilecekmiş gibi, adamın ceplerini görmeye çalıştı; ama Cengiz çok uzaktaydı, salon çok karanlıktı ve araya bir sürü şey giriyordu. Bir düştene uyanır gibi, burada ne işi olduğunu hatırladı ve ayısının cebinde olduğunu bilme hissini hayal edilemez ölçüde özledi.

"Artık insanlığın zayıflığını biliyorsunuz," diye devam etti Büyük Cortado, daha alçak bir sesle. **"İnsan ırkının boynuna asılmış, bizi kuvvetten düşüren kahkaha taşı... Bu kusur ne hayvanlarda, ne balıklarda, ne de kuşlarda var. Doğanın yalnız ve yalnız insanoglu için yarattığı zalim bir tuzak bu; çünkü davetsiz gelir ve ona yakalanan kişinin gücünü tüketir. Dikkatleri dağıtır ve kafaları karıştırır, ilerlemenin yolunda yoğun bir sis gibi yayılır."**

Kalabalık, adamın zehirli sözlerini mürekkep kâğıdı gibi içine çekti. Ağızları gevşek, gözleri donuktu; Büyük Cortado'nun söylediği her şey bir kulaklarından giriyor ve orada kalıyordu.

“Bu gece...” diye devam etti Büyük Cortado, daha güçlü bir sesle, **“sonunda özgür kaldınız. Bizim eşsiz eğlencemiz sayesinde ruhunuzdaki o faydasız kahkahaları son damlasına dek aktıttınız. Buradan ayrıldığınız zaman gördüklerinizin hiçbirini hatırlamayacaksınız, ama tedavimiz o kadar eksiksiz ki kahkaha hastalığından sonsuza dek kurtulmuş olacaksınız!”**

Sesi cilalı taşlar kadar pürüzsüz, çikolata tadı kadar zevk vericiydi; seyirciler tek mırıltı bile çıkarmadan onu dinliyordu. Çıkmıntıya tünemiş olan Miles, Büyük Cortado'nun sözlerinin bir açıdan mantıklı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu. Müzik ve gösteri aniden durduğunda neden güldüğünü hatırlayamaz olmuştu; Pinchbucket Evi'nde neden bunun eksikliğini çektiğine anlam veremiyordu. Ama birkaç dakika önce, kendisi de kahkahalarla gülüyordu. Kafası karışmıştı ve başı dönüyordu. Büyük Cortado'nun, zihninde yılan gibi dolanan sözlerinde ters bir şeyler olduğunu biliyordu.

Gümüşnokta'yı görebilmek için kafasını uzattı. Sararmaya başlamış, kocaman, kanaviçe bir kum torbası önünü kesiyordu. Torba, Miles'ın hemen üzerindeki makaradan sarkan halatın ucuna bağlanmıştı ve halatın diğer ucu donanımın ortasına doğru uzanıyordu. Kenara itmeye çalışırken torbanın ağırlığını hissetti ve bu aklına bir fikir getirdi. Halatın diğer ucunun bağlandığı noktaya baktı. Sonra Büyük Cortado'ya baktı ve çabucak bir hesap yaptı. Ufak tefek adam konuşmasının sonuna geliyor gibiydi.

“Hanımlar ve Beyler,” diyordu, **“ben, Büyük Cortado, sonunda kahkahayı hizaya getirdim. Bilge Dr. Tau Tau'nun yardımıyla onu ehlileştirdim ve şişeledim. Kendinizi bu zehirli**

**zaman israfına yüz verme eğiliminde hissederseniz, onu şişe-
siyle alır (tüm seçkin satıcılarda on kuruşa bulabilirsiniz) ve
işiniz bittiğinde tıpasını kapatırsınız. Çıkarken ücretsiz örnek
şişelerinizi alabilirsiniz. Geldiğiniz için çok teşekkür ederiz.”**

Miles uzandı ve gergin halatı makaradan ayırmak için uğ-
raşmaya başladı. Ufaklık ona baktı ve gözleri irileşti. “Emin mi-
sin...” diye başladı, ama sözlerini bitirmedi. Halat, *tannnk* diye
bir sesle yerinden kurtuldu. Torba taş gibi düştü, sonra dev
salonun üzerinde uzun ve zarif bir yay çizerek savruldu. Büyük
Cortado, kollarını “Y” harfi biçimde açmış, tahtında bekliyor-
du hâlâ ve ağır kum torbası adamın kafasına doğru hışırdaya-
rak uçuyordu. Bu konuda hiç kuşku yoktu. Ufaklık ve Miles
nefesini tuttu. Kum torbası ağır çekimde havada yay çizerken
Miles, bunun şimdiye kadarki en parlak fikri mi, yoksa öngö-
remediğinden daha korkunç şeylerle sonuçlanacak aptalca bir
girişim mi olduğunu düşünecek zamanı buldu.

Büyük Cortado yaklaşan kum torbasını gördüğü anda, yer-
den bitme taht sarsılarak harekete geçti ve alçalmaya başladı.
Kum torbası ıslık çalarak Cortado’nun başının üzerinden ge-
çerken adamın saçlarını karıştırdı. Ve Büyük Cortado, torba
salonun diğer yanına savrulup çubuklar ve tellerin arasındaki
karman çorman loşluğa yükselirken şaşkınlık içinde onu izle-
di. Sonunda torba çizdiği yayın zirvesine ulaştı ve büyük, sarı
bir ışıldağın camını kırdı. Sarı camlar, bir kıvılcım yağmuru
gibi yere yağdı. Camların büyük kısmı, ayrıntılı yol tarifi ve-
rilmiş gibi, en dış sıralarda oturan insanların üzerine düştü
ve Cengiz’in sağ eline, kedinin tırmaladığı ve Miles’in ısırdığı
yerdeki sargı bezinin üzerine saplandı. Cengiz bağırarak ayağa
fırladı. Çevresinde oturan sersemlemiş insanlar başlarını bile
çevirmedi.

Cengiz'in yaralı elini tutarak hoplayıp zıplaması bir an Miles'in dikkatini çekti, ama kum torbası ona doğru geri geliyordu. Işıldakla çarpışmasının etkisiyle döne döne salonun üzerinde yay çizdi, Büyük Cortado'nun başının epey üzerinden tekrar geçti.

Torba alanın üzerinden geçerken silindir şapkalı ve fraklı üç küçük palyaço onu dikkatle izledi. Yeşil burunlu palyaço aniden iki arkadaşının omuzlarına sıçradı ve iki palyaço, tek kelime etmeden ya da işaret verilmeden, güvercin salarmış gibi, arkadaşlarını havaya fırlattı. Sirk bandosu susmuştu, ama davulcu kendini tutamadı ve trampet çalmaya başladı. Yeşil Burun iki takla attıktan sonra, oradan geçmekte olan kum torbasının üzerine indi, bacaklarıyla onu kavradı ve tiz bir düdük sesi eşliğinde, silindir şapkasını havaya fırlattı. Trampet sesi, zillerin çınlamasıyla sona erdi. Seyirciler bakakalmıştı; ama gülmediler. Nasıl gülüneceğini unutmuş gibiydiler. Cengiz, elinin boğumlarını emerken dik dik onlara bakıyordu. Yerdeki kapak Büyük Cortado'yu ve tahtı yuttu.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki Miles ne yapacağını bilemedi. Salıverdiği kum torbası Büyük Cortado'nun başına çarpmamıştı ve şimdi, cenaze kıyafeti ve yeşil burnu olan küçük, çevik bir adamla birlikte üzerine üzerine geliyordu. Ayağa kalkarsa hem Cengiz hem de diğer palyaçolar onu rahatlıkla görebilirdi. Olduğu yerde kalırsa kolay hedef olurdu.

"Kenardan uzaklaş," diye fısıldadı Ufaklık'a telaşla, ama kendisi olduğu yere yapışmış gibiydi. Küçük adam her geçen an daha çok yaklaşıyordu. Davulcu susmuştu.

Bundan sonrası, daha sonra ne zaman hatırlasa, Miles'a bir düş gibi gelmişti. Kum torbasının üzerindeki palyaço çıkıntıya yaklaşıırken Miles, onu tüm detaylarıyla görebiliyordu. Baş, kuzgun tüyü gibi parlayan siyah kıvrıkcık buklelerle kaplıydı.

Burnuyla aynı yeşile boyanmış, geniş dudakları ve bembeyaz yüzünün iki yanında, çalıya benzeyen siyah bıyıkları vardı. Işıl ışıl gözleri minik, siyah zeytinler gibiydi. Kum torbası çıkıntısının hizasında yavaşladı ve Miles, kendini havada asılı kalmış, yerçekiminin etkisini bekleyen küçük palyaçoyla yüz yüze buldu. Adam aniden şimşek gibi uzandı, kemikli parmaklarıyla Miles'ın burnunu kuvvetle çimdikledi. Küçük, keskin dişlerini göstererek sırıttı ve kulağa "Ammanaaan!" gibi gelen bir şey söyledi. Sonra, daha Miles "gık" diyemeden gitti.

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

GÜMÜŞNOKTA

Başı dönmeye başlamış, burnu çimdiklenmiş Miles Wednesday, gözlerine inanamayarak, Vahşi Batı'dan fırlamış bir kovboy gibi, kum torbasına binmiş olan palyaçonun uzaklaşmasını izledi. Palyaço, kum torbasıyla birlikte dönüyor, kum torbası döndükçe ıslık çalıyordu; sonra birden kendini bıraktı. Öylesine... Sanki hayatı boyunca bu işi yapmıştı. Düşerken tortop oldu ve yerde bekleyen trampolinin tam ortasına çarptı; ki gerçekten yaptığı iş buydu. O, trampolinde yükseğe sıçrarken diğer iki küçük palyaço, tek tekerlekli bisiklete üst üste tünemiş halde sallanarak yanından geçti. Yeşil Burun en tepeye kondu ve üç palyaço sirk alanında şeref turu attı.

Seyirciler donuk bakışlarla izliyordu. Ağızlarını yenlerine siliyor, bir şey unutmuş, ama ne olduğunu hatırlayamıyorlarmış gibi ceplerini yokluyorlardı. Kırmızı yüzlü kadın, kırışık eteğine yapışan talaşı silkeliyordu. Arkasındaki rahip, siyah pantolonunu yukarı çekti ve siyah gömleğini içine tıktı. Yanındaki zayıf adam, kravatını düzeltti ve parmaklarını güçsüz saçından geçirdi. Nedense, hepsi öncekinden de solgun görünüyordu.

Cengiz, Gümüşnokta'yla ve serseri giyimli, asık suratlı bir palyaçoyla konuşuyordu. Miles'in saklandığı çıkıntıyı gösterdi,

sonra dönüp görüş alanından çıktı. Diğer palyaçolar, insanları salondaki kapılara yönlendiriyordu. Sırıktaki yürüyen palyaço, elinde tenekeden bir megafonla ayak sürüyerek, dışarı çıkan kalabalığın arasında dolaşıyordu. “Çıkarken ücretsiz armağanınızı almayı unutmayın,” diye sesleniyordu kısık bir sesle. Palyaçoların hepsi hâlâ tuhaf kıyafetlerinin içindeydi, ama şimdi cenaze levazımatçıları kadar ciddi görünüyordular. Kırmızı Burun, Sarı Burun ve Yeşil Burun dışında... Onlar, tek tekerlekli bisikletten yere atlamış, dışarı çıkan seyircilere yön gösterme işine yardım ediyordu, ama adımlarında bir çeviklik vardı. Zaman zaman içlerinden biri, kendini tutamıyormuş gibi, diğerinin şapkasını çalıyor ya da çabucak takla atıyordu.

Salon hemen hemen boşalmıştı. Miles doğrulup oturdu ve Ufaklık'ın yanında olmadığını fark etti. Başını kaldırıp tünelin ağzına baktı. “Ufaklık?” dedi. Kız, başını delikten uzattı.

“Acele et, olmaz mı?” dedi. Miles, kendi sözlerini tanıdı ve mahcup mahcup gülümseyerek tünel ağzına tırmandı. Ufaklık içeride onu bekliyordu.

“Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıyız,” diye fısıldadı.

“Büyük Cortado'yla mı?” dedi Miles.

“Hayır, Gümüşnokta'yla. Burada ne işi olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bizi Cortado'ya teslim edebilir,” dedi Miles.

Ufaklık, tokat yemiş gibi baktı Miles'a. “Onu tanıyorsun!” dedi. “Gümüşnokta asla böyle bir şey yapmaz.”

“Ama onu gördün. Kendini kaptırmıştı. Büyük Cortado'yu bizim kadar iyi duyabiliyor ve neler olduğunu biliyor.”

“Fark etmez. Eğer bu işi yapıyorsa mutlaka kendine göre iyi bir nedeni vardır.”

“Belki öyledir,” dedi Miles, “ama çok dikkatli davranmalıyız.” Gümüşnokta'nın Büyük Cortado'nun entrikasında rol

almasının Ufaklık'ı çok şaşırttığını görebiliyordu ve onu daha fazla üzmemek istemiyordu.

“Ufaklık...” dedi.

Kız, kaşlarını kaldırmadan ona baktı. Miles doğru sözleri aradı. Özür dilemek konusunda pek başarılı biri değildi.

“Biraz önce sana pek iyi davranmadım,” dedi. “Özür dilerim.”

Ufaklık loşlukta ona gülümsedi. “Önemli değil,” dedi. “Burada kötü müzik var. Bir süre için ruhunu dönüştürdü. Ben de hissettim.”

“Ama yalnızca müzikti,” dedi Miles.

“İnan bana, ‘yalnızca müzik’ diye bir şey yok,” dedi Ufaklık. “Şimdi bu tünellerden çıkmanın bir yolunu bulmamız gerek. O kadar çok tünel var ki burada sonsuza dek kaybolabiliriz.”

“Sanırım buraya gelirken bir kapağın üzerinden geçtik,” dedi Miles. “O kapak bir yerlere açılıyor olmalı.”

Geldikleri yoldan döndüler, tünelin başlangıcındaki dik tırmanışı güçlkle yaptılar. Artık, kendi nefesleri ve elleriyle dizlerinin taş zeminde sürtünürken çıkardığı hissettiren dışarıda hiç ses yoktu. Miles, çok düşünmezse ve yalnızca içgüdülerini dinlerse, dönüş yolunu çok daha kolay bulabildiğini fark etti. Tüneller kıvrılıp bükülüyordu; dev bir yılan tarafından yutulmuş gibi hissetmeye başlamıştı. Bir akustik numarası yüzünden, Ufaklık'ın nefes alış sesleri her geçen an daha da yükseliyormuş gibi geliyordu. Miles, onun aynı zamanda gittikçe ağırlaşır irileştiği gibi huzursuz edici bir hisse kapılmıştı. İçinde bir panik duygusu büyüyordu. “İyi misin?” diye seslendi.

“İyiyim...” dedi Ufaklık, “ama sanırım biri bizi izliyor.”

Karanlık tünelde, arkalarından bir gülme sesi geldi. “O haklı, biliyor musun? Tek seferde bildi. Tam üstüne bastı! Kedi kuyruğunuzda minik fareler!” Sahibinin boğazı acıyormuş ve

konuşmakta güçlük çekiyormuş gibi, genizden gelen bir erkek sesiydi.

“Daha hızlı ilerle,” diye fısıldadı Miles. Dehşete kapılmış olsa da Ufaklık’ın önden gitmesini tercih ederdi, ama tünel darı ve kız öne geçmeye çalışırsa sıkışacaklarından korkuyordu.

“Daha hızlı diyor,” dedi arkadaki ses. Gittikçe yaklaşıyordu. “Daha hızlı gitmek işe yaramaz. Hemen dursanız daha iyi. Hepimiz için daha kolay olur. Eh, en azından benim için daha kolay. Ne de olsa her durumda siz ikiniz köpek maması sayılırsınız artık.”

Miles göğsünün sıkıştığını hissetti. Şimdiye kadar çoktan kapağa gelmiş olmaları gerektiğinden emindi.

“Yanımdan ayrılma,” diye seslendi Ufaklık’a.

“Tam arkadayım,” dedi Ufaklık nefes nefese.

“Ben de minik fareler!” diye güldü erkek sesi. “Hemen arkamızda.”

Miles’in elleri ve dizleri tahtaların üzerinde *bamba bamba bam* etti. O kadar hızlı hareket ediyordu ki fark etmeden kapağın üzerine çıkmıştı. Dar tünelde sıkışarak dönerken, “Orada dur,” diye fısıldadı Ufaklık’a. Parmakları kapağın kenarlarını yokladı ve pürüzsüz pirinç bir halka buldu. Halkayı çekti. Hiçbir şey olmadı. Derin bir nefes aldı ve yine çekti, ama kapak zaman ve kirden sıkışmıştı. “Acele et,” dedi Ufaklık.

Miles, keşke kaplan da bizimle birlikte, bu karanlık tünellerde olsaydı, diye geçirdi aklından. Hayvanın güçlü kaslarının kolayca çalıştığını hatırlayınca yorgun kolları yepyeni bir güçle doldu ve Miles kapağı tekrar çekti. Bu sefer bir şeyin yapıştığı yerden koparken çıkardığı ses duyuldu, kapak kalktı ve tünele ışık doldu.

“Yakaladım minik farecik,” diye bağırdı genizden gelen ses. Ufaklık haykırdı ve açık kapağın üzerinden Miles’a uzandı. Aşağıdan gelen ışıkla gözleri kamaşan Miles, tünelde, Ufaklık’ın arkasında duran, serseri kılığındaki palyaçonun

ezilmiş şapkasını ve kenarları aşağı dönmüş dudaklarını zar zor seçebiliyordu. Palyaço kızın ayak bileğini yakalamıştı. Miles öne eğildi ve Ufaklık'ın uzattığı eli tuttu. Tüm gücüyle kendine çekti. Ufaklık'ın bileğini kavramış olan adam hazırlıksız yakalandı. Dengesini yitirdi ve kapağın açık ağzından içeri düştü, ama Ufaklık'ın bileğini bırakmadı. Şimdi üçü birden tünelden çıkmış, havada taklalar atıyordu. Miles, aşağıda ne olduğuna bakmaya fırsat bulamadan, oğlan, palyaço ve melek bir yığın halinde yere düştü.

Palyaço açısından ne yazık ki yere ilk düşen o olmuştu. Miles ile Ufaklık açısından neyse ki palyaçonun serseri kıyafetinin içi dolgu malzemesiyle doldurulmuştu ve onlar için yere düşmek, yumru yumru bir şilteye düşmek gibi oldu. Palyaço, "UFFFF!" dedi ve nefesi kesilmiş halde yatakaldı. Miles, Ufaklık'ın elini yine yakaladı ve palyaço nefeslenme fırsatı bulamadan ondan uzaklaşmak amacıyla ayağa fırladı. En rahat kaçıışı hangi yönden yapabileceklerini görmek için bakındı ve kendini Gümüşnokta'yla yüz yüze buldu.

İki yönde de ileride kıvrılarak gözden kaybolan uzun bir koridordaydılar. Düzenli aralıklarla yerleştirilmiş gaz lambalarıyla aydınlatılmıştı. Gözleri aydınlığa alışan Miles, aslında lambaların ışığının oldukça zayıf olduğunu görebiliyordu. Gümüşnokta tam önlerinde duruyordu. Tavanın büktüğü, saçmalık ölçüsünde yüksek aşçı şapkası olmasa bile Miles, onun Fırtına Meleği olduğunu tahmin edebilirdi. Miles'dan biraz daha uzun boyluydu ve bir anlığına yaşının binden fazla olduğunu unuttursanız, sadece birkaç yaş büyük gösteriyordu. Yüzü solgun, hatta neredeyse beyazdı. İnce ve düz bir burnu vardı. Gözleri o kadar koyu renkti ki tam olarak hangi renk olduğunu söylemek zordu. Gümüşnokta, tıpkı havadaki bir kartalın aşağıdaki tavşanları izlemesi gibi, Miles ile Ufaklık'ın yerden kalkmasını izledi.

“Aferin,” dedi ve Miles onun kendileriyle değil, serseri kılığındaki palyaçoyla konuştuğunu anladı. Palyaço ayağa kalkmış, nefes nefese arkalarında dikiliyordu.

Ufaklık'ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Gümüşnokta!” dedi. Miles onun kolunu yakaladı, ama kız fark etmemiş gibi görünüyordu.

Gümüşnokta, tanımamış gibi, soğuk soğuk baktı ona. “Gümüşnokta yok,” dedi.

Ufaklık konuşmak için ağzını açtı, ama Miles onun kolunu sıkı. Kızın yüzündeki gülümseme soldu, bakışlarını yere indirdi. “Kolumu acıtıyorsun,” dedi usulca.

Gümüşnokta bakışlarını Miles'a çevirdi ve insanı huzursuz edecek kadar uzun bir süre, doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Bakışlarını ilk kaçırın kişi olmamaya kararlı olan Miles, aynı şekilde karşılık verdi.

“Gelin,” dedi Gümüşnokta sonunda. Topuğunun üzerinde döndü ve şapkasıyla tavanı süpürerek koridorda yürümeye başladı. Serseri kılıklı palyaço ikisini birden arkadan ittirdi, ama onlar zaten gidecekti. Ne de olsa oraya Gümüşnokta'yı (ve elbette Mandalina'yı) bulmaya gelmişlerdi. Dahası, başka seçenekleri de yoktu. Yürürlerken Miles, göz ucuyla Ufaklık'a baktı. Kız gözyaşlarını basturmaya çalışıyordu.

“Bu meselenin dibine ineceğiz,” diye fısıldadı Miles.

“O ne demek?” diye fısıldayarak karşılık verdi Ufaklık.

“Yani... sorunu çözeceğiz,” dedi Miles.

“Hmm,” dedi Ufaklık.

Koridor, arkalarında asansör boşluğunun karanlığı olan, bir çift asansör kapısıyla son buldu. Gümüşnokta pirinç düğmeye bastı ve asansör boşluğundaki kablolar gıcırdayarak harekete geçti. Yağ ve tozla kaplı, dikdörtgen, demir ağırlıklar önlerinden geçip aşağı indi. Kablolar hareket etmeye devam etti, gıcırtilar yükseldi; ama asansör hâlâ gelmemişti.

“Bizi nereye götürüyorsun?” diye sordu Miles.

“Aşağı,” dedi Gümüşnokta.

Karanlık tünelde çenesi bir türlü kapanmayan serseri kılıklı palyaço, Gümüşnokta'nın yanında dilini yutmuş gibiydi. Nedenini anlamak kolaydı. Gümüşnokta, on bir-on iki yaşlarında bir oğlan çocuğu gibi görünse de kolay kolay sorgulayamayacağınız birinin havasını taşıyordu. Kollarını kavuşturup kaşlarını hafifçe çatarak Miles'a baktı yine. Ufaklık'ı tanımıyor gibiydi.

Asansörün süslü pirinçten yapılmış çatısı görüldü ve kafes zemin hizasına gelirken gıcırta durdu. Asansöre bindiler ve Gümüşnokta arkalarından kapıyı kapattı. Daracık bir yere sıkıştıkları zaman palyaçonun, serseri kılığını çok ciddiye aldığı, kokusuna dek taklit ettiği anlaşıldı. Adamın hemen arkasında duran Miles'ın aklına, Pinchbucket Evi'ndeki büyük, kirli, buharla temizlik yapan makinelerin arkasında saklanan koku geldi. Onun içinde ayrıca bayat balık kafası ve lağım suyu kokusu da olurdu. Palyaçonun küçükken bir Kokarca olup olmadığını merak etti. Ufaklık onu dürtükledi. Kız gözlerini kısmış, burnunu tikiyordu. Miles elinde olmadan güldü ve kafasını önüne eğerken Gümüşnokta'nın şaşkın şaşkın Ufaklık'a baktığını gördü.

Katlar art arda önlerinden kayıp geçti. Zaman zaman kalın, çelik kablo kangalları, bir ağacın yüksek dallarını ararmış gibi asansörün dışında kıvrıldı ve asansör inmeye devam etti.

Ufaklık ayakuçlarında yükselerek Miles'ın kulağına fısıldadı. “Meselenin dibine inmek derken kastettiğin bu muydu?”

“Tam olarak değil,” dedi Miles.

İndikçe indiler. Serseri kılıklı palyaço kıpırdadıkça pis pis kokuyordu. Ve Gümüşnokta'nın kara gözleri, yalnızca kendisinin görebildiği, uzaktaki bir şeye bakıyordu.

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YILDIZ KUTUSU

Karnı aç, yeraltında kalmış ama caymamış Miles Wednesday, Kahkaha Sarayı'nın derinliklerinde, tahta bir sıranın üzerinde dört yüz yaşındaki arkadaşının yanında oturuyordu. İçinde buldukları oda eskiden bir tür giyinme odasıydı. Ufalanmaya yüz tutmuş tavana boyanmış olan mavi yıldızlar solmuştu. Karşı duvarda, çerçevesine kararmış ampul duyları dizilmiş, çatlak ve sinek pislikleriyle kaplı bir ayna vardı. Duyların üçü dışında hepsi boştu ve var olan üç ampulden de yalnızca biri yanıyordu. Odada hüzünlü, terk edilmiş bir hava vardı.

Onları geçici hücrelerine kapatırken, "Daha sonra yemek ve su getirecekler," demişti Gümüşnokta.

"Bize ne yapacaksınız?" diye sordu Miles.

"Hiçbir şey minik fareler," dedi serseri kılıklı palyaço. Yeniden konuşmaya başlayarak, "Yalnızca güzel bir gösteriyi önenden izleyeceksiniz. Hatta belki patlamış mısır bile alırsınız!" diye ekledi. Kıkırdadı ve burnunu koluna silerek odadan çıktı. Gümüşnokta hiçbir şey söylemedi. Tutsaklarına bir daha bakmadan kapıyı kilitledi ve onları tek ampulün solgun sarı ışığı ve sessizlikle baş başa bıraktı.

Sıranın üzerinde oturup serseri kılıklı palyaçonun uzaklaşan ayak seslerini dinlediler. İşte o zaman Miles, Gümüşnokta'nın

ayaklarının ses çıkarmadığını fark etti. Ufaklık tavadaki yıldızlara baktı.

“Neden insanlar yeraltında kutu yapıp sonra tavanını yıldızlarla boyuyorlar?” diye sordu. Bakışlarını solgun yıldızlardan kaçırdığında elini cebine soktu ve kaplan alabalık avlarken derenin kenarından kopardığı çiçeği dikkatle çıkardı. Kızın ceketinin cebinde başına gelenlere rağmen çiçek hâlâ koparıldığı anki kadar taze ve parlaktı. Ufaklık çiçeğin sapını parmaklarının arasında döndürmeye başladı ve düşünceli düşünceli çiçeğin ortasına baktı. “Gümüşnokta’yı bulduğumuzda her şeyin yoluna gireceğini sanıyordum,” dedi.

Miles, içinde buldukları durumu daha iyi gösterecek bir şey bulamadığı için bir şey söylemedi. “Şimdi ne yapabileceğimize bakalım,” dedi. Ceplerini sıranın üzerine boşalttı. Buldukları şunlardı:

- Çamurlu hendek suyuna bulanmış bir parça sosis
- Pirinç bir çakmak
- Sudan etkilenmemiş görünen bir Kahkaha Sarayı bileti
- Boş bir Dr. Tau Tau'nun Şifalı Şurubu şişesi
- Fıçısına geldiklerinde Ufaklık'ın belinden kestigi uzun ip parçası

Mandalina yok.

Kaçmak konusunda pek işe yarayacak şeyler değildi. Çakısını vermişti ve Büyük Cortado'nun karavanından çaldığı anahtar destesini kaybedeli çok olmuştu. Aynanın bir köşesine tutturulmuş eski bir saç tokasını çekti ve kilidi açıp açamayacağına bakmak için kapıya gitti. İç tarafta, anahtar deliğinin üzerine pirinç bir plaka vidalanmıştı ve çakısı olmadan vidaları gevşetmenin bir yolu yoktu. Dökülmeye başlamış, pembe boyanın altındaki tahta kapı oldukça sağlamdı.

Ufaklık, Miles'in dereden çıkardığı şişeye bakıyordu. "Yazı ne diyor?" diye sordu. Miles etiketi sesli olarak okudu ve Ufaklık başını hüzünle iki yana salladı.

"Bu iyi değil," dedi. "Kahkaha, Tek Şarkı'nın bir parçasıdır. En güçlü, en parlak parçadır, ama diğerleriyle ahenk içinde yaşar. Onu koparıp alır, bir şişeye kapatırsan başka bir şey dönüşür."

Şişeyi bıraktı ve yine başını kaldırıp sahte gökyüzüne baktı. "Bu gerçek Gümüşnokta olamaz." Dönüp Miles'a baktı. "Gümüşnokta bir uzuntüdür. Bulutlara hükmeder, rüzgârı önüne katıp süpürür. Nasıl olur da bir palyaço-oyuncusunun uşağına dönüşür?"

"Bilmiyorum," dedi Miles. Bir umut ışıltısı sunabilmek için ne söyleyebileceğini düşündü. "Belki de diğer palyaçonun önünde seni tanıdığını belli etmemesi gerekiyordu."

Ufaklık başını iki yana salladı. "Tünelde söylediğin doğrudu. Beni tanımiyor bile."

Miles sıraya, kızın yanına oturdu. Yerin çok altında bir odaya kapatılmışken yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Ufaklık'ı oyalayacak bir şeyler aradı. "Geldiğin yeri biraz daha anlatsana," dedi.

Ufaklık gözlerini yumdu ve duvara yaslandı. "Sözcükler yetersiz kalır," dedi. "Ama denerim."

Miles, saç tokasıyla tırnağının altındaki kir ve hendek çamuru karışımını temizlemeye başladı. Biri size hayallerinizin ötesinde, haşin bir güzelliğe sahip bir dünyayı anlatmaya hazırlanırken yapılabilecek en nazik şey değildi belki, ama Miles, Pinchbucket Evi'nde görgü kurallarını fazla öğrenememişti. Her durumda, Ufaklık aldırıyor gibiydi. Miles kazıyıp atarken o gökyüzündeki evini anlatmaya başladı.

"Ben Âlem denen bir yerden geliyorum," dedi. "Asla durağan olmayan bir yerdir. Saraylarımız ve evlerimiz yükselip

alçalır, dünyanın dönüşüyle, rüzgârın akışıyla büyürler, süzülürler, eriyip giderler. Onları gemi olarak düşünebilirsin, ama gemiler bile yollarına devam ederken birleşip ayrılmazlar.”

“Sen bulutlardan bahsediyorsun!” dedi Miles. “Saraylarınız bulutlar mı?”

“Size öyle görünürler,” dedi ufaklık.

“Balonla bir bulutun içine girsem, senin gibilerini görür müyüm?”

Ufaklık başını iki yana salladı. “Gri sis ve loşluktan başka hiçbir şey görmezsin.”

“Eğer oradaysalar neden onları göremem?”

Ufaklık öne eğildi ve çenesini ellerine aldı. “Larde’den çıkarken yolda gördüğümüz suyu hatırlıyor musun?”

“Serap mı demek istiyorsun?” dedi Miles.

“Su gördük,” dedi Ufaklık kararlılıkla, “ama yanına vardığımız zaman hiçbir şey görmedik. Bulut saraylarda da aynısı olur. Bazı şeyler yalnızca görünmek istediklerinde görünürler.”

Miles bir an bunu düşündü. Ufaklık’la tekrar serapların doğasını tartışmaya niyeti yoktu. Dahası, aklında başka bir soru vardı; bir süredir kafasını meşgul eden bir soru. Konuyu açmayı pek istemiyordu, ama soru bir türlü rahat bırakmıyordu onu.

“Ufaklık...” dedi, “şehirde bizi takip eden... kişi... kimdi?”

“Tam olarak bilmiyorum,” dedi Ufaklık sessizce.

“Sirkin kurulduğu alanda gördüğümüz kişi miydi?” diye sordu Miles.

“Evet,” dedi Ufaklık. “Yani hayır.” İçini çekti. “Anlatmak zor.”

Miles farklı bir yol dener. “Onu gördüğümde neden kendimi çok yorgun hissettim?” diye sordu.

Ufaklık, minik, çıplak odada birisi kulak misafiri olabilirmiş gibi çevresine bakındı.

“Gördüğün...” dedi, “bir Uyku Meleği’ydi.”

“Uyku Meleği mi?” diye tekrarladı Miles. “Bu kötü mü?”

Ufaklık başını salladı. “Çoğu insan bir Uykü Meleği'yle yalnızca bir kez karşılaşır. Karşılaşmakta acele edeceğin bir melek değildir. Uykü Meleği son nefesini alıp götürür ve rüzgâra salar.”

Miles sessiz kaldı. Odada çıt çıkmıyordu, tuhaftı. İçerisi havasız ve sıcak olmasına rağmen ceketine sarındı.

“Neden bilmiyorum,” dedi Ufaklık. “Bundan söz etmemem gerekirdi; buna izin verilmez. Zaten başım yeterince belada.” Gümüşnokta'yla karşılaşmak özgüvenini alıp götürmüş gibiydi. Yine, Miles'ın onu kilitli karavanda ilk gördüğü zamanki gibi, küçük ve korkmuş görünüyordu. “Uykü Meleği, Gümüşnokta'yı arıyor olmalı.”

“O zaman neden ondan kaçtık? Belki bize yardım ederdi.”

Ufaklık ona, tamamen delirmiş gibi baktı.

“Uykü Melekleri en yüksek sınıftandır. En azından, benim bildiğim en yüksek sınıf. Uykü Melekleri, Yaşam ve Ölüm'le ilgilendir. Arama görevine çıkmazlar.” Görmeden, ayaklarının arasındaki zemine baktı. “Eğer Gümüşnokta'yı arıyorsa, ters giden bir şeyler var demektir.”

“Belki arkadaşındır,” dedi Miles.

Ufaklık güldü. Minik odada, kızın kahkahasındaki ışıltı silinmiş gibiydi; Miles hüzünlendi.

“Arkadaşlık, burada, aşağıda yaşayan bir fikirdir,” dedi. “Benim geldiğim yerde görev ve sadakat vardır. Sadakat da bir tür arkadaşlık sayılabilir, ama Âlem'de herkes yerini bilir. Bir Uykü Meleği daha düşük sınıftan biri için kaygılanmaz.”

Miles bunun üzerine bir süre düşündü. “Çok Melek sınıfı var mı?” diye sordu.

“Elbette! Rüzgâr Melekleri var, Beyazateş Melekleri var, başka pek çok melek var.” Uykü Meleği hakkındaki konuşmanın kapanmasına memnun olmuş gibiydi.

“Beyazateş Melekleri mi?” dedi Miles. “Onlar ne yapıyor?”

“Onlar gece gökkubbesine Tek Şarkı'nın haritasını çiziyor. Her Şarkı Meleği'nin parçası söylendiğinde harita büyüyor ve değişiyor. Harita olmasa, Şarkı Melekleri yollarını kaybeder ve sonunda Tek Şarkı dağılır ve her tür yaşam karanlığa saçılır. Yıldızlar, Beyazateş Haritası'nın kesişme noktalarıdır. Orada, Tek Şarkı'nın parçaları bir araya gelir.”

“Ama yıldızlar milyarlarca kilometre uzakta,” dedi Miles. “Yüz ömürde ulaşamazsın onlara!”

Ufaklık gülümsedi. “Yıldızlar, gecenin gökkubbesinde canlı bir haritadır. Bunu biliyorum, çünkü hatırladığım en eski zamanlardan bu yana, şarkılarımla onları yerli yerine koyuyorum.”

Miles'in başı dönmeye başlamıştı. Bunun açıklıktan mı, yoksa küçük odanın loşluğunda Ufaklık'ın anlattığı tuhaf şeylerden mi olduğunu biliyordu.

“Ben tüm eğitimimi Bayan Partridge'den aldım,” dedi. “Yüzyıllardır bu tür konularda çalışmalar yapan insanların bilgisiyle dolu kitapları var. Bulutlar su buharından oluşur. Yıldızlar, bizimki gibi güneştir, öyle uzaktadırlar ki ışıkları bize ulaştığında milyonlarca ışık yılı yaşında olurlar. Bana, bütün bunların yanlış olduğunu mu söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi Ufaklık. Cebinden çıkardığı çiçeği döndürdü, sonra Miles'in daha yakından bakabilmesi için uzattı. Taç yaprakları ortada sarıydı ve sivri uçlarına doğru koyu menekşeye dönüşüyordu.

“Şuna bak,” dedi. “Buna ne ad verirdin?”

“Adını bilmiyorum,” dedi Miles. “Kırmızı uçlu sarı bir çiçek.”

“Ortası sarı, kırmızı bir çiçek olamaz mı?” diye sordu Ufaklık.

“Olur herhalde. Öyle de diyebilirsin.”

“O zaman, bir şeyin bir şey olması, başka bir şey olamayacağı anlamına gelmez,” dedi Ufaklık.

Miles bunu bir süre düşündü. Anlamakta zorlanıyordu. Gözlerini yumdu; böyle yapmak işini biraz kolaylaştırdı. Şişman bulutlardan oluşan kalyonlar hayal gücünün mavi göğünde yolculuğa başladı. Aralarında yıldızların ışıldadığını görebiliyordu, bazıları bulutlardan da yakın, bazıları uzaktı. Görüntü ona, evrendeki her şeyin gerektiği gibi işlediği hissini verdi. Tıpkı çok parçalı, ustalıkla yapılmış bir saat gibi. Düşündükleri Miles'i gülümsetti.

Sert sıranın üzerinde uyukladı. Ne kadar uyuduğunu bilmiyordu, ama hapsedildikleri hücrenin kapısının dışında şingirdayan anahtarların boğuk sesiyle uyandığında düşlerinin ke-sintiye uğramasına üzülmüştü.

Ama midesi hiç üzgün değildi. Anlayabildiği kadarıyla sabahın erken saatleriydi ve en son yemeğinin üzerinden neredeyse yirmi dört saat geçmişti. "Umarım yiyecek getiriyorlardır," dedi Ufaklık'a.

Bir anahtar kilitte yumuşak bir tıkırtıyla döndü ve Miles dışarıda kimin olabileceğini merak etmeye zaman bulamadan kapı aralandı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

ELEKTRONİK ÇOCUK

Solgun yüzlü, uzun tüylü Gümüşnokta, sabahın erken saatlerinde, solgun yıldızları süpüren yüksek şapkasıyla içeri girdi. Kapıyı yavaşça arkasından kapattı, şapkasını dikkatle çıkardı ve kapının arkasına koydu. Ufaklık onunla bir daha göz göze gelip onun kendisini tanımadığını görmek istemiyormuş gibi gözlerini yere çevirdi. Miles, içine yiyecek saklanmış olup olmayacağını merak ederek köşedeki şapkaya baktı. Gümüşnokta ellerini beline koyup Ufaklık'ın önüne dikildi.

“Peki sen nereye gittiğini sanıyordun küçük yumuşakknat?” dedi sertçe.

Ufaklık başını kaldırıp ona baktı ve gözleri irileşti. “Gümüşnokta?” diye fısıldadı. Büyük meleğin soğuk yüzünde bir gülümseme belirdi. Ufaklık sıranın üzerine sıçradı ve kollarını Gümüşnokta'nın boynuna doladı. Gümüşnokta, Ufaklık'a sıkı sıkı sarıldı. Ufalanmaya yüz tutmuş tellerden geçen elektrik artmış gibi duvardaki tek lamba parladı.

Gümüşnokta geriledi ve Ufaklık'ın yüzünü ellerine aldı. “Seni gördüğüme sevindim,” dedi. “Buraya gelmeyi nasıl başardınız?”

“Miles yardım etti. Bir kaplana binip geldik. Ağaçta uyuduk. Miles, Cortado'nun burnunun dibinden anahtarları çaldı. Sen

iyi misin? Bir karga yolu söyledi. Beni tanımadın mı? Neden onlara yardım ediyorsun?”

Gümüşnokta parmağını dudaklarına götürdü ve Miles’a bir bakış fırlattı. “Üzgünüm Ufaklık,” dedi. “Sen dün gece tavadan düştüğünde seni tanıımıyormuş gibi yapmak zorunda kaldım. O sümüklü palyaço senin kim olduğunu anlasa koşa koşa Cortado’ya giderdi ve o zaman başımız gerçekten derde girerdi. Büyük Cortado’nun ruhu sandığımdan daha da kara.”

Ufaklık sevinçle kahkaha attı ve Gümüşnokta’nın beline sarıldı. Gümüşnokta onun sarı kafasının üzerinden Miles’a baktı. Yüzü yine ciddilemişti ve kara gözleri önceki gibi Miles’ın yüzünü inceliyordu, ama bu defa bakışları düşmanca değil meraklıydı.

“Sana borçlandım,” dedi. Miles’a bir an daha baktı, sonra yapılacak doğru şeyin bu olduğunu hatırlamış gibi aniden elini uzattı ve Miles onun elini tuttu. Gümüşnokta’nın teni pürüzsüz ve serindi, ama dokunuşu tuhaf bir karıncalanma yaratıyordu; tıpkı bir pilin kutuplarına dilinizi dokundurduğunuzda hissettiğiniz karıncalanma gibi. Gümüşnokta, Miles’ın elini sıkı. Miles da onun elini. Bu tuhaf bir davranış gibiydi; özellikle de elektrikli yılanbalığının uzaktan akrabası hissini veren biriyle el sıkışıyorsanız.

Miles elini geri çekti. Bu kadarı yeterdi. “Aslında, buraya ikimiz de yalnız gelemezdik,” dedi.

Bir an sessizlik içinde bakıştılar, sonra Miles boğazını temizledi. “Yanında yiyecek getirmemişsindir herhalde, değil mi?” diye sordu umutla.

“Üzgünüm,” dedi Gümüşnokta. “Çok acıkmış olmalısınız. Kahvaltınız geliyor, ama korkarım aşçılar biraz...” –doğru sözcüğü aradı– “plânsız” dedi sonunda. Nazikçe Ufaklık’ın kollarından sıyrıldı. “Kahkaha Sarayı’na görülmeden girmeyi nasıl başardınız?” diye sordu.

“Kulaktan girdik,” dedi Ufaklık. “Miles’ın fikriydi. Sonra uzun süre tünellerde süründük. İnsanların güldüğünü duya-biliyorduk, ama gösteriyi bulduğumuzda bitmek üzereydi ve o zaman bile doğru düzgün göremedik.”

“O zaman çok şanslıymışsınız. Gösterinin tamamını görsey-diniz, sonsuza dek kaybolurdunuz. Cortado’nun gösterisinin gücüne direnen kimse görmedim.”

“Ama sen direnmişsin,” dedi Ufaklık.

“Çünkü ben panzehir alıyorum. Burada çalışan herkes gös-teriden önce panzehir almak zorunda. İnsana bağışıklık veri-yor.”

“Neye karşı bağışıklık?” diye sordu Miles. “Büyük Cortado bütün bu insanlara tam olarak ne yapıyor?”

“Bir tür hipnoz,” dedi Gümüşnokta. “Ruhlarındaki kahka-hayı emip alıyor. Gösteriden sonra her birine küçük bir şişe sıvı veriliyor ve evlerine gönderiliyorlar.”

Miles cebindeki Dr. Tau Tau’nun Şifalı Şurubu şişesini yok-ladı ve çıkardı. “Bunun gibi mi?” dedi.

Gümüşnokta ona kuşkuyla baktı. “Onu nereden aldın?” diye sordu.

“Buldum,” dedi Miles. “Bulduğumda boştu.”

Gümüşnokta başını salladı. “Şurup, Cengiz’in deyişiyle ‘kahkahalanmış’ insanları eski haline döndürüyor, ama yalnız-ca birkaç saatliğine. Sonra, insanlar daha fazlasını içmek için can atıyor. Şurubu üreten tek yer Kahkaha Sarayı ve bu Büyük Cortado’yu çok zengin bir adam yaptı. Şurup için ne kadar ta-lep olursa o kadar zenginleşiyor.”

“Ama sen neden onunla çalışıyorsun?” diye sordu Ufaklık.

“Şimdiye dek başka seçeneğim yoktu Ufaklık. Oscuro Sirkî’nde bize uyku ilacı vermelerinin ardından bir karavanda uyandım. İplerle bağlanmıştım. Bir gün, bir gece boyunca ve ertesi gün sarsıla sarsıla yol aldık. Senin nerede olduğuna dair

en ufak fikrim yoktu. Buraya geldiğimizde, ne isterlerse yapmam gerektiğini yoksa seni öldüreceklerini söylediler.”

“Kaçmaya çalışamaz mıydın?” diye sordu Ufaklık. Gümüşnokta başını iki yana salladı.

“Riske giremezdim. Cengiz ve Cortado burayla sirk arasında mekik dokuyor. Sirk devamlı hareket halinde. Ortadan kaybolmam, ben seni bulmadan önce onlar sana ulaşabilirlerdi.”

“Sirkten kaçtığımı söylediler mi sana?”

“Hayır, elbette söylemediler,” dedi Gümüşnokta. “Ama bir şekilde, senin geleceğini biliyordum. Kum torbasının serbest kalmasında, senin parmağın olduğundan emindim. Çok tehlikeli bir şeydi. Cortado zırdeli. Seyirciler trene bindirildikten sonra hepimiz seni aramakla görevlendirildik. Yakalandığınızda orada bulunmam şans oldu, yoksa bu gece doğrudan Büyük Cortado'ya götürülürdünüz.”

“Aslında kum torbasını salan bendim,” dedi Miles. “Ona çarpacağından emindim. Ama bizim geleceğimizi nereden anladın?”

“Dans eden o küçük ayıyı görür görmez anladım.”

Miles parmaklarında çevirmekte olduğu şişeyi neredeyse düşürecekti. “Mandalina'yı gördün mü?”

“Ayıyı kastediyorsan evet, onu gördüm ve Ufaklık'ın işi olduğunu hemen anladım.” Ufaklık'a sert sert baktı; kız bakışlarını yere indirdi. “Cortado onu görür görmez gösteriye ekledi,” dedi Gümüşnokta.

“Mandalina gösteriye mi katıldı?” diye sordu Miles hayretle. “Onu görmedim. Ne yapıyor?”

“Beyinsiz olduğu için ona hiçbir şey yaptırıyorlar elbette. Yalnızca sendeleyle sendeleyle ortalıklerde dolanıyor ve insanların ayaklarına dolanıyor. Diğer palyaçolar onun üzerine düşüyor. Neden ayıyla bu kadar ilgileniyorsun?”

Miles, ayının kafasının talaşla dolu olduğunu bilmesine rağmen, Mandalina adına hakarete uğramış hissediyordu. Mandalina'nın sendeleye sendeleye ortalıklerde dolanması ve yüzlerce insanın ona gülmesi canını sıkımişti. "Mandalina benim," dedi. "Buraya onu geri almaya geldim."

Gümüşnokta kara gözlerini, insan gözünün göremeyeceği kadar solgun bir şey ararmış gibi Miles'a çevirdi. "O kaç zamandır sende?"

"Hep benimleydi," dedi Miles.

"Üçümüzün birden kaçması için bir yol bulmak epeyce zor olacak," dedi Gümüşnokta, bir an duraksadıktan sonra. "Bir oyuncak ayıyı aramak için kendimizi tehlikeye atamayız."

"Sen istediğini yap," dedi Miles, "ama ben Mandalina'sız gitmem."

Gümüşnokta omuzlarını silkti. "Sana kalmış," dedi.

"Bize ne yapacaklar?" diye sordu Ufaklık. "O pis kokulu palyaço bize gösteriyi izleteceklerini söyledi."

Gümüşnokta başını salladı ve yüzü bulutlandı. "Cortado'yu hemen işinizi bitirmekten vazgeçirmemin tek yolu buydu. Suçluyu bulduğumuzda, onu bir sonraki gösteriye kadar bir yere kapatmaya ikna ettim. Sonra ön sıraya oturtacaktık ve ondan sonra bir daha bize sorun yaratmayacaktı. Sirkin seyircilere ne yaptığını gördünüz herhalde."

"Bir sonraki gösteri ne zaman?" diye sordu Miles.

"Bu gece. Genelde art arda iki-üç gösteri yaparlar, sonra Cortado'yla Cengiz sirke geri döner."

"Neden insanları buraya getirmek yerine, Kahkaha Sarayı gösterisini Oscuro Sirki'yle birlikte dolaştırmıyorlar?" diye sordu Ufaklık.

"Cortado, Oscuro Sirki'ni Kahkaha Sarayı için gösterici bulup eğitmek için kullanıyor," dedi Gümüşnokta. "Burada çalışmak üzere getirdiği herkesten kesinlikle emin olması gerek."

Sanırım, davetiye dağıtmadan önce, sirkte seyircileri de taramadan geçirmek istiyorlar. Kimlerin gümüş bilet alacağına nasıl karar verdiklerini tam olarak bilmiyorum, ama buradaki seyircilerin arasında polis memuru ya da psikiyatrist bulamazsınız.”

“O zaman bu geceki gösteriden önce kaçmamız gerek,” dedi Miles. “Bu kapının anahtarları sende var. Giderken kilitlemeden bırakırsan, ben gizlice dışarı çıkıp Mandalina’yı arayabilirim. Onu bulduğumda tünelleri kullanarak geri döneriz ve sen de bizimle gelirsin.”

“Bunun için çok geç,” dedi Gümüşnokta. “Cortado tüneldeki kapağı çiviletip kapattırdı. Başka tek çıkış yolu kapı ve Baumella gece gündüz orada nöbet tutuyor.”

“Ara sıra uyuyordur herhalde,” dedi Miles.

“Kapı kanatlarına dayadığı bir sandalyede uyuyor. Onu uyandırmadan kapıyı açman olanaksız.”

Miles, bir filin uyuyan kadın devi, sandalyesiyle birlikte nazikçe kaldırıp kenara koyduğunu hayal etti. Bunu yapacak kadar güçlü fil bulunduğundan kuşkuluydu. “Belki gösteriyi bozup çıkan kargaşada kaçmanın bir yolunu bulabiliriz,” dedi. “Sen bir şimşekle Büyük Cortado’yu vuramaz mısın?”

Gümüşnokta başını iki yana salladı. “Birini, gösteridekinden daha şiddetli bir şimşekle vurursam, büyük olasılıkla onu öldürürüm ve bir Fırtına Meleği’nin ruhları serbest bırakması yasaktır. Bu kadarıyla bile, geri döndüğümüzde pek çok açıklama yapmak zorundayım.” Yine dönüp sert sert Ufaklık’a baktı, ama Ufaklık dikkatle tırnaklarını inceliyor gibiydi.

Miles gözlerini kapattı ve gösteride gördüklerini gözlerinin önünden geçirerek Cortado’nun yöntemini onun aleyhine çevirecek bir yol aradı. Bu konuda daha fazla düşünmeden, koridorda yaklaşan birinin sesini duydu. Ses yaklaştıkça daha

şaşırtıcı oluyordu. İki insan mı, daha fazlası mı, yoksa büyük bir deniz topunu sektiren tek bir insan mı var; anlaşılmıyordu. Ses, bazen koşan, hatta sıçrayan birinin ayak sesleri gibi bazen de uygun adım yürüyen insanlar gibi geliyordu. Hatta, kısa bir süre hızla dans edermiş gibi tıkırdadılar. Onlar yaklaştıkça Miles, gülen ve usul usul şarkı söyleyen sesler duydu. Bir başka ses, “Şşşşş!” dedi ve gürültüler kapının önünde kesildi. Kısa bir gülüşten sonra, kapı sertçe çalındı.

“Kahvaltınız gelmiş olmalı,” dedi Gümüşnokta ve o kapıya giderken Miles, onun mırıldandığını duydu: “... şansınız varsa.”

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

TALİH

Yıkanmamış ve kahvaltısız kalmış Miles Wednesday, merakla yeraltındaki giyinme odasının kapısına baktı. Yemek kokusu alıyordu, bundan emindi. Dışarıda bir yerde çorba vardı. Ya da belki tavuk. Miles, elinde cızırdayan şişman sosislerle dolu bir tabakla özür dilercesine bakan kasap Haunch'u gözlerinin önüne getirdi. Gümüşnokta kapıyı açtı ve üç küçük adam, sıkışık bir oyuncak kutusundan fırlamış gibi yuvarlanarak odaya daldı. Burunlarında hâlâ kırmızı, sarı ve yeşil boya lekeleri olmasaydı bile Miles onları hemen tanırdı. Cenaze levazımatçısı kıyafetlerini çıkarmış, bol pantolon ve yelekler giymişlerdi; zemin ayaklarını yakıyormuş gibi kıpırdanıyor, sıçırıyorlardı. İkiisi yahni dolu tabaklar, biriye büyük, cam bir su sürahesi taşıyordu.

Gümüşnokta onları Fabio, Umor ve Gila olarak tanıttı. Onlar ünlü Bolsillo biraderlerdi. Havada kum torbasına atlamış olan Gila kendi burnunu sıkarak Miles'a göz kırptı. Tabaklardan birini parmak uçlarında dengeledi ve içindeki yahniyle birlikte çevirmeye başladı. Tabaktan yemek suları fırlayıp odaya saçıldı. Miles kahvaltıda yahni yediğini hiç hatırlamıyordu, ama o kadar açtı ki umurunda değildi. Üst dudağına bir damla yemek suyu düştü ve Miles onu yaladı.

“Yemek bu şekilde yenmez,” dedi Gila.

“Yemek bu şekilde servis edilmez,” dedi Umore.

“Çocuğa akşam yemeğini ver,” dedi Fabio, Gila'nın başının arkasına vurarak.

“Korkarım akşam yemeği biraz geç kaldı,” dedi Gila.

Dönen tabağı havaya fırlattı. Tabak tavanı kıl payı farkla ısıkaladı ve düzgünce Miles'in ellerine düştü.

“Oğlanın hamurunda var,” dedi Umore.

“Sirke kaulmalı.”

“Bana sorarsan sirk onun içinde.”

“Bunun için fazla sıska.”

Bolsillo biraderler öyle hızlı konuşuyordu ki kimin neyi söylediğini takip etmek zordu. Alınlarına kadar sarkan çalı gibi saçları, kalın kaşlarının altında ışıldayan, küçük, siyah gözleri vardı. Gülümsedikleri zaman küçük dişlerinin sivri olduğu görülüyordu.

Umore, diğer tabağı Ufaklık'a uzattı ve yerlere kadar eğildi.

“Teşekkür ederim,” dedi Ufaklık.

“O zevk bana ait,” dedi Umore yere doğru.

Umore doğruldu. “Teşekkür ederim,” dedi Ufaklık'a.

“Fabio...” dedi Gümüşnokta, “fazla zamanımız yok ve Ufaklık'la konuşmam gereken şeyler var.”

“Elbette,” dedi Fabio.

“Lafı bile olmaz,” dedi Umore.

Gila bol pantolonunun cebini karıştırdı ve içinden küçük, gri bir fare çıkardı. Fareyi cebine geri koydu ve yine cebini karıştırdı. Bu sefer bir deste iskambil kâğıdı çıkardı. Gila onları şaklatarak karıştırdı. Üç küçük adam, odanın bir köşesinde bağdaş kurup oturdu.

Miles aç kurtlar gibi yemeğini yemeye başladı. Hiç bu kadar lezzetli bir şey yememişti. Konuşmaya başlaması biraz zaman aldı.

“Belki...” dedi lokmasının arasından, “Büyük Cortado’ya kendi oyununu oynamalısınız.”

Gümüşnokta parmağını dudaklarına götürdü ve gözlerini köşede iskambil oynayan üç küçük adama doğru devirdi. “Onlar bizim tarafımızda sayılır,” dedi alçak sesle. “Ama onlara ne kadar güvenebileceğimizi bilmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye fısıldadı Miles.

“Onlar birbirlerine arka çıkarlar ve bundan başka pek fazla şeye aldırış etmezler,” dedi Gümüşnokta, “ve elleri biraz çabuktur. En az iki kez senin dans eden ayıyı Cengiz’den çalmaya çalıştılar.”

Miles, Bolsillo biraderlere baktı. Oyunlarına dalmış görünüyordular. Gila, desteyi Umor’a geri verdi.

“Sen dağıt,” dedi.

“Yok ya. Sen dağıt.”

“Sen daha hızlısın.”

“Evet, ama ne zaman kâğıtları ben dağıtsam, bütün aslar sana geliyor. Bence hile yapıyorsun.”

“Ninemin atının üzerine yemin ederim ki hiç yapmadım.”

“Senin ninenin hiç atı olmadı. O bir fener bekçisiydi.”

“Denizatıydı.”

“Kâğıtları dağıtsana.”

Iskambil kâğıtları üç adam arasında uçuşmaya başladı. Gila dağıtıyor; Umor, kendi kâğıtlarına bakıyor, beğenmediklerini geri veriyordu. Gila, onları doğrudan Fabio’ya aktarıyordu. Yalnız, bir tanesini, kafasını kaşıyormuş gibi yaparken saçlarının arasına sakladı. Miles, bir süre büyülenmiş gibi onları izledi, sonra döndü ve sessizce konuştu.

“Cortado’nun bir salon dolusu seyirciyi büyülemesini kaç kez dinledin?”

Fırtına Meleği omuzlarını silkti. “Otuzdan fazla,” dedi.

“Sen de yapabilir misin?” diye sordu Miles.

“Bunu düşünüyordum,” dedi Gümüşnokta. “Kalabalığın kontrolünü ben ele geçirebilirim Cortado’nun planını bozabilirim belki; ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Neden olmasın?” diye sordu Miles.

“Olanları dikkatle izledim,” dedi Gümüşnokta. “Gösterinin sonunda, belli bir noktada tempo aniden yavaşlıyor ve seyirciler... bir şekilde ortada kalıyor. İşte o zaman Cortado yerden çıkıyor. O noktadan önce seyircilerin kontrolünü tam olarak ele geçirmenin mümkün olduğunu sanmıyorum. Her şey kursesizce zamanlanmış.”

“Berabere,” diye bağırdı Gila odanın köşesinden.

“Şah mat,” diye karşı çıktı Fabio.

“Oyun, set ve devre arası,” dedi Umor. “Tekrar dağıt şef!”

“Belki yerden çıkmasını önlemenin bir yolunu bulabiliriz,” dedi Miles. “Sen aşağı inip tahta sabotaj yapamaz mısınız?”

Gümüşnokta başını iki yana salladı. “Sahne altına Cortado’yla Cengiz dışında kimsenin inmesine izin verilmiyor. O bölge kilit altında tutuluyor.”

“Ben oraya girdim,” dedi Fabio köşeden. Umor, kâğıtları dağıtıyordu; üç küçük adam konuşmalarına kulak misafiri oluyordu. Kulaklarının kabardığını neredeyse görebiliyordunuz.

“Sen mi?” dedi Gümüşnokta. “Orada ne işin vardı?”

“Uyuyordum,” diye güldü Umor.

“Onarım yapıyordum,” dedi Fabio. “Taht doğru düzgün çalışmıyordu. Onu onardım.”

“Makinelerden anlar.”

“O ne derse makineler onu yapar.”

“Yağ pompasıyla tehdit eder onları.”

“Taht nasıl çalışıyor?” diye sordu Miles.

“Büyük bir elektrikli motorla çalışıyor. Çelik direk üzerinde gidip gelen lastik tekerlekleri var,” dedi Fabio.

“Motor çalışır,” dedi Gila.

“Tekerlekler döner.”

“Direk yükselir, kapak açılır, olur biter.”

Miles, Gümüşnokta'ya baktı, sonra Fabio'ya döndü. “Tahta sabotaj yapabilir misin?” dedi.

“Hayır,” dedi Fabio.

Gila cıkladı. “Bu ihanet olur.”

“Yerinde bir ihanet,” dedi Umor.

“Neden olmasın ki? Nasıl çalıştığını biliyorsun,” dedi Miles.

“Çünkü anahtarım yok Miles Efendi. Anahtar Cengiz'de.”

Miles boş tabağını yere bıraktı ve düşünceli düşünceli başını kaşdı. Bu sorunu aşmanın bir yolu olmalıydı. “Sahne altına giremiyorsak...” dedi kendi kendine konuşur gibi, “sabotajı yukarıdan yapmamız gerek.” Sahnenin yukarisından gördüğü kargaşayı gözlerinin önüne getirdi: Tek tekerlekli bisikletler, dev pastalar, filler ve yağ tenekeleri.

“Yağ tenekesi,” dedi ayağa fırlayarak. Yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. “Bu şekilde yapabiliriz. Taht, çelik direğe dayanan lastik tekerlekler üzerinde yükseliyor. Tekerlekler yağlı olursa direk kayar ve tahtın ağırlığıyla geri çöker.”

Gümüşnokta kara gözlerle Miles'a baktı. “Dinliyorum,” dedi.

Ufaklık, Miles'ın gözlerinde parlayan heyecana baktı. İçinde bulunduğu dünyayı pek anlamıyordu. Kilitler, makineler ve çirkin seslerle dolu ağır ve katı bir dünyaydı. İtilip çekilmeden, halatlarla sürüklenmeden hiçbir şey hareket etmiyor, değişmiyordu; ama kendisi nasıl gökyüzündeki akıntıları ve dalgaları biliyorsa Miles da dünyanın sırlarını biliyor gibiydi. Bu planın işe yaramasını sağlayacak bir kişi varsa, diye karar verdi, o kişi onu Oscuro Sirki'nden kurtaran sıska, kahverengi tenli çocuktur.

“Bak,” dedi Miles. “Planım şöyle. Bir şekilde, son ana kadar kalabalığın kontrolünü ele geçiremediğini söyledin. Büyük

Cortado bir duman bulutu içinde yerden yükselmeye başladığında, biz en ön sırada oturmuş, aptal numarası yapıyor olacağız. Ben sirk alanına atlayacağım...”

“Ama o zamana dek gerçekten aptal olacaksın,” diye sözünü kesti Ufaklık.

“Bunu düşünmemiştim,” dedi Miles.

“Ben düşündüm,” dedi Gümüşnokta. “Panzehiri verdiklerinde kendi dozumu size getireceğim. Onları gösteriden birkaç dakika önce alıyoruz; ama hızlı davranırsam yokluğum fark edilmeden onu size getirebilirim.”

“Ama o zaman sen korumasız kalacaksın ve biz de yarımşar doz almış olacağız,” dedi Miles.

“Ne beklemem gerektiğini biliyor olacağım ve gösterinin etkisine direnebileceğim,” dedi Gümüşnokta. Bunu söylerken gözlerini kaçırdı ve Miles, onun söylediği kadar kendine güvenmediğini hissetti. “Size gelince... gösterinin gücünü biraz azaltacaktır, ama baştan itibaren zihninize set çekmek için tüm iradenizi kullanmanız gerekecek. Sizin için bundan fazlasını yapamam.”

“Ya onların payları?” dedi Miles, başını Bolsillo biraderlere doğru sallayarak. “Seninkiyle onlarınkini birleştireceksek, alümüze dört pay düşer. Bu... adam başı üçte iki pay demek.”

“Olmaz!” diye bağırdı Bolsillo biraderler bir ağızdan.

“Paylaşmak yok!”

“Hayatta olmaz.”

“Bu haliyle de yeterince kötü.”

“Sebzeye dönüşmek istemiyoruz.”

“Ama illa ki dönüşeceksek ben şalgam olmak istiyorum.”

Öneri biraderleri gerçekten korkutmuş gibiydi. Miles, Gümüşnokta’ya baktı ve Fırtına Meleği başını iki yana salladı.

“Planın geri kalanını dinleyelim,” dedi.

Miles omuzlarını silkti. “Duman çıkmaya başlayınca,” dedi, “ben sirk alanına atlayacağım. Fabio yağ tenekesini bana atar ve ben de taht yükselmeye başlayınca hepsini çelik direğe dökerim. Sahne duman içindeyken kimse beni göremez. Taht geri kayar ve sen gösterinin kontrolünü ele alırsın.”

“Ya Bolsillo Biraderler?” diye sordu Ufaklık. “Tahtı onlar yağlayamaz mı?”

Miles başını iki yana salladı. “Geri kalan herkesin dikkatini dağıtmak için onlara ihtiyacımız var. Bildiğimiz kadarıyla diğer palyaçolar Büyük Cortado’nun tarafında. Sonra Cengiz var. Ve bir şeyler olduğunu haber alırsa Baumella da gelir. Her tür yarıdım ihtiyacımız var.”

Miles’in sirk alanına çıkmak istemesinin bir nedeni daha vardı. Gösteri boyunca Mandalina’yı bulmak için gözlerini açık tutmaya niyetliydi, böylece tahta sabotaj düzenlemek üzereyken onca duman ve kargaşanın içinden onu kapabilecekti. Gümüşnokta’nın önceki tepkisinden sonra, “ayı kurtarma” işini kendi yapmayı tercih ediyordu.

Odanın köşesinde Fabio, iki boş tabağı ve su sürahisini alıp jonglörlük* çalışmaya başlamıştı. Tabaklar öyle baş döndürücü bir hızla el değiştiriyor, su sürahisini öyle hızlı dönüyordu ki küçük palyaçonun çevik ellerinde yükselip alçalırken bir bulanıklıktan ibaret görünüyordu.

Gümüşnokta, solgun alnını hafifçe kırıştırıp kollarını kavuşturarak Miles’in planını düşündü. “Büyük Cortado tahtının geri kaydığını fark ettiğinde ne olacak? Biz bir şey yapamadan kapaktan çıkar yine.”

“Bir şekilde kapağı sıkıştırmamız lazım,” dedi Miles. Hepsisi jonglörlük gösterisine katılmış olan Bolsillo biraderleri izledi. Altı kollu tek bir yaratılmış gibi, tabakları ve sürahiyi

* İki den fazla nesneyi (halka, top, tabak... vs) hareket halinde tutabilme işi.

[E. N.]

birbirlerine fırlatıp duruyorlardı. Ceplerindeki eşyalar –iskambil destesi, parlak renkli toplar, hatta gri fare– iç içe geçerek uçuşan tabaklara ve sürahiye katıldı. Fare bu şekilde kullanılmasına aldırıyor gibiydi.

Miles, jonglörük yapan biraderlere doğru başını sallayarak, “Onlar fili getirip kapağın üzerinde durdurabilir,” dedi. “Sen de filin sırtına tırmanırsın. Böylece kalabalığın dikkatini daha kolay çekersin ve Büyük Cortado yeraltından çıkmak için uzun yolu kullanmak zorunda kalır. Ama, o dönmeden senin, kalabalığın kontrolünü ele geçirmen gerek. Onları bizim tarafımıza çekebilirsek, Cortado’nun her adamına karşı bizim kırk adamımız olur.”

“Güneş yükseliyor Gümüşnokta,” dedi Umor. Cebinden küçük bir kum saati çıkarmıştı ve son kum zerreleri hışırdayarak saatin dar belinden aşağı dökülüyordu. Gila omzunda duran fareyi kırıntılarla besliyordu. Fabio tek başına jonglörük yapmaya devam ediyordu.

“Gitmeliyiz,” dedi Gümüşnokta. “Burada çok fazla kaldık zaten.”

“Bir dakika bekle...” dedi Miles. Planın detayları tam olarak içine sinmemişti ve düzeltmek için başka şansları olamayacaktı. “Bütün panzehiri bize verdikten sonra, insanların kontrolünü nasıl ele geçireceksin?” dedi. “Bunun yerine, bizim için panzehir çalamaz mısın?”

“Nerede saklandığını bilmiyorum,” dedi Gümüşnokta. “Buraya geldiğimden beri bulmaya çalışıyorum. İlacı dağıtan her zaman Cengiz oluyor. Kişi başı bir doz veriyor ve ilacı almaya gittiğinde asla yanında birini götürmüyor. Bir seferinde yardım etmeyi önerdim ve çok kuşkulandı.”

Tabaklar ve sürahi Fabio’nun başının üzerinde gittikçe daha hızlı dönüyordu. Umor bir armonika çıkarmış, yumuşak, hüzünlü bir ezgi çalıyordu. Gila faresini nazikçe omzundan kaldırdı ve pantolonunun cebine koydu.

“Ona sor!” dedi Miles.

“Çoktan sordum, hiçbiri nerede olduğunu bilmiyor,” dedi Gümüşnokta.

“Biraderler değil, fare,” dedi Miles. Ufaklık'a döndü. “Panzehirin nerede saklandığını fareye sorabilirsin. Başkalarının giremediği yerlerde bol bol casusluk yaptığından eminim.”

“Casusluk mu?” dedi Gila.

“Araştırma, demek istedim,” dedi Miles.

Gila başını iki yana salladı. “Çok tehlikeli,” diye burnunu çekti.

“Lütfen, bırak ona sorayım,” dedi Ufaklık. “Biraz daha fazla panzehir bulamazsak beyinlerimiz püreye dönecek. Adı ne?”

“Susan.”

“Ah! Kız demek. Bu çok daha iyi,” dedi Ufaklık.

Gila çalı gibi kaşlarının altından kuşkuyla baktı ona. “Neden daha iyi?”

“Meraklı olur da ondan, elbette,” dedi Ufaklık. “Kızlar olan biten her şeyi bilmek ister. İddiaya girerim burayı köşe bucak biliyordur.”

“Pekâlâ...” dedi Gila, “sorabilirsin.” Ufaklık'ın bir fareyle konuşabilmesi ona hiç tuhaf gelmemiş gibiydi. Belki de Gümüşnokta onlara bundan bahsetmiştir, diye düşündü Miles. Gila, Susan'ı cebinden çıkardı ve avcunda tutarak uzattı. Fare Ufaklık'a baktı. Bıyıkları seğirdi. Ufaklık öne eğildi ve bir şeyler fısıldadı. Susan gıcırdayarak yanıt verdi. Miles, Partridge Malikânesi'nin bahçesinde, kedilerin seslerine uyum sağlamayı nasıl başardığını hatırlamaya çalıştı; ama öyle kaygılı, öyle heyecanlıydı ki minik sesli farenin söylediklerini anlayamıyordu. “Ne diyor?” diye sordu.

“Şşş,” dedi Ufaklık. Susan'la bir dakika daha konuştu, sonra gülümsedi. Gila ve kardeşleri, ıslıl ıslıl, siyah gözleriyle dikkatle onları izliyordu. “Siz horuldarken o bol bol keşif yapmış; panzehirin nerede saklandığını bildiğini düşünüyor,” dedi Ufaklık.

“Cengiz’in, laboratuvara benzeyen bir yerdeki kocaman şişeden bir sürü minik tüp doldurduğunu görmüş. Bir alt katta olduğunu söylüyor.”

“Ben de bundan korkuyordum,” dedi Gümüşnokta. “Bu kat, asansörün inebildiği en son kattır. Daha aşağı inmenin tek yolu, bu koridorun sonundaki demir kapıdan geçmektir, ama o da her zaman kilitli. Bir kez Cengiz’in o kapıdan girdiğini gördüm, ama nereye gittiğini bilmiyordum.”

“Susan’a onun laboratuvara nasıl girdiğini sorabilir misin?” dedi Miles. “Belki başka bir yol vardır.”

Ufaklık ve fare bir dakika boyunca fısıldaştı. Karganın konuşmasının aksine, kısa ömürlü farelerin konuşmaya ayıracak fazla zamanları yokmuş gibi, bu seferki cümleler kısaydı.

“Bir baca var,” dedi Ufaklık. “Laboratuvardan çıkıyor, sütunların birinden geçiyor ve başın zirvesine açılıyor. Orada bir kutunun içinde ateş varmış, tam olarak ne deniyor, bilmiyorum.”

“Fırın,” dedi Miles. Bayan Partridge’in ansiklopedisini N harfine kadar okumuştı, dolayısıyla baş harfi alfabenin ilk yarısına denk gelen konularda, yaşıtlarının çoğundan daha bilgiliydi. Yarısı tıraşlanmış başında yeni yeni çıkan saçların diplerini kaşdı. “Başın zirvesine çıkan bir bacayı nasıl kullanabiliriz?” diye merak etti. “İçine girmek için, ilk önce Kahkaha Sarayı’ndan çıkmamız gerekir ve bunu yapamayız, bu yüzden ilk önce laboratuvara girmemiz gerek.”

“Susan diyor ki, her iki katta bir, bacaya açılan küçük kapılar varmış. Ne için yapıldıklarını bilmiyor, çünkü çoğu insanın sığamayacağı kadar küçükmüşler. Hem, bacada kimseye rastlamamış.”

“Sanırım, baca tıkanınca temizlenirken kullanılan kapaklar onlar,” dedi Miles.

“Bu katta bir kapak varsa bile, gördüğümü hatırlamıyorum,” dedi Gümüşnokta. “Bu katta düzinelerce giyinme odası ve yatakhane var. Hepsine girip bakabilsek bile, zamandan kaybederiz.”

“Kaygılanma,” dedi, hâlâ tabak ve sürahi çevirmekte olan Fabio. “Başka her şey boşa çıktığı zaman, talih araya girecektir.”

“Talih ne?” diye sordu, ansiklopedide daha T harfine gelmemiş olan Miles.

“Emin değilim,” dedi Fabio. “Ama annem hep, talihin aptallara göz kulak olduğunu söylerdi ve planınıza bakılırsa sizi bu şekilde nitelemek oldukça doğru olur.” Miles’a göz kırpmak için gözünü bir anlığına tabaklardan ve sürahidenden ayırdı. Bir an yeterli oldu. Tabaklar havada çarpışıp yörüngelerinden saptı. Jonglörlük yapan Bolsillo, “Hop!” gibi bir şey söyledi. Sivri dişleriyle tabaklardan birini kaptı ve diğerini sol kolunun altına sıkıştırdı, ama döne döne giden sürahiyi yakalamakta çok geç kalmıştı. Sürahi başının üzerinden uçarak geçti ve sararmış aynadaki yansımasıyla buluşup şangırtıyla kırıldı.

Bir aynayı kıran sürahinin çıkardığı ses kimi zaman kulağa hoş gelebilir ama, çocuk, palyaçolar ve meleklere, zamanlaması çok kötüymüş gibi geldi. Sürahinin cam yağmuru eşliğinde yerde patlamasını donmuş gibi, hareketsiz izlediler. Gürültü sonsuza dek sürdü sanki, odayı doldurdu ve dışarıdaki boş koridorda yankılandı. Ama bakakalmalarına sebep olan kırılan camlar değildi. Eskiden aynanın durduğu solgun dikdörtgenin içinde, sıvaya oturtulmuş, küçük, demir bir kapak vardı. Çarpan sürahinin etkisiyle hafifçe aralanmıştı.

Kırık camların düşmesi bittiğinde, “Pekâlâ Miles Efendi,” dedi Fabio, “artık talihin nasıl bir şey olduğunu biliyoruz.”

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

CENGİZ AMİR

Kararmış suratlı, yanmış parmaklı Miles Wednesday, dev taş kafanın derinliklerinde, isli bir bacanın içinde, ince bir halattan sarkıyordu. İnce, siyah is tabakası Ufaklık'ın kanat çırpması yüzünden havalanıyor, Miles'in öksürmesine neden oluyordu. Ses bacanın metal borusunda yankılanıyor, gürlüyordu; öyle ki Miles, Kahkaha Sarayı'ndaki herkesin onu duymuş olması gerektiğini düşünüyordu. Küçük, demir kapaktan sıkışarak geçerken omzunu yaralamıştı ve is yüzünden gözleri yanıyordu. Öksürüklerin arasına birkaç sözcük sıkıştırmayı başardı. "Aşağı in... beni... öksürtüyorsun," dedi havlarcasına.

"Ay, özür dilerim," dedi Ufaklık. Kanat çırparak alçaldı ve karanlıkta kayboldu. İs zerrecikleri dinmeye başladı ve Miles başının üzerindeki kapaktan uzanmış olan Gila'nın başını gördü.

"Sen iyi misin?" dedi Gila.

"İyi gibiyim," dedi Miles.

"Aman, sen iyi ol da..." dedi Gila. "Artık gitmemiz gerek. Bay bay!" Baş, kutusuna dönen yaylı kukla gibi kayboldu.

Miles halata tutunarak santim santim inmeye başladı. Ufaklık'ı sirtten kurtarıırken kestiği halattı bu; o zamandan bu yana cebinde gezdirmişti. Halatın, bacanın dibine inmesine yetecek kadar uzun olup olmadığını merak etti. İs tabakasında

ayak dayayacak yer bulamıyordu ve halatta kayarken sıyrılan parmakları yanıyordu. Karanlıkta, aşağıda onları bekleyen korkunç sonları hayal etmek kolaydı. Onları ısırıp ikiye ayırmaya hazırlanan, ayı tuzağına benzer, dev, metal dişler getiriyordu gözlerinin önüne. Ya da onu ayaklarından başlayıp kafasının tepesine kadar eritecek bir asit havuzu. “Ufaklık?” diye fısıldadı. “Aşağıda ne var?”

“Yalnızca ben,” dedi Ufaklık.

Halat aniden son buldu. Miles iki eliyle ona tutunuyordu, bir an sonra tek el kaldı, sonra ağrıyan parmakları gevşedi ve karanlığa düştü. Biraz aşağıda tünel kıvrılmaya başladı ve Miles kendini popo üstü kayarken buldu. Sonunda, bacanın ucundaki pis fırına tangır tungur düştü.

“Şşş!” dedi Ufaklık karanlıkta, yanı başından. “Yavaş ol!”

“Bir daha bacadan düşerken bunu hatırlarım,” dedi Miles.

Küçük, demir bir kutunun içindeydiler. En son yakılan ateşin ılıkliğini hâlâ taşıyan, kalın, çıtır çıtır kül tabakasının üzerine çömelmişlerdi. Fırının yüksekliği Ufaklık’ın dik oturmasına ancak yetiyordu, ama Miles’in kafası fırının tozlu tavanına değiyordu. Bunun yanında, daha önceki loş giyinme odası beş yıldızlı otel gibi kalıyordu. Önlerinde fırının kalın cam kapağı vardı. Miles öne süründü ve camdan dışarı baktı.

Laboratuvar ona az da olsa, Bayan Partridge’in ağaç evini hatırlattı, ama içinde büyüyen dallar yoktu. Tabandan tavana raflar dizilmişti. Bu raflar, deney kapları, kavanozlar, kutular, çapölçerler, ilaçlar, denektaşları, pirinç teraziler, sülfür külçeleri, lastik tüpler, deri ciltli kitaplar, kurutulmuş otlar, mumlar, karıştırma çubukları, imbikler, tılsımlar, hayvan dişleri, kuvars işleme kapları, çeşitli kemikler, rulo yapılmış haritalar, lambalar, pipetler, altın ve gümüş tutkallar, kök tozları ve yüksek bir rafta, saçları toplanıp burnundan kemik geçirilmiş, büzülmüş bir kafayla tıka basa doluydu.

Köşede, her yanına canavar şekilli oymalar yapılmış, tahta bir dolap vardı; üstüne tozlu kitaplar yığılmıştı ve simyanın babası Hermes Trismegistos'un büstü konulmuştu. Odanın ortasında, yüzeyi temizce ovalanmış, büyük, masif bir masa duruyordu. Miles, masanın üzerindeki sürahilerin, kutuların ve tıpalı şişelerin arasında, her biri yarıya dek renksiz bir sıvıyla dolu, birbirinin eşi otuz altı küçük şişenin dizilmiş olduğu tahta bir tezgâh gördü.

"Bak," diye fısıldadı Ufaklık'a. "Panzehir bu olmalı."

Ufaklık'ın camdan görebilmesi için kenara çekildi. "Orada, masanın üzerinde..." dedi, "cam şişelerin içinde."

"Gördüm," diye fısıldadı Ufaklık. "Buradan nasıl çıkacağız?"

Miles fırın kapağının çengeliyle oynadı. Yarı karanlıkta görmek zordu, ama basit bir çengeldi ve açması uzun sürmedi. Kapı dışa açıldı. Bacaya girerken geçtikleri kapaktan daha küçüktü. "Buradan geçebileceğimi sanmıyorum," dedi Miles. "Senin bile geçebileceğinden emin değilim."

Ufaklık kanatlarını katladı ve başını laboratuvara uzattı. İçeride kimse yoktu. Bir kedinin yağmur olduğundan geçmesi gibi, sıkışarak minik kapaktan geçti ve yere atladı. Biraz sonra iki küçük cam şişeyle döndü.

"Bravo," dedi Miles. Ufaklık gülümsedi ve şişelerden birini Miles'a verdi, diğerinin tıpasını açtı.

"Dur!" dedi Miles. "Bunun panzehir olduğundan nasıl emin olacağız? Ölümcül bir zehir de olabilir."

"Ya da bizi Baumella gibi altı metre boyunda yapabilir," dedi Ufaklık.

"Senin sakalın çıkabilir," dedi Miles.

"Senin de kanatların çıkabilir veya morarabilirsin," diye güldü Ufaklık.

"Pekâlâ, işte gidiyor," dedi Miles. Şişeyi ağzına dayadı ve içindekini tek yudumda içti. Tadının korkunç olmasını ya da

boğazını yakmasını ya da kulaklarını kızartmasını bekliyordu, ama hiçbir şey yapmadı. Aslında, bu havasız odada duran bir şişeden beklediğinden daha farklıydı, tatsız tuzsuz bir şeydi. Sıvının gırtlığından kayıp geçtiğini hissetti ve ilaç bedeninde yayılırken tüm kasları gevşedi. Tuhaf bir şekilde, tadının mavi olduğunu düşündü ve hayatı boyunca hiç farkında olmadan nefesini tutmuş, ancak şimdi bırakmış gibi hissediyordu. Ufaklık, fırının açık kapağından ona bakıyordu.

“Morardın,” –kıkırdadı– “Ve bu halinle çok daha yakışıklı-sın!”

Miles ellerine baktı, eski rengindeydiler; çevirdi, diğer taraf da aynıydı. Sanırım bu bir şakaydı, dedi kendi kendine. Sesli olarak da, “İçimde hiçbir sakınca yok,” dedi.

Ufaklık kendi ilacını yutarken Miles’ın aklına ilacın onu farklı etkileyebileceği geldi. Bir meleğin içinde neler olduğunu ya da organlarının insan organları gibi çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Onun için hiç de güvenli olmayabilirdi. Omuzlarını silkti. Gümüşnokta üzerinde işe yaramış, diye düşündü, zaten artık çok geç.

Boş şişeyi Ufaklık’a geri verdi. Kız dudaklarını yalıyordu ve epey hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Tadı bir şeye benzemiyor,” dedi.

“Şişeleri hemen geri koysan iyi olacak,” dedi Miles.

Ufaklık şişeleri kaldırıp baktı. “Ama bunlar boş. Birinin onları çaldığını anlayacaklar,” dedi.

“Bu aklıma gelmemişti,” dedi Miles. Kendi kendine sinirlenmişti. Göz ardı edilemeyecek kadar önemli bir ayrıntıydı. İki doz ilaç kaybolursa, onlardan ya da daha büyük olasılıkla Gümüşnokta’dan kuşkulanacaklardı. “Çevrene bakın...” dedi Ufaklık’a, “bak bakalım, küçük şişeleri doldurmak için kullandığı büyük bir şişe bulabilecek misin.”

Ufaklık iki boş şişeyi yerine geri bıraktı ve dokunduğu her şeyi eski yerine koymaya dikkat ederek masanın üzerindeki dağınıklığın arasında aranmaya başladı. “Burada hiçbir şey yok,” dedi. Odada yavaşça bir tur attı ve raflardaki eşyaları kontrol etti. İçi renk renk sıvılarla dolu şişeler ve kavanozlar vardı. Berak sıvıların içinde çeşit çeşit yılanlar ve kertenkeleler duruyordu. Ama hepsi toz kaplıydı ve pek dokunulmadıkları açıktı.

Köşedeki tahta dolaba gitti ve kapakları açmaya çalıştı. Kilitliydi. Emin olmak için birkaç kez sarstı, sonra dolapla büyük porselen lavabo arasına sıkışmış raf sırasına yöneldi. Ama dolabın içindeki bir şey çıkmaya çalışıyormuş gibi, sarsılma sesi devam etti. Miles, başını güçlkle fırın kapağından dışarı çıkardı. “Ufaklık!” diye tısladı telaşla. “Sanırım dolapta biri var.”

Ufaklık, bu sefer de lavabonun üzerindeki pirinç musluğu açmaya çalışıyordu. Omzunun üzerinden dolaba baktı ve kaşlarını çattı. “Orada değil,” diye fısıldayarak yanıt verdi. “Kapıda.”

Miles köşedeki, koyu renk, ahşap kapiya baktı ve Ufaklık’ın haklı olduğunu anladı. Kilitte bir anahtar tıkrıyordu ve Miles kapının ardından gelen boğuk sesleri duyabiliyordu. “Çok geç,” diye tısladı. “Hemen buraya dön!” Kıza yer açmak için geri çekildi, ama Ufaklık fırına dönmek yerine hafif adımlarla masaya koştu ve iki boş şişeyi yerinden aldı. Miles anahtarın kilitte döndüğünü duydu. Ufaklık lavabonun başına döndü ve şişeleri pirinç musluğun altına tuttu. Musluğu açarken gıcırdadı, ama şans eseri aynı anda açılan kapının gıcırdayan menteşesi, sesi perdeledi. Sesler şimdi daha belirgindi. “Gerçekten de hırsının sınırı bu mu?” dedi Büyük Cortado’nun sesi.

Ufaklık hiç ses çıkarmadan masaya koştu ve şişeleri yerlerine bıraktı. Şişeler yarı yarıya su doluydu ve diğerlerinden farksız görünüyordu.

Cengiz tiz sesiyle, kendini savunurcasına, “Sonuca bağlı,” dedi. Ufaklık masanın arkasına eğildi. Büyük Cortado odaya girdi ve koca göbekli arkadaşı için kapıyı açık tuttu. Miles nefesini tuttu. Cortado’nun muazzam bıyığının altında alaylı bir gülüş vardı. Ufaklık saklandığı yerden uzandı ve tam Cengiz içeri girerken ikinci şişenin tıpasını taktı. Aynı anda Miles, fırın kapağının hâlâ açık olduğunu fark etti. Altındaki kalın kül tabakasını fazla çıtırdatmadan geri çekilip karanlığa saklanmaya çalıştı. Fırın kapağından uzaklaşırken Ufaklık’ın masanın altındaki dar boşluğa girdiğini görmüştü; şimdi, dağınık raflara bakan küçük bir kareden başka şey göremiyordu.

“Demek Smallville’in Belediye Başkanı Cengiz olmak istiyorsun,” dedi Büyük Cortado’nun sesi.

“Ah hayır, ben değil,” dedi Cengiz. “Siz belediye başkanı olursunuz. Ben daha çok... şey... emniyet amiri olmayı düşünmüştüm.”

“Anlıyorum,” dedi Cortado. “Peki, en iyi aday hangi kasaba olurdu acaba Cengiz Amir?”

“Şey...” dedi Cengiz hevesle, “sanırım Larde gibi bir yer uygun olurdu. Tau-Tau’nun kahkaha şurubundan para akarken, muhtelemen kocaman kasabayı içindekilerle birlikte satın alabilirsin. Kasabanın hemen dışındaki büyük malikâneye yerleşebiliriz. O zindana benzeyen küçük belediye binasından çok daha iyi olur. Ayrıca eminim kimse, orada yaşayan ihtiyar kaçığı sepetlememize üzülmez.” Kıkırdadı. “Zaten sen belediye başkanı olunca başka seçenekleri de kalmayacak.”

Cengiz’in gerçek sandığı sahte bir içtenlikle, “Merak ettim,” dedi Cortado. “Bu yarım akıllı, küçük köylü nüfusuyla tam olarak ne yapacağız?”

“Ne mi yapacağız?” Cengiz’in kafası karışmış gibiydi. Küçük cam şişeleri alıp yıpranmış, deri bir doktor çantasına koymaya

başladı. “Şey... aklıma bir sürü şey geliyor. Başlangıç olarak, sene boyunca var olan en iyi puro ve biralarını alabiliriz. Senin kedi çişine benzeyen sarı şeylerinden değil, üstü köpük köpük gerçek bira.”

Cortado aniden fırının kapağında belirdi. Miles adamın fırının içine bakacağından korkarak yerinde dondu. Ama bıyıklı adam, kendi kendine, “Kafası köpük dolu olan tek şey o değil buralarda,” diye mırıldanmakla yetindi ve fırının kapağını kapattı. Kapağın yarattığı hava çalkantısı fırındaki ince külleri kaldırdı ve sıkışık demir kutunun içinde döndürdü. Miles aksırmamak için burnunu sıktı; bu, gözlerinin sulanmasına sebep oldu. Şimdi laboratuvardaki sesler boğuk boğuk geliyordu; konuşmaların devamını dinlemek için kulak kabartması gerekiyordu.

“... ayı yeme, örneğin,” diyordu Cengiz, “bunu asla yasaklamamaları gerekirdi; kimseye zararı olmayan küçük bir eğlence... Ben daha küçük bir çocukken babamla giderdik, huzur içinde yatsın. Bizim de bir köpeğimiz vardı. Adı, Isırgan’dı. İyi bir savaşıydı, en azından beli kırılana kadar öyleydi. On bir dövüşe girdi; dövüşten sonra ona hep dondurma alırdık. Bir de horoz dövüşleri vardı. Benim büyüdüğüm yerde, Bunkrabble’da horoz dövüşlerinin yapıldığı iki meydan vardı. Biri kanal boyundaki rıhtımda, diğeri kilisenin arka bahçesindeydi. Dövüşleri yine yasal hale getirebiliriz. Ayı ve horoz dövüşleri için meydanlar yaptırırız. Her birine yiyecek içecek veren ellişer otomatik makine yerleştiririz. O süslü kilisenin çatısı da bakırdan. Bakırı satarsak her şeyin maliyetini karşılar. Sonra...”

“Şimdikinden daha fazlasına sahip olmazsın, yalnızca gezmekten kurtulursun,” diye sözünü kesti Büyük Cortado. “Cengiz, bazen faydalı bir adam oluyorsun, hakkını vermek lazım, ama daha geniş kapsamlı düşünmeyi bana bırak. Bu senin yetenekli olduğun bir alan değil.”

“En iyi kısma geliyordum ama...” dedi Cengiz, sesi git-tikçe solarak. Miles’ın burnundaki kaşıntı güçlendi. Aksırığının hazır beklediğini, fırsat aradığını hissedebiliyordu. Büyük Cortado’yla Cengiz’in konuşmalarını bitirip gitmesini dileyerek burnunu sıktı yine.

“Sabırsızlanıyorum...” dedi Büyük Cortado, “ama korkarım beklemek zorundayım. Gösterinin başlamasına bir saatten az kaldı ve başka işlerin yanı sıra panzehiri de dağıtmamız gerekiyor. Dozları saydın mı?”

“Otuz altı Bay Cortado. Hepsini çantaya koydum,” dedi Cengiz.

“Güzel,” dedi Cortado. “Öyleyse daha fazla zaman harcamayalım.”

Miles kapı menteşelerinin yine gıcırdağını duyduğunda rahat bir nefes aldı. Bacakları tutulmuştu ve o küçücük yerde eğilmekten boynu ağrımıştı. Hafifçe kıpırdandığı zaman bir kül bulutu daha kalktı ve işte o zaman aksırık onu tuzağına düşürdü. Birinci sınıf bir aksırıktı ve patladığı zaman, kocaman köpek yutmuş bir eşeğin sesi gibi çıktı. Metal fırında gürledi, bacadan yukarı yankılandı, akşam göğünde patladı ve gece avına çıkmış, oradan geçmekte olan sarımsı kahverengi bir baykuşu ürküttü. Kapı güm diye kapanırken laboratuvarında biraz daha boğuk bir şekli yankılandı.

Miles dudağını ısırды. Laboratuvar kapısı sağlam ve ağır görünüyordu. Gıcırdayan menteşeler ve yüksek gümlenme yüzünden, aksırığını duymadıklarından oldukça emindi. Bacaya mı saklansa, yoksa adamların gittiğinden emin olmak için fırın kapasının sararmış camından dışarı mı baksa, bilemedi. Burnunu koluna silerek kulak kabarttı. Laboratuvardan ses gelmiyordu. Sonunda öne eğilip alnını pis cama yasladı ve dışarı baktı.

Odanın ortasındaki masanın altında, Ufaklık'ın ayağını görebiliyordu. Başka yaşam belirtisi yoktu; bu yüzden fırın kapağı aniden açılınca hazırlıksız yakalandı. Kapak genişlemişti sanki, Miles yuvarlanıp yere düştü. İri bir el yakasını kavrarken Miles, parlak sarı çorapları gördü ve bayat puro kokusu duydu. Bir an sonra kedi yavrusu gibi havaya kaldırıldı ve Cengiz'in şaşkın bakışlarıyla karşılaştı.

“Merhaba Cengiz Amirim,” dedi.

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

YAKALANACAK BALIKLAR

Koca göbekli, gevşek dudaklı ve serseme dönmüş Cengiz, yumruğundan sarkan sıska oğlana bakakaldı. Alt dudağındaki puro yavaşa yerinden koştı ve yere düştü, ama Cengiz fark etmedi.

“Artık beni yere bırakabilir misin lütfen?” dedi Miles. Cengiz onun yakasını bıraktı ve Miles yere indi. Tozlu fırında kıvrılmaktan tutulmuş dizleri neredeyse boşanacaktı; ama yere düşerse Ufaklık’ın saklandığı kısma dikkat çekeceğini biliyordu, bu yüzden ayakta kalmayı başardı. İri yarı adamın pörtlek bakışlarını sakinlikle karşıladı.

“Bu o,” dedi Cengiz, kırık düdüğü gibi hırıldayarak. “Yine o sıçan. Yemin ederim ondan on tane vardır.”

Sessizce eşikte durmakta olan Cortado, “Görüyorum ki öyle,” dedi. Gür bıyıklarının arkasındaki yüzü solmuştu ve öfkesini zor bastırıyormuş gibi dikkatle konuşuyordu. Kapıyı yavaşa arkasından kapattı ve laboratuvar masasının çevresinden dolanıp Cengiz’i kenara itti. Miles’in çenesini yakaladı ve başını kaldırıp gözlerine baktı; aslında başını çok da kaldırması gerekmiyordu.

“Ee, Selim...” dedi, “itiraf etmeliyim ki ortadan kaybolma numaran beni gerçekten şaşırttı. Bir insanın bu kadar aptal

olabilmesine şaşırdım üstelik...” Yüzünü Miles’inkine yaklaştırdı ve sözcükleri bardağa düşen buz parçaları gibi tek tek söyledi. “bana... ait... olan... bir... şeyi... burnumun... dibinden... çalacak... kadar.”

“O senin malın değil. İnsanlar kimseye ait olmaz,” dedi Miles. Bacakları titriyordu. Ama tutuldukları için değil, daha çok Büyük Cortado’nun öfkesi karşısında duyduğu korkudan. Korkusunu belli ederse durumun daha da kötü olacağını hissediyordu.

“Sirk ucubeleri...” dedi Büyük Cortado, “insan sayılmaz. Sen onu çaldın. Şimdi bana onun nerede olduğunu söyleyeceksin.”

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedi Miles. “Ben bileklerindeki ipleri kestikten sonra gitti ve ondan sonra onu bir daha görmedim.”

“Bu küçük yılan yalan söylüyor,” dedi Cengiz. Isırılmış ve sargılı yumruğuyla Miles’in kulağını sertçe yumrukladı.

“Daha sonraya sakla Cengiz,” dedi Cortado. “Oğlanın kafasını sarsarak bir şey öğrenemezsin.” Miles’a döndü ve pis ceketinin omuzlarından biraz toz silkeledi. Cortado’nun yüzü normal rengine dönmüştü, ama bıyıklarının arkasında gizlenen gülümseme gözlerindeki ifadeye uymuyordu.

“Ucube meselesine daha sonra döneriz,” dedi. “Sana gelince Selim, ortadan kaybolma numarandan daha gösterişli olan tek şey, ortaya çıkma numaran oldu sanırım. Fırınımda tam olarak ne yapıyordun ve oraya nasıl girdin?”

Miles, iç cebindeki gümüş bileti çıkarırken, “Biletim var,” dedi. Fırına bir göz attı. Şimdi, Ufaklık’ın zorlukla geçtiği kapağın, fırının önünü hemen hemen kaplayan daha büyük bir kapağa oturtulmuş olduğunu görebiliyordu. Cengiz onu dışarı çıkartmak için bu büyük kapağı açmıştı.

“Öyle mi,” dedi Büyük Cortado alay edercesine. “Ama biletler gösteri salonuna girmek içindir, fırına değil. Zamanımı boşa harcıyorsun Selim.”

“Bacadan girdim,” dedi Miles. “Ön kapıdan girmek istemediğim için başın zirvesine tırmandım ve oradaki baca ağzını buldum. İçine girmeye çalıştığımda düştüm ve bu pis fırına sıkışıp kaldım. Cengiz’e daha sık temizletmelisin.”

“Ben asıl seni temizleyeceğim küçük yılan,” diye homurdandı Cengiz. Yumruğunu yine kaldırdı, ama kendine hâkim oldu. “Ona vurabilir miyim?” dedi Büyük Cortado’ya, yalvarırcasına. “Bir kerecik?”

“Üzgünüm,” dedi Büyük Cortado. “Eğer onu şimdi bayıltırsan gösteriyi kaçıır. Çok yazık olur. Ne de olsa, bu sefer bileti var ve ne kadar muhteşem bir gösteri hazırladığımızı görünce bize karşı çok daha açıkyürekli olacağından eminim. Anlattıkları, kaçak kum torbaları ve tünel keşif gezileri gibi şeyleri açıklamıyor ve biz onun inatçılığını tedavi ettikten sonra, hikâyenin daha gerçekçi olanını dinlemeye can atıyorum.”

“Böbreklerini yumruklayabilirim,” dedi Cengiz umutla. “Bu onu bayıltmaz.”

“Onunla işim bittikten sonra dilediğini yaparsın,” dedi Cortado. “Anlattıklarına bakılırsa, kimse onu aramaya gelmeyecek. Ama ilk önce, sirk ucubeme ne yaptığını öğrenmek istiyorum ve bunu anlatırken temiz gömleğime kan tükürmesini istemiyorum.” Miles’i dirseğinden yakaladı ve kapıya doğru sürükledi. Cengiz, doktor çantasını taşıyarak ve surat asarak onun peşinden gitti.

Dışarıdaki koridor kısaydı ve sonunda döne döne tırmanarak gözden kaybolan bir merdiven vardı. Büyük Cortado aceleyle, Miles’in dirseğini bırakmadan basamakları ikişer ikişer tırmandı. Cengiz, epey arkalarından oflaya poflaya geliyordu. Merdivenin tepesinde, banka kasalarında görebileceğiniz cinsten ağır, demir bir kapı vardı. Elbette, bir bankanın mahzeninde

işiniz olacak kadar zengin biriyseniz görebileceğiniz cinsten. Miles'la Büyük Cortado kapıya ulaştı ve Cengiz'in yetişmesini bekledi.

İri yarı adam geldiğinde nefes nefese kalmış, boncuk boncuk terlemişti. Cebini karıştırarak anahtarı arayıp buldu ve güçlkle kilide soktu. Ağırlığını vererek kapıyı ittirdi. Kapı açılınca uzakta kıvrılan bir koridor görüldü. Sayısız kapalı kapı arasındaki hayaletimsi kürelerin içinde gaz lambaları tıshyordu ve her kapının yanında, duvara vidalanmış, küçük bir tel sepet vardı. "Herhalde..." dedi Cengiz nefes nefese, yanından geçtiği her sepete bir panzehir şişesi bırakırken, "aklında Larde gibi küçük bir kasabadan daha ihtişamlı bir şey vardır. Belki Yediköprü, hatta Uçurtmaköy gibi bir yer."

Büyük Cortado derin derin iç çekti ve başını iki yana salladı. "Sana, ben onu öldürmeden önce kaplanın bende bıraktığı yaranın izini hiç gösterdim mi Cengiz?" dedi. Miles kulak kabarttı.

"Pis iş," dedi Cengiz nefes nefese. "Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş, diyor," diye homurdandı Cortado, belli belirsiz. Koridorun sonunda, kapıları açık bekleyen asansöre geldiler ve içeri doluştular. Demir asansör kapısı tangur tungur kapandı ve Cengiz düğmeye bastı. Asansör gıcırdayarak ağır ağır hareket etti. Cengiz doktor çantasını açtı ve kalan iki şişeyi çıkardı.

"Sana ne olduğunu söyleyeyim benim taş kafalı dostum. O kaplanın karşısında, canımı yitirmeme ramak kaldı. Ölümün ağzına bir kez baktıktan sonra, bir daha hayata aynı şekilde bakamazsın. Kaplan bana asla unutmayacağım bir ders verdi. Âdeta, silinmez bir biçimde derime dağlandı o ders. O dersin ne olduğunu biliyor musun Cengiz?"

"Kaplamlardan uzak dur?"

Büyük Cortado kahkaha attı. Şişesinin tıpasını çıkardı ve içindekini içti. Kahkahası hemen kesildi ve alnını kırıştırdı.

“Buldum,” dedi Cengiz. “Tüfeğini asla duvara telle bağla-
ma... Onu ancak iki koca kancaya asarsan...”

“Kes sesini Cengiz,” dedi Cortado. “Gevezeliğe daha az, din-
lemeye daha fazla zaman ayırsan, bir şeyler öğrenebilirsin.”

“Ama sen sordun...”

“O sadece konuşmam etkileyici olsun diye sorduğum bir so-
ruydu Cengiz. Kaplanın bana öğrettiği ders şuydu. Bu dünyaya
zayıf, miyavlayan tükürük torbaları olarak geliyoruz ve öldü-
ğümüz güne dek çoğumuz bundan pek ileriye gidemiyoruz.
Bir insanı gerçek yapan tek şey, güçtür. Diğer insanlar ve apt-
tal hayvanlar üzerinde güç sahibi olmadığın sürece bir hiçsin.”
Düşünceli düşünceli bıyıklarının uçlarını düzelitti. “O kaplanı
bana iyi bir dostum bırakmıştı. İyi huylu, enerji dolu, esprili
bir adamdı, ama sonuçta bu niteliklerin hiçbiri sıçan bıyığı ka-
dar işine yaramadı, çünkü talihin onun için hazırladığı zalim
oyundan kendini sakıncak gücü yoktu.”

“Aman aman,” dedi Cengiz. “Bu biraz iç karartıcı, değil mi?”
Kendi panzehirini içti ve iki boş şişeyi çantaya koydu. Çantayı
kapatırken yüksek sesle geçirdi.

“İç karartıcı mı? Bu gerçek. Ölümün gözlerinin içine bakma-
dan önce tek istediğim, bu diyarlardaki en büyük ve en başarılı
sirke sahip olmaktı. Ün ve para istiyordum, ama gücün öne-
minden haberim yoktu. Önemli olan tek şey güçtür Cengiz.”

Asansör gıcırdaya gıcırdaya taş asansör boşluğunda tırman-
maya devam ediyordu. Büyük Cortado dalgınlaştı. “Senelerce
kahkahanın gücünü aradım ve onu kontrol altına alacak araç-
ları tasarlama işine daha da fazla senemi adadım. Bunca çabayı,
sırf Larde gibi kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki taş kulübe
yığınının gayri resmi memuru olmak için harcadığımı düşün-
müyorsundur herhalde.”

“Şey... hayır. Elbette düşünmüyorum,” dedi Cengiz. Bir an
kaşlarını çattı, sonra, “Neden yaptın peki?” dedi.

“Çünkü yakalanacak balıklarım var daha...” dedi Büyük Cortado. Miles dikkatle dinliyordu. İki adam onun orada olduğunu unutmuştu sanki; Büyük Cortado, amaçlarına dahil olmayan şeyleri sayarken onu ilgiyle dinlemişti ve şimdi Cortado'nun gerçek amacının ne olduğunu merak ediyordu.

“Tau-Tau'nun şurubu herhangi bir biradan daha çok alışkanlık yapar ve küçük gösterimize tanık olanları etkimiz altına sokar. Senin bir daha bulamayacakmış gibi ağzına tıktığın o, buharı üstünde, zencefilli pudinglerden daha çok alışkanlık yapar.” Bunu söylerken Büyük Cortado'nun yüzünde gülümseme izi yoktu. Cengiz düşünceli düşünceli dudaklarını yaladı.

“O şeyi yapmayı bilen yegâne kişiler olmak, bize büyük güç veriyor ve elden geçirdiğimiz her ücra köyle o güç daha da büyüyor. Tau-Tau dağıtmayı bir haftalığına bıraksak, tüm ülke isyan eder. Ama bu yalnızca başlangıç Cengiz. Bir gün yeterince...”

Cengiz boğazını sesli sesli temizledi ve başını Miles'a doğru salladı.

“Ne var?” diye iç çekti Cortado.

“Çocuk,” dedi Cengiz, ağzının köşesinden. “Seni duyacak.”

Asansör gıcırdayarak durdu ve Büyük Cortado, Cengiz'in kapıları açmasını bekledi. “N'olmuş?” dedi. “Muhteşem gösterimize tanık olduğunda kendi adını bile hatırlayamayacak. Eminim bu sohbet aklından tamamen uçup gider.” Soğuk soğuk Miles'a gülümsedi. Ardından, “Kapıları aç Cengiz,” dedi.

“Köylüleri oltaya getirdikten sonra, sıra daha büyük balıklar yakalamaya gelecek,” diye devam etti asansörden çıkarken. “Bir sezon boyunca Kahkaha Sarayı gösteri harikaları sergileyecek. İçeriye yalnızca davetle girilecek ve bütün dükleri ve markizleri, bakanları, bütün piskoposları ve hahamları ve generalleri, başbakanı ve padişahı, tüm kraliyet ailesini ve hatta posta adresini bulabilirsek bizzat Yüce Tanrı'yı davet edeceğiz... ve en gülünç gösterilerimizi bile üç katlayan olağanüstü bir gösteri

yapacağız. Ülke üzerinde güç ve nüfuz sahibi herkesi bize hayran bırakacağız; çatımızın altında unutulmaz bir gece geçirecekler. Daha bir hafta geçmeden, onlar kendi saraylarında ve şatolarında olacak, tüm güçleriyse benim cebimde.”

Cengiz, alçak sesli, ıslığa benzer bir hışırtı çıkardı. “Senin planının yanında benimkinin çocuk oyunu gibi kaldığını söylemek zorundayım,” dedi. “Benim küçük senaryomda eksik olan öngörü seninkinde bol bol var, orası kesin.”

“Çok zarif bir biçimde ifade ettin,” dedi Büyük Cortado. “Şimdi, gösteri başlamadan önce konuğumuzu salona götürelim.” Bir başka kıvrımlı koridorda yürüdüler. Bu seferkinde tek kapı vardı. Gece mavisine boyanmıştı; üzerine gümüş boya ve şablonla titizlikle “Sirk Yöneticisi” yazılmıştı. Büyük Cortado kapının önünde durdu ve Miles’a döndü. “Şimdilik yollarımız ayrılıyor Selim. Gösteriden sonra küçük bir sohbet daha edeceğiz. O zaman daha iyi bir işbirliği yapacağından kuşum yok. Cengiz, ilk sırada bir yer bul ona.” Kapıyı arkasından kapattı ve Miles’la Cengiz’i baş başa bıraktı.

Cengiz, Miles’ın kolunu hiç de hoş olmayan bir sertlikle kavradı ve giriş holünün loşluğuna adım attılar. Miles, yüksek sütunların arasında, tıpkı Gümüşnokta’nın söylediği gibi, sırtını kapının kanatlarına vermiş, sandalyesinde oturan kadın dev Baumella’nın silüetini zar zor görebiliyordu. Dev uyuyor mu, yoksa uyanık mı, seçemiyordu. Salona giden daha küçük kapılardan geçtiler ve ikisi de sütunlardan birinin ardındaki gölgelerden onları izleyen sıska, kara yüzlü String’i fark etmedi. String tekrar ele geçirdiği kemiği pantolonunun kemerine takmıştı ve gözlerinde pek hoş olmayan bir ışıltı vardı.

“Şimdi...” dedi Cengiz, Miles’ın dirseğini daha da sıkarak, “bana fırın temizletmek konusunda ne diyordun?”

“Yalnızca küçük bir şakaydı,” dedi Miles.

“Ama ben gülmüyorum,” dedi Cengiz.

“Panzehir yüzünden olmalı,” sözleri Miles’ın dilinin ucuna kadar geldi, ama bu sefer çenesini tutmayı başardı. Telaş içinde neredeyse bacağı dizine dek alçıya alınmış, koltuk değnekleriyle yürüyen ekşi suratlı bir adama çarpıyorlardı.

“Sana ne oldu Bobo?” diye hırıldadı Cengiz. “Sabuna basıp kaydın herhalde.”

Aksayan adamdan, en az yüzü kadar ekşi bir koku yayılıyordu; Miles’ın bir önceki geceden tanıdığı bir koku. O ve Ufaklık asansörle geçici hapishanelerine götürülürken duymuşlardı o kokuyu. Serseri kılıklı palyaçoydu bu, bugün boyanmamıştı ve hâlâ aynı ölçüde kirliydi.

“Çok komik,” diye homurdandı. “Aslında, yüksekteki telden düştüm ve kahrolası ayak bileğimi kırdım. Görüyorum ki küçük şakacılardan birine bebek bakıcılığı yapıyorsun. Diğerine kime kaldı?”

“Diğeri mi?” dedi Cengiz. Miles’ın kolunu arkasına büküp öyle eğildi ki purosunun yanan ucuyla çocuğun burnu arasında iki santim kaldı. “Demek o laboratuvarda yalnız değildin küçük sıçan. Hey, Bobocuk...” dedi serseri kılıklı palyaçoya. “Kendine yeni bir iş buldun. Götür ve ona ön sırada bir yer bul. Komik şeyler denerse, ona koltuk değneklerle vurabilirsin. Sakat olduğun için, kendini savunduğunu söylersin. Benim bir çocuk daha yakalamam gerek.”

“Pekâlâ,” dedi Bobocuk. “Bu sefer seni kandırmasına izin verme, olur mu?” Kişnercesine pis pis güldü.

Cengiz yanıt vermedi. Miles’ın kolunu bıraktı ve kafasına bir yumruk savurdu. Miles eğildi ve iri yarı adamın sert yumruğu Bobocuk’un koluna indi.

“Ayy!” dedi serseri palyaço. “Neden vuruyorsun?”

“Küçük sıçanaydı,” dedi Cengiz. “Bunu ona borçlusun.” Topuğunun üzerinde döndü ve asansöre seyirtti.

OTUZUNCU BÖLÜM

PEK ÇOK AKSAKLIK

En öndeki sıraya yerleştirilmiş, kirli ve (şşş!) panzehirli Miles Wednesday, sirk alanının tam önündeki dar yere sıkışmıştı. Solunda, alçılı ayağını önüne uzatmış, iki küçük ama ısrarlı sineğin başının çevresinde vızıldadığı Bobocuk, sağında Larde kasabı Haunch oturuyordu. Haunch, Miles'in yanına otururken şaşkın şaşkın ona bakmıştı. "Vay vay vay, Miles Efendi," dedi adam, çocuğu daha iyi görmek için kalın boynunu iyice çevirerek. "Seni trende görmedim, otelde de... Üstelik, herkesi gördüğümü sanıyordum. İddiaya girerim bagaj rafında saklanıyordun."

"Hayır," dedi Miles. "Ben trene binmedim bile. Buraya kadar yürüdüm."

Kasap Haunch kah kah güldü. "Bu iyiydi evlat. Sana verdiğim kemiklerde özel bir şey vardı herhalde. Gelecekte fiyatını ikiye katlarım artık; köpeklere verilmeyecek kadar iyiler." Yine güldü.

"Neye gülüyor acaba?" diye düşündü Miles kendi kendine, ama sonra aldığı çalıntı panzehiri hatırladı ve Bobocuk duysun diye zorla küçük bir kahkaha attı; ama bu, kendi kulağına bile tuhaf gelmişti.

"Ama o tuhaf saç modeliyle seni tanımadım herhalde," diye devam etti Haunch. "Moda olmalı, hı? Bu tuhaf saç modelini

buraya geldiğimden beri ikinci kez görüyorum. Bak sana ne diyeceğim...” dedi, Miles’a doğru eğilip kalın parmağını burnuna dokundurarak, “gelecek hafta gel de avlumu temizle. Bu sefer sana sosis ayırırım. Sen iyi bir küçük işçisin delikanlı.” Nefesinde, yolculuğa çıkarken yanına almayı akıl ettiği konyağın kokusu vardı. Her zamankinden daha neşeli olması da bundan kaynaklanıyordu kuşkusuz.

Miles, bir anlığına Haunch’un gördüğü, tuhaf saçlı diğer kişinin kim olduğunu düşündü ve Bobocuk onu sıraların arasından geçirip buraya getirirken Haunch’un yine kendisini görmüş olması gerektiğine karar verdi. Diğer sıralar düzenli olarak doluyordu ve sirk bandosu, alanın uzak tarafındaki çukurda, çeşit çeşit boruların, düdüklerin ve gongların arasında yerini alıyordu. Miles geldiği kasabadan pek çok tanıdık yüz görebiliyordu. Fırıncı Piven ve karısı karşısında oturuyordu; arkalarında, yüzündeki dingil yağı lekeleri yüzünden güçlkle tanınabilen bisiklet tamircisi Flifford vardı. Peder Soutane sağ tarafta oturmuş, çiçekçi Lily’nin kulağına boca ettiği dedikodu selini ciddi bir ifadeyle dinliyordu. Larde’de olup biten, Lily’nin bilmediği pek az şey olurdu; zaten bilmediklerini de uydurduğu detaylarla tamamlardı.

Gür bir gong sesi palyaçoların girişini haber verdi. Koşarak, taklalar atarak sıraların arasından geçip alandaki temiz talaşın üzerine doluştular. Bando, Miles’la Ufaklık’ın dün gece tünellerde duyduğu çılginca müziği çalmaya başladı. Müzik yükselip alçalıyor, ciyaklıyordu; ama bu sefer Miles’a hiç de komik gelmiyordu. Seyircileri izledi; bazıları çoktan gülmeye başlamıştı ve o da onları taklit etti. Palyaçolar, karmakarışık bir Tai Chi’ye* benzeyen, bilindik bir gösteri yapmaya başladıklarında Miles, diğerleriyle birlikte kakhaha attı.

* Geçmiş 5000 yıl gerilerde olan Çin egzersiz sistemi. [E. N.]

GümüŖnokta'nın yüksek aŖçı Ŗapkasının altında, zarif hareketlerle gösteriye önderlik ettiğini ve diğer palyaçoların onu taklit etmekte çok baŖarısız olduklarını görebiliyordu. GümüŖnokta ona bakınca Miles, onun sıralarda Ufaklık'ı aradığını gördü. Yüzü ifadesiz kalmıŖtı ve bir an sonra bakıŖlarını kaçırdı.

Haunch'un omuzları kahkahalarla sarsılıyordu. Miles, güldüğü zaman kendi omuzlarının sarsılıp sarsılmadığını hatırlamıyordu; kontrol etmek hiç aklına gelmemiŖti. Onları sarsmaya alıŖtı, ama aptalca geldi, bu yüzden sarsmayan cinsten kahkahalar atmakla yetindi. Bobocuk kollarını kavuŖturmuŖ, koltuk değneklerini yanına dayamıŖ, seyircilerin kalanını tarıyordu. Yüzünde sefil bir kaŖ atıŖ vardı.

Aniden müzik durdu ve palyaçolar da müzikle birlikte donakaldı. Alanın ortasında, arkaya yatırdığı Ŗaları kulaklarının arkasında kıvrılan, küçük suratındaki dev bıyığı kusursuzca yağlanıp sivriltilmiŖ Büyük Cortado duruyordu. GmŖ düğmeli koyu mavi bir takım elbise giymiŖti. Borusuz ve megafonsuz konuŖuyordu; sesi tıklım tıkıŖ salonda, dört kat iri bir adama aitmiŖ gibi çınladı. **“Hanımlar ve Beyler, Kahkaha Sarayı'na hoŖ geldiniz,”** diye baŖladı. **“Bu gece, dünyanın en Muh-te-Ŗem, en O-la-đan-üstü, en G-ln Kahkaha Fırtınası'nı izleme ayrıcalığına sahip olacaksınız...”** Bu Ŗekilde kelimeleri art arda yuvarlayarak Miles'in dün gece tünellerden dinlediği aılıŖ konuŖmasını yaptı. GiriŖ kısmını atlatıp vaat edilen komediyi izlemeye can atan seyirciler onu sabırsızlıkla dinledi. Bazıları, kıpırtısız beklemek konusunda diğer palyaçolar kadar baŖarılı olamayan ve birbirlerini drtklemeye, gözlerine parmak sokmaya devam eden Bolsillo biraderlerin hallerine kıkırdıyordu. Büyük Cortado konuŖurken Fabio, onun cebini karıŖtırdı, kocaman bir mendil çıkardı ve tiksintiyle baktı ona.

GümüŖnokta, orada Ufaklık'ın nerede olduğuna ve nasıl olup da birbirlerinden ayrıldıklarına dair bir ipucu bulabilecekmiŖ gibi gözlerini Miles'a dikmiŖti; ama Miles, Bobocuk'u

kuşkulandırmadan ona herhangi bir işaret veremezdi. Büyük Cortado konuşmasının sonuna yaklaşıyordu.

“... daha önce hiç eğlenmediğiniz gibi eğlenmeye hazırlanın!” diye gürledi. **“Bu gece, koca dünyadaki en büyük komedyenler sizi Kahkaha'nın Ötesi'ne götürecektir ve Hayatlarımız SONSUZA DEK değişecek!”**

İnsanlar alkışladı, tezahürat yaptı. “Adamın ne dediğini duymadılar mı?” diye düşündü Miles kendi kendine. “Ne demek istediğini sanıyorlar ki?” Sırasına sıkışmış, felaketin öyle ya da böyle tepesine çökmesini beklerken durum ona çok açık geliyordu.

Mavi bir duman bulutu Büyük Cortado'yu sardı ve dağıldığı zaman, adam ortadan kaybolmuştu. Miles onun kapaktan inmediğinden hemen hemen emindi. Dolu sıraların arasındaki loşluğu taradı ve bir an sonra onu gördü. Büyülenmiş kalabalık tarafından fark edilmeden arkadaki kapıların birinden çıkıyordu. O konuşmasını bitirirken bando çalmaya başlamış, müziğin sesi yine yükselmişti. Ezgi, anlamsız bir gevezeliğe benziyordu. Alanın ortasında serseri kostümü giymiş, siyaha boyanmış yüzünde beyaz ve somurtkan bir ağzı olan bir palyaço yatıyordu. Miles onun yaralanan Bobocuk'un yedeği olması gerektiğini düşündü. Palyaço açık bir gazetenin altında uyumaya çalışıyordu. Ayaklarının arasında dişleriyle gazeteyi çekip kendi üstüne örtmeye çalışan küçük, beyaz bir köpek yatıyordu. Bunu her yaptığında palyaço şiddetle ürperiyor, gazeteyi kapıp kendine çekiyordu.

Sonunda serseri palyaço kazandı. Öküz gibi horlamaya başladı, bando gümler ve gong sesleriyle onun horultularını sayıyordu. Bu arada, tek tekerlekli bisikletlerine binmiş olan Bolsillo biraderler boyunlarını kırabilecek bir hızla alanın çevresinde dönüyorlardı. Fabio pedal çevirirken Gila'yla Umor,

onun omuzlarına tünemişti. Umor ıslık çaldı ve fil şaşkın seyircilerin arasından sallana sallana geçerek tek tekerlekli bisikleti kovalamaya başladı. Larde halkı gözleri yaşarana kadar kahaaha attı ve müzik tiz sesler çıkararak devam etti.

Miles haşin, çirkin kahaahaları dinledi ve Ufaklık'ın Tek Şarkı hakkında söylediklerini anlamaya başladı. Seyircilerin isterik anırmaları gerçek kahaaha değildi. Bir halattan tek lifin koparılması gibi Tek Şarkı'dan koparılmıştı ve diğer liflerin ahengi olmadan, gergin bir telin peyniri kesmesi gibi, insanın ruhunu kesip geçebilirdi. Sese kulak tıkamaya ve gösteriye odaklanmaya çalıştı, çırpınan botların ve gökkuşağı renklerinde pantolonların arasında Mandalina'dan işaret aradı. Zorla, kahaaha olarak kabul edileceğini umduğu sesler çıkarırken Ufaklık için kaygılanıyordu. Kapı Miles'la iki adamın arkasından kapandığında, onun zaman kaybetmeden bacadan kaçtığını umuyordu. Fazla oyalanırsa, Cengiz geri döndüğünde Ufaklık'ı bulurdu mutlaka ve onu kontrol altında tutan Cortado olmadan, ne yapabileceğini bilmek olanaksızdı. Miles kızın kanat çırparak bacadan yukarı uçtuğunu, gece göğüne çıktığını hayal etti ve bu düşünceye tutunarak dikkatini zorla sirk alınıdaki soytarılıklara çevirdi.

Bir oyun ya da gösteride kuliste sıranızın gelmesini beklemişseniz, iri yarı bir kasap ve pis kokulu bir palyaçonun arasına sıkışmış halde uygun anı bekleyen Miles'in nasıl hissettiğini tahmin edebilirsiniz. Aldığı panzehir, kahaahalarını kesinlikle yatıştırmıştı, ama sinirlerine aynı etkiyi yapmamıştı. Midesi düğüm düğümdü ve içinden bir ses, sahneye atlamasını engelleyecek bir şey olmasını diliyordu. Zamanlaması kusursuz olmalıydı ve ikinci bir şans bulamayacaktı.

Gizlice Bobocuk'a göz attı. Pis kokulu palyaço, gözlerini horlamakta olan yedeğine dikmişti; yıkanmamış yüzündeki ekşi ifadeden, durumdan hoşlanmadığı belli oluyordu. Sirk

alanındaki horlayan palyaço rüya görüyordu. Onun aksine, temiz ve renkli bir biçimde giyinmiş, başka bir palyaço arkasında, büyük bir kayanın üzerine tünemiş, küçük bir balık oltası tutuyordu. Adam balık tutarken yüksek sesle ıslık çalıyordu ve yüzüne beyaz, geniş bir gülümseme yayılmıştı. Miles onun arkasındaki Fabio Bolsillo'nun filin dizlerini yağlamaya çalıştığını görebiliyordu. İki kardeşi ona yardım etmekten çok, engel oluyordu. Yağ ayaklar altına saçılıyordu ve durmaksızın kayıyor, düşülüyordu.

Aniden balık tutan palyaçonun oltasına bir şey yakalandı ve kısa bir uğraştan sonra kayanın arkasında, misinin ucunu bıyıklı ağzına almış bir denizaslanı belirdi. Denizaslanı limon yeşili balerin etekliği giymişti. Palyaço kayanın üzerinden yuvarlandı ve tek dizinin üzerine çöktü, ellerini kavuşturup sözsüz havlamaya benzeyen bir şarkıyla denizaslanına serenat yapmaya başladı. Bando çalmaya devam etti ve seyirciler ulurcasına kahkahalar attı.

Balerin etekli denizaslanı arkasını dönüp kaçtı, balıkçı palyaço da peşinden... Adamın şapkası başından düştü ve canlıymış gibi alanın çevresinde koşmaya başladı. Miles şapkayı merakla izliyordu. Aniden şapka durdu ve küçük turuncu bir ayı dışarı çıktı. Mandalina!

Miles neredeyse yerinden fırlayacaktı. Yeni yıkanmış ayı, parlak turuncu renginin bir kısmını geri kazanmıştı, ama yumuşak bacaklarını ve hafifçe şaşı bakan gözlerini tanımamak olanaksızdı. Dahası, sirk alanlarında kendi başına, sallana sallana dolaşabilecek, seyircilere el sallayacak ve göstericilere takılıp düşecek çok oyuncak bulunmazdı. Gülmekten moraran Larde halkı, karınlarını tuta tuta Mandalina'yı gösterdi. Aynı anda o kadar çok şey olup bitiyordu ki çoğu ne yana bakacağına karar veremez gibiydi. Bakışlarındaki kahkahalara biraz şaşkınlık eklendi. Müzik daha da hızlandı ve alandaki

hareketlilik fırtınaya benzedi. Balıkçı palyaço, bir şekilde ölmüştü. Bolsillo biraderler cenaze levazımatçısı kılığında bir perdenin arkasından fırlayıp sahneye tabut taşıdı. Tabut palyaçodan daha kısaydı, ama onu içine tıkmayı başardılar. Tabutu kaldırmalarıyla birlikte tabanının açılması ve cesedin yere düşmesi bir oldu. Bolsillo biraderler tabutu fırlatıp attılar ve balıkçı palyaçoyu talaşa gömdüler. Talaş tümseğinin içinden dev bir papatya çıktı.

Salonun arkasından gelen bir ışık Miles'in dikkatini çekti ve Cengiz'in dışarıdaki koridora çıktığını gördü. Adamın yüzü is ve öfkeyle kararmıştı, ama yalnız görünüyordu. Miles bakışlarını alana çevirdi. Fil, Fabio'nun omzunun üzerinden uzanmış, hortumuyla papatyayı kavramıştı. Fil papatyayı çekti ve sımsıkı birleştirdiği ellerinde onu tutmakta olan palyaço kaskatı halde tümsekten çıktı. Miles artık Mandalina'yı göremiyordu. Alanı taradı, ama ayı görünürlerde yoktu. Bolsillo biraderler dirilip bisikletlerini çalmış, doğrudan Gümüşnokta'nın pastasının üzerinden geçmiş olan palyaçoyu kovalıyordu. Gümüşnokta her yöne şimşekler fırlatıyordu. Yüzünde her zamanki sakin ifade vardı, ama şimşekler hızlı ve yoğun; ortada pantolonu, şapkası ya da peruğu tutmeyen palyaço kalmamıştı. Bando çılgın gibi çalıyor; gümlmeler, şangırtılar ve ciyaklamalar Miles'in, kafası gonglardan biriymiş gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Cengiz, sersemlemiş Larde halkını ittire kaktıra, sıraların üzerinden ona doğru geliyordu. Miles, çaresizlik içinde alana baktı. Gümüşnokta soğuk bakışlarını Miles'a dikmiş, doğrudan onu işaret ediyordu. Bir şimşek çatırdayarak ona doğru uçu ve hemen başının üzerinde, solunda bir hedefe çarptı. Bobocuk şaşkın şaşkın "Amannn!" diye bağırdı. Kaşları kaybolmuştu ve kabarık saçlarından duman tütüyordu. Alanın ortasındaki kapak açılıyordu ve kapaktan yoğun, morlu yeşilli bir duman fışkırıyordu. Kapağın yanında Gümüşnokta, Miles'in anlamadığı

bir şeyler bağınyordu. Fırtına Meleği ellerini ağzına götürüp boru yaptı ve “Senin sıran!” diye bağırdı.

Miles, aniden yapıştığı yerden salıverilmiş gibi hissetti. Renkli dumanların içinden bir taht yükselirken alana atladı. Üç Bolsillo birader, kapağın üzerine çıkarmaya hazırlanarak fili tahtın arkasına götürüyordu. Miles duman bulutuna doğru koşarken Fabio, yağ tenekesini havaya fırlattı ve “Deliklere dikkat,” diye bağırdı. Ne deliği? Talaş tabakasının altındaki yer düz ve pürüzsüzdü. Şimdi, Miles üzerindeyken, alan iki kat daha geniş görünüyordu. Çevredeki karanlık, açık ağızlı, bulanık yüzlerle doluydu. Miles yağ tenekesini kaptı; neredeyse düşürüyordu. Tenekenin dışı balık kadar kaygandı ve en az üç ayrı yerden yağ sızıyordu. İşte bu delikler! Taht yükselmeye devam etti. Miles, Mandalina’yı aramaya devam ederek duman bulutuna ulaştı ve durmaya çalıştı, ama yer yağla kayganlaşmıştı ve ayakları dursa da Miles, ilerlemeye devam etti. Sert bir şeye çarptı ve geri geri yağlı talaşların üzerine düştü.

Duman açılmaya başladığında, açık kapağın kenarına çarpmış olduğunu gördü. Güçlkle ayağa kalktı. Tenekedeki deliklerden hâlâ yağ dökülüyordu. Tahtın karanlık şekli tepesinde yükseliyordu. Olması gereken yüksekliğe tam da ulaşmak üzereydi. Miles epey zaman yitirmişti, ama henüz çok geç değildi. Tenekenin dar ağızı yağın hızla dökülmesine izin vermiyordu, bu yüzden kaygan tenekeyi iki eliyle kavradı, açık deliğe doğru eğildi ve tenekeyi ters çevirdi. Bir an boyunca hiçbir şey olmadı, sonra son birkaç yağ damlası tenekeden sızdı ve yavaş yavaş çelik direkte akmaya başladı.

Miles nefesini tuttu. Teneke boştu. Duman dağılıyordu. Miles gözlerini kısarak tepesinde yükselen tahta baktı. Bir santim bile aşağı kaymamıştı. Zaman iyice yavaşladı sanki. Büyük Cortado’yu yukarıda, ışıklarla çevrelenmiş olarak görebiliyordu. “İşte, kahkahanın...” diye başladı Büyük Cortado, sonra

durdu. “**Şimdi siz...**”, tahtından eğildi ve Miles’a baktı. Miles aniden, ne kadar gülünç görünüyor olması gerektiğini fark etti: Yaş, is ve talaşa bulanmış, kafasının yarısı tıraşlı, başarısız bir sabotajcı.

Büyük Cortado’nun yüzünün fırtına gibi olmasını beklemişti, ama iki kişi adamın yüz hatlarını kontrol altına alma konusunda savaşıyormuş gibi görüldüğünü fark ederek şaşırdı. Cortado gülmemeye çalışıyordu. Miles aniden neler olduğunu anladı. Büyük Cortado panzehir almamıştı! O akşam gıcırdayan asansörde dururken bilmeden laboratuvardaki piring musluktan doldurulmuş saf suyu içmişti. Şimdi bin gecenin yoğunlaştırılmış kahkahası kızarmış yüzünün arkasında kabarıyor, bir çıkış yolu arıyordu ve neler olduğunu yalnızca Miles anlayabiliyordu.

Çabucak çevresine bakındı. Gümüşnokta ve Bolsillo biraderler beklenti içinde ona bakıyordu. Seyircilerin kahkahaları dinmeye başlamıştı ve bazı palyaçolar tehdit edercesine ona yaklaşıyordu. Miles aşağıda bir yerde, ait olduğu ışık ve özgürlük dünyasından uzakta saklanan Ufaklık’ı düşündü ve kaplanın sözleri kulaklarında yankılandı: *Bir dostluk, uzunluğuyla değil, derinliğiyle değerlendirilir.* Miles kendi kendine başını salladı. Ufaklık’ı özgürlüğüne kavuşturmanın zamanı gelmişti.

Boş yağ tenekesini aldı ve ona fazla yaklaşmış olan Bobocuk’un yedeğine fırlattı. Teneke yüksek bir *toink* sesiyle palyaçonun kafasından sekti ve palyaço gülünç bir biçimde yağda kaydıktan sonra dengesini tamamen yitirdi ve hızla, doldurulmuş pantolonunun üzerine düştü. “Gösteri devam etsin!” diye bağırды Miles. Bolsillo biraderler şaşkın şaşkın bakıştı. Sonra Miles’in sözleri, iyice kurulmuş bir zembereği salıvermiş gibi fırlayıp eyleme geçti. Gila tortop olup alanda yuvarlandı ve Cortado’nun üç palyaçosunu kukla gibi devirdi. Umor, alana doğru zorlukla ilerlemekte olan, bir ayağı alçılı Bobocuk’un

koltuk değneklerini yakaladı. Koltuk değneklerine tırmanıp sırtık üzerinde yürür gibi sendeleye sendeleye ilerledi ve şimdi aynı boyda olduğu balıkçı palyaçoya yöneldi. “Bana bak, normalim!” diye bağırdı Umor. Seyirciler kahkahayı patlattı. Umor balıkçı palyaçonun burnunu yakaladı ve sıkı. Palyaço acıyla haykırdı.

Kafası karışan bando yine çalmaya başladı; çılgın müzikleri salonda tangirdadıkça kahkaha sesleri arttı. Aniden palyaçolardan birinin yeşil peruğu alev aldı, bir başkası poposunun yanmakta olduğunu fark etti ve “yangın musluğu” diye bağıarak alanda koşmaya başladı. Havuç gibi uzun, kırmızı bir burun olan iri yarı bir palyaço, Gümüşnokta’yı arkadan yakaladı. Kuvvetli bir çattırtı duyuldu ve kulaklarından mavi kıvılcımlar fışkıran adam geri geri sendeledi. Miles sinirleri tepesine çıkmış bir Cengiz’le karşılaşmayı bekliyordu, ama Cengiz sarı çoraplarıyla beraber kayıplara karışmış gibiydi. Yukarıdan boğuk bir ses geldi ve başını kaldırınca Büyük Cortado’nun titrek parmağını ona uzattığını gördü.

“Bu çocuk...” Cortado boğulur gibi oldu ve sözcükler sıkışan boğazından zorlukla çıktı. “Bu çocuk... gösterimi... mahvetti.”

Ve kahkahalar atmaya başladı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

TENEKE KUTU

Palyaçoların efendisi, kakhaha eğiticisi Büyük Cortado, Larde halkının başlarından oldukça yüksekteki tahtında durmuş, kakhahalarla gülüyordu. Başını arkaya devirmiş, ağzını ardına dek açmıştı; bir kakhaha volkanı kükreyerek Kakhaha Sarayı'nın kubbeli tavanına yükseliyor, sütunlardan sekiyor, duvarlardan yankılanıyor, tüm salonu dolduruyordu. Cortado iki büklüm oldu ve karnını tuta tuta, böğürerek, uluyarak güldü. Sene üzerine sene, gösteri üzerine gösteri, şaka ardına şaka, popo üstü düşüş, direnilmesi olanaksız bir sel gibi aklına doluştu ve onu koruyacak panzehir olmadığından yüzü kızardı. Ardından morardı, alnındaki damarlar düğüm düğüm olmuş ipler gibi kabardı. Yüzü boyalı adamları, ağızları bir karış açık onu izlerken Cortado dizlerinin üzerine çöktü, tünediği yerden yavaşça devrildi ve üç buçuk metre aşağıdaki alana düştü, bir tangirtıyla yere çaptı ve başı, boş yağ tenekesine sıkıştı.

Bir an sersemletici bir sessizlik oldu, sonra Gümüşnokta, Yıkılmış Cortado'nun önüne geçti. Aylar boyunca, Cortado'nun her gece yaptığı gibi kollarını kaldırdı ve "Hanımlar ve Beyler," diye bağırды. Ama o daha fazla konuşmadan, güçlkle ayağa kalkmış, sağlam bacağının üzerinde sallanarak durmakta olan Bobocuk'un homurtusu sözünü kesti. Bobocuk,

Gümüşnokta'yla Miles'ı gösterdi. "Sabotajcılar!" diye bağırdı, genizden gelen bir sızıltıyla. "Hipnotizmacılar! Teröristler! Zihinlerinizi ele geçirmeye çalışıyorlar. Tek kelimesini bile dinlemeyin!"

"Hanımlar ve Beyler," diye başladı Gümüşnokta yine, bu sefer daha yüksek sesle bağıarak. "Şimdi kakhahanın gerçek gücünü gördünüz. Ruhunuzu değiştirecek ilkel kakhaha..."

"Onu dinlemeyin!" diye bağırdı Bobocuk. "Sizi maymuna çevirecek."

Bunun üzerine, Gümüşnokta'nın sakın ifadesi hafifçe bozuldu. Bobocuk'un göğsüne bir şimşek fırlattı ve adam arkasındaki palyaçonun üzerine devrildi. Arkalarında kalan kalabalıktaki yüzler şaşkın ve öfkeli görünüyordu. Kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Bazıları bağırmağa başladı, "Sabotajcılar! Hipnotizmacılar! Maymunlar!"

Kalabalığın ortasında bir yerde bir adam hâlâ kontrol edilemez bir biçimde kakhaha atıyordu. Ses, Cengiz'inkine benziyordu.

Gümüşnokta farklı bir taktik denedi. "Biz sizin yanınızdayız. Asıl hipnotizmacı onlar. Bizim yanımızda güvende olacaksınız." Ama tahtın yüksekliği olmadan, birbirinin sesini bastırmağa çalışan geveze palyaçolardan biriydi yalnızca.

Cortado'nun adamları ayağa kalkmış, peruklarını ve pantolonlarını söndürmüşlerdi. "Yakalayın onları," diye bağırdılar kalabalığa. "Tutun onları! Bağlayın!"

"O da onlardan biri," diye haykırdı seyircilerin arasındaki bir kadın. Pek çok adam ve sivri, yeşil bir şemsiyesi olan ufak tefek, yaşlı bir kadın yerlerinden ayrılmış, alana tırmanıyordu.

Gümüşnokta yaklaşan palyaçoların ve sinirli seyircilerin önünde geriledi. "Şimdi ne olacak plansever çocuk?" diye mırıldandı Miles'a. "Ayrıca, Ufaklık nerede?"

“Saklanıyor,” dedi Miles.

“Nerede?” diye tısladı Gümüşnokta, ama Miles yanıt vermekten kurtuldu. O anda, salonun arkasındaki, çift kanatlı ana kapı hızla açıldı ve yüksek bir ses, “YETER!” diye bağırdı.

Seyirciler, palyaçolar ve sabotajcılar hep birden dönüp kapıya baktı. Saf su dolu, ikinci şişenin talihsiz sahibi Cengiz bile başını çevirdi ve sıraların arasındaki koridorda oturduğu yerden, kocaman, şişman bir sırtlan gibi kıkırdayarak yaşlı gözlerle o tarafa baktı.

Bayan Partridge ellerini kalçalarına dayamış, kapıda duruyor, kömür karası sabahlığındaki kızıl ejderhalar dalgalanıyordu. “HEPİNİZ YERİNİZE OTURUN!” diye güreledi ve eğimli koridorda alana doğru yürümeye başladı. Yolunun üzerinde oturan Cengiz’in üzerinden, çöp torbasıymış gibi atladı. Peşinden bir kedi seli geliyordu.

Koridorun sonuna geldiğinde havuç burunlu, iri yarı bir palyaço kadının önüne dikildi. Kamyon durduran trafik polisi gibi elini kaldırıp avucunu açarak, “Yalnızca yetkili personel girebilir,” dedi.

Bayan Partridge duraksadı ve kenara çekildi. “Gulliver!” dedi. Aynı anda Arabistanlı Baltinglass’ın Bayan Partridge’in iri silüetinin ardından fırlaması Miles’ı şaşkına çevirdi. Adamın yün takkesi hâlâ kafasındaydı ve çenesinde birkaç günlük kır sakal uzamıştı.

“Bir hanımefendiyle bu şekilde konuşulmaz,” diye bağırdı palyaçoya ve bastonuyla adamın incik kemiğine sert bir darbe indirdi. Palyaço ciyakladı ve seke seke geriledi.

“Bunlar da kim?” diye sordu Gümüşnokta.

“Sorun yok,” dedi Miles gülümseyerek. “Onlar arkadaşım.” Hayatı boyunca, birini gördüğüne hiç bu kadar sevinmemişti. Bayan Partridge alana çıkıp tekerlekli bir anıt gibi Miles’a

doğru ilerledi. Baltinglass da, kadının uzun sabahlığının talaş-
ların arasında açtığı yoldan onu izledi. Bu beklenmedik konuk-
ları görünce yerine mihlanmayan tek kişi olan Bobocuk, geri
almayı başarabildiği tek koltuk değneğinin yardımıyla seke
seke onlara doğru gitti. Arabistanlı Baltinglass durdu ve sese
döndü.

“Tahta bacağı mı var evlat?”

“Hayır kör fosil,” dedi Bobocuk alayla.

“Bir tane ister misin?” diye bağırdı Baltinglass ve bastonun
içinden bir kılıç çekti. Bobocuk hemen geri çekildi.

Baltinglass burnunu kırıştırdı. “Ne oldu, sabuna basıp kay-
dın mı?”

Koridordan kakhahalar geldi. “Ben de tam olarak bunu söyle-
mişim,” dedi Cengiz kekeleyerek ve yine kıkırtılara boğuldu.

Neler olup bittiğini anlamaya çalışmaktan vazgeçen seyir-
ciler, ağızları bir karış açık halde sıralarına çökmüştü; bazıları
hâlâ durup durup kakhaha krizine giriyordu.

Bayan Partridge, tahta iyice yaklaşınca, “Merhaba Miles, ha-
yatım,” dedi. Yalnızca Miles’ın görebileceği şekilde göz kırptı.
Bolsillo biraderlere ve fillerine baktı. “Eh, öyle durmayın ço-
cuklar,” dedi. “Jumbo’ya söyleyin de beni bu şeyin üzerine kal-
dırsın.” Özellikle onun gelişi için hazırlanmış gibi, boş tahta
doğru elini salladı.

“Adı Tembo hamfendi.”

“Pekâlâ, Tembo, filine söyle de beni kaldırsın.”

“Tembo olan fil hamfendi. O Gila. Hop!”

“Neyse ki eğitim görüyordu,” dedi Gila.

Gila’nın şapkasını gözlerinin üzerine çekerek, “Terbiyeli ol
Gila,” dedi Fabio.

Tembo hortumunu kıvırdı ve Bayan Partridge üzerine çık-
tı. Fil onu havaya kaldırdı. “Hop,” dedi Gila yine ve Tembo,

arka ayaklarının üzerinde doğruldu. Bayan Partridge hafifçe sallandı, ama kaygılanmışsa da belli etmedi. Alana çıktı ve tahta oturdu, başındaki düzensiz, gri saç yığını, koltuğun yüksek sırtındaki çılgın palyaço resmini kapattı.

“Şimdi...” dedi Bayan Partridge gür bir sesle, “biri lütfen burada neler olduğunu söyler mi bana? Hepiniz tumarhanede bir ay geçirmiş gibi görünüyorsunuz.”

Bobocuk, bacağına yapışmış kediyi düşmeden silkelemeye çalışırken, “Sen kimsin?” diye bağırdı. “Hem, neden sana bir şey söyleyelim?”

Bayan Partridge, pis kokulu adama dik dik baktı. “Bir beyefendi konuşmak için sırasını bekler,” dedi. “Bununla beraber, madem sordun, ben Larde Leydisi Partridge'im. Aslında, şu anda Çıplak Ağaç'ta bir Partridge olduğum söylenebilir.” Bayan Partridge'in korkunç esprisi üzerine birkaç kişi inledi. Cengiz bile bir anlığına gülmeyi bıraktı.

“Ee?” dedi Bayan Partridge, Miles'a bakarak.

“Bu adam Büyük Cortado,” dedi Miles, kafası yağ tenekesine girmiş yığını işaret ederek. “Kahkahayla insanları hipnotize etmenin bir yolunu bulmuş. Böylece onları, nasıl üretildiğini yalnızca kendisinin bildiği bir şuruba alıştırarak. Tüm ülkenin kontrolünü ele geçirmeyi planlıyor.”

“Öyle mi?” dedi Bayan Partridge. Tahta dimdik oturdu ve sert bakışlarla seyircileri taradı. Bir sınıf dolusu yaramaz öğrenciye bakan okul müdüründen farksızdı. “Kafasına teneke geçmiş bu küçük adamın ülkeyi ele geçirmesine izin vermek üzere miydiniz?” Havadaki bayat kahkaha kalıntılarını süpürer sağlıklı bir kahkaha attı. “Teneke kafalı demek daha doğru olur,” diye gürlledi.

Seyirciler homurdandı. Bayan Partridge'in korkunç mizah anlayışı isteriyi hızla bastırıyordu ve yalnızca, tıpkı Cortado

gibi Kahkaha Sarayı gösterilerinden devasa bir doza maruz kalan Cengiz çaresizlik içinde gülmeye devam ediyordu.

“Vay vay vay,” dedi Bayan Partridge, sirk alanının ötesindeki loşluğu incelerken, “Hilda Scratch, sen misin? Maskaran çenene kadar akmış kızım. Porsuğa benzemişsin. Spivey, senin karın da sırasından düşmüş. Tanrı aşkına onu yerden kaldır be adam. Neyiniz var sizin? Bir günlük geziye çıkıyorsunuz ve aklınızı tamamen kaçıyorsunuz. Hepinizin daha sık dışarı çıkması gerektiği açık.”

O konuşurken Cortado'nun palyaçolarından bazıları, ışıldaklarla aydınlatılmış alandan gizlice kaçıyor, sersemlemiş seyircilerin arasından geçip çıkışa koşuyorlardı. Patronlarının şansı tamamen dönmüş gibi görünüyordu. Bu korkunç kadının onlara ne yapmayı planladığını bilmiyorlardı ve burada kalıp öğrenmeye niyetleri yoktu.

“Kaçıyorlar,” diye fısıldadı Miles, Baltinglass'a.

“Hayır, kaçmıyorlar Miles Efendi,” diye fısıldayarak karşılık verdi Baltinglass. “Yeğenim Radovan ve diğer polis memurları buranın çevresini sardı. En az otuz çift sağlam pabuç ve bol bol düdüğü sesi duydum, ama buraya yaklaştığımızda susmaları gerekti. İki delikanlının düdüklarını ellerinden aldılar. Heyecanlı çocuklar, ama açığözlüler.”

“Ülkeyi ele geçirmekmiş!” diye devam ediyordu Bayan Partridge, tahtın üzerinden. “Bu zihin kontrol saçmalıklarına kandığınıza inanmıyorum. Kendinizden utanmanız gerek! Biraz neşelenmek hepinizin hoşuna gider elbette, ama hayatlarınızı canlandırmanın daha iyi yolları var, bu şarlatanların satmaya çalıştığı türden şeylere ihtiyacınız yok. Sen, müşterilerini kandırıp para üstünü kendine saklamaktan vazgeçmekle başlayabilirsin Piven. Dükkânından çıkarken cüzdanlarının gereğinden fazla hafiflediğini herkes biliyor. Ve sen, Lily Green, neden yerel bir gazete çıkarmıyorsun? Böylece herkes senin

dedikodularını aynı detaylarla siyah beyaz okuyabilir. Çiçekçi dükkânını da kız kardeşine emanet edersin.”

Loşluktaki yüzleri taradı; yüzlerin sahipleri, kötü bir rüyadan uyanırmış gibi, sırtlarını dikleştirmeye başlamıştı. Çoğu, bu sabahlıklı hanımı daha önce bir yerlerden hatırlayıp hatırlamadığını düşünüyordu. Mendillerini çıkarıp çenelerini sildiler. Hedef alınacak bir sonraki kişi olma olasılığına karşı saçlarını ve kravatlarını düzelttiler.

“Ve sen, Peder Soutane...” dedi Bayan Partridge, “her hafta o hırıltılı eski orgla aynı kasvetli ezgileri çalmak yerine, kilisenin bir koro kurmalısın. Buraya gelirken duyduğum anırmalara bakarsak, arasından seçim yapabileceğin bir sürü güçlü ses var. Belki haftada üç defa bir araya gelip birkaç canlı şarkı söylerseniz, gündelik gezilere çıktığınızda bu kadar heyecanlanmazsınız.”

Tahtın gölgesindeki Büyük Cortado, kıpırdanmaya başladı. Miles göz ucuyla hareketlenmeyi gördü ve adamı dikkatle izledi. Cortado titreyerek doğrulup oturdu ve elini kaldırıp kafasını yokladı. Parmakları tenekenin kaygan kenarlarında dolandı, sonra bir iki kez tıklattı. “Evde kimse var mı?” dedi, içeriden gelen boğuk bir ses. Bir anlık duraksamadan sonra, “Yok,” diye yanıt verdi aynı ses. “Yeni bir kafa edinmiş demek ki,” dedi O-Kadar-Da-Büyük-Olmayan-Cortado kendi kendine ve boğuk, metalik kahkahalarla gülmeye başladı.

Bayan Partridge eğilip ona baktı. “Şunun kalkmasına yardım et bakayım, aferin sana,” dedi Gümüşnokta’ya. Büyük Cortado’nun dizleri birkaç kez boşandı, ama sonunda Miles ile Gümüşnokta onu ayağa kaldırmayı başardı. Tenekenin içinden gelen tenekemsi kahkahalara, koridordaki karanlığa çökmüş Cengiz’in kıkırtı krizleri yanıt verdi. O savunmasızca orada yattarken sıraların arkasından tepesinde bir tutam saç olan küçük

bir şekil süzüldü ve adamın ceplerini karıştırdıktan sonra, salo-
nun arkasındaki çift kanatlı kapıdan geçerek kayboldu.

“Bu iki adama iyi bakın,” dedi Bayan Partridge, Larde hal-
kına. “Öngörülebilir gelecekte Dünyaya Egemen Olma işiyle
uğraşmayacaklarını güvenle söyleyebiliriz sanırım. Artık he-
pimiz bu saçmalığı unutup evimize dönebiliriz.” Arabistan-
lı Baltinglass’a baktı. “Gulliver, lütfen bu insanları İstasyon
Otel’ne götür. Geri dönüş yolculuğundan önce orada bir gece
güzelce dinlensinler. Otelciye söyle, faturayı Oscuro Sirki öde-
yecek.”

Böylece, Larde sakinleri toparlanmaya başladı. Kasap ve fi-
rancı, at doktoru ve terzi, kütüphaneci ve rahip, fazla uzun sür-
müş bir kutlamadan uyanan kişiler gibi ayaklandı. Ceketlerini
giyerken birbirlerine yardım ettiler, hâlâ biraz sallanan komşu-
larını kaldırdılar ve işleri hızlandırmak için bastonunu kullan-
maktan kaçınmayan kör kâşifin güdümünde çıkışa yöneltiler.

Gila’nın bir sözü üzerine Tembo, Bayan Partridge’i Bü-
yük Cortado’nun tahtından indirdi ve Bolsillo biraderler,
Baltinglass’a katılarak filin yardımıyla geride kalan seyircileri
de toplarlayıp salondan çıkardı. Larde halkından son kişiler
de çıkarken Çavuş Bramley, salona girdi. Üniforması kırışmış,
şapkası kaybolmuştu, ama kendinden pek memnun görünü-
yordu.

“Otuz dört suçlu ve dövmeli büyük bir hanım yakalandı Ba-
yan Partridge,” diye rapor verdi, sirk alanına doğru yürürken.
“Şüpheliler gözaltına alındı ve şehrin polis merkeziyle bir an-
laşmaya varıldı. Arsız herifler, affedersiniz hamfendi, operas-
yonun başarısını üstlenmek istedi; ama sirk yöneticisini bölge
yargıcı tarafından yargılanmak üzere Larde’ye götürüleceği,
daha önemsiz şüphelilerinse burada, Smelt North Central’a ka-
patılacağı konusunda anlaştık.”

“Tebrikler Çavuş Bramley,” dedi Bayan Partridge. “Mükemmel bir iş oldu kuşkusuz.”

“Çok naziksınız Bayan Partridge,” dedi çavuş. Teneke kafalı Büyük Cortado’yu süzerken, “suçluları kumanda edenin bu adam olduğunu anlıyorum?” diye kuşkuyla ekledi.

“Adı Büyük Cortado,” dedi Miles. “Tüm ülkeyi yavaş yavaş hipnotize ediyordu.”

“Öyle mi?” dedi Çavuş Bramley, bu tuhaf saçlı oğlanı daha önce nerede gördüğünü merak ederek. “Ne yazık ki biz onu kilit altına aldığımızda kimseyi hipnotize edemeyecek.” Şaşkına dönmüş Cortado’nun kolunu tuttu. “Tutuklusun,” dedi, o akşam onuncu kez. Daha önce, bir yaz içinde iki tutuklama yaparak elde ettiği rekoru kırmıştı ve çok mutluydu. “Şimdi...” dedi, Bayan Partridge’e hitaben, “bu iki delikanlıyı da alıp binayı boşaltabilir misiniz, detaylı inceleme için burayı mühürleteceğim.”

“Sen işine bak,” dedi Bayan Partridge. “Biz birazdan gidiyoruz. Burayı arkamızdan kapatırız.”

“Şey...” dedi Çavuş Bramley, ama Bayan Partridge sert bakışlarını ona dikince adam daha fazla konuşmadı. Büyük Kırkırdağ Cortado’yu alıp Cengiz’in gülüp durduğu yere götürdü. Copunun deneyimli bir hareketiyle Cengiz’i ayağa kaldırdı ve onu da tutukladı. İki elinde birer büyük suçlu ve hamursu yüzünde tatmin dolu bir gülümsemeyle, büyük kapıdan çıkıp gitti.

Polis memuru gittikten sonra, “Ayy,” dedi Bayan Partridge. “Seni sağ salim bulduğuma çok sevindim Miles, ama Ufaklık nerede ve bu genç adam kim?”

“Bu Gümüşnokta,” dedi Miles. “Ufaklık’ı da mahzendeki laboratuvarında bıraktım.”

“Tanıştığımızı memnun oldum Gümüşnokta,” dedi Bayan Partridge. “Şimdi, hemen gidip Ufaklık’ı bulsak iyi olacak. Orada tek başına korkmuştur.”

Miles, aniden mahzenin kilitli demir kapısını anımsayarak, “Anahtar Cengiz’de,” dedi.

“Cengiz hangisi?” diye sordu Bayan Partridge.

“Çavuş Bramley’nin tutukladığı sarı çoraplı, iri yarı adam.”

“O zaman hemen dışarı çıkalım ve çavuşa adamın ceplerinde anahtar aramasını söyleyelim. Hem de, bize bir araba ve sürücü vermeye ikna ederiz onu. Böylece Ufaklık’ı kurtardıktan sonra, geceyi geçirmek üzere hep birlikte Baltinglass’ın evine gideriz. Kendi başınıza Kahkaha Sarayı’nı nasıl bastınız, Büyük Cortado’yu nasıl kutuladınız, dinlemeye can atıyorum.”

Üzerine bitkinlik çöken Miles, “Ben burada kalıyorum,” dedi, “Mandalina’yı bulana kadar gidemem.”

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

STRING

Eski Yarımkafa, intikam almaya kararlı, yeniden ele geçirdiği kemik ve bir düzine anahtarla donanmış String, hızla boşalan binanın zeminindeki, derinliklerde dolanan koridorlarda ilerliyordu. Kahkaha Sarayı'na köylü kalabalığıyla birlikte girmiş, onlardan yükselen yabancı kokular, yani inek, koyun ve onun hiç görmediği başka kırsal şeylerden kaynaklandığını hayal ettiği kokular karşısında yüzünü kırıştırmıştı. Seyirciler salona girerken o, giriş holündeki sütunlardan birinin arkasına saklanmıştı. Saklandığı yerden, Cengiz'in ortaya çıkışını, Miles'ı kolundan tutup sürükleye sürükleye götürüşünü izlemişti. Onların kırık bacaklı bir adamla karşılaştıklarını görüp konuşmalarına kulak misafiri olunca kanatlı kızın hâlâ bir yerlerde gizlendiğini öğrenmişti. Cengiz'in gıcırdayan asansöre binerek aşağı katlardan birine indiğini, bir süre sonra fırtına kadar karanlık bir yüzle geri döndüğünü ve salona girerken cebine kocaman bir anahtar halkası tıktığını görmüştü.

String, ne yapması gerektiğinin açık olduğunu düşünüyordu. Gizlice salona girecek, iri yarı adam gösteriye dalmışken anahtarları çalacaktı. Yankesicilik konusunda acemi sayılmazdı; ayrıca salon kapısından gelen isterik kahkahaların ve delice müziğin onun varlığını gizleyeceğinden emindi. Asıl sorun,

salona açılan çift kanatlı kapıya ulaşmaktı. Giriş holünde, String, dev dövmeli bir hanım ve bir dizi yüksek sütun dışında bir şey yoktu. Dev kadın, başka yere baksa, sütunların arkasına saklana saklana gidebilirdi; ama kadın sırtını dev tahta kanatlarla vermiş, sandalyesinde oturuyor, dümdüz ileriye bakıyordu; öyle ki String, onun, kendisi oraya bakmazken yerleştirilmiş bir heykel olabileceğini bile düşündü. Dev kadının burnunun dibinden geçip salon kapısına koşmayı göze almıştı ki ana kapı çalındı ve dışarıdan boğuk sesler geldi. Dev kadın yavaşça kalktı ve kocaman sandalyesini, bir hebek evinin mobilyasıymış gibi kaldırıverdi.

Büyük kapı kanatlarını açtığı zaman karşısında, boyu kadar eni de etkileyici büyüklükte bir kadın buldu. Kadının arkasında pek çok polis vardı ve String içgüdüyle gölgelere çekildi. “Lütfen bizi içeri al,” dedi iri kadın sert bir sesle.

Kadın dev başını iki yana salladı. “Biletsiz giremezsiniz,” dedi. İki iri kadın ellerini kalçalarına dayayarak baktı.

Hamur beyazı suratlı bir polis memuru geniş kadının yanına dikildi. “Kanun namına aç,” dedi.

Dev kadın ona bakmadan yanıt verdi. “Arama izni olmadan girmek yok,” dedi.

Aniden devin ayaklarının dibinde bir kedi belirdi; bileti ve arama izni olmayan büyük, sarı bir kedi gezine gezine Kahkaha Sarayı’na girdi; ardından beyaz benekli, siyah bir kedi ve siyah benekli, beyaz bir kedi geldi. Hazırlıksız yakalanan kadın dev, onlara şaşkın şaşkın baktı ve bir an sonra, tıpkı sığırcık saldırısına uğramış kartal gibi, ceketlerinin düğmelerini yanlış iliklemiş, sakalları uzamış, pasaklı polis memurları –hatta biri pantolon yerine pijama altı giymişti– tarafından kuşatıldı. Polis memurları, sırf kalabalık oldukları için kadın devi alt edip dışarı sürükledi. İri hanım ve beyaz bastonlu, kırışık suratlı yaşlı adamsa kapıyı ardına dek açık ve korumasız bırakararak salona girdi.

Anahtarları çalmak String'in beklediğinden daha kolay oldu. Salonun ortasındaki büyük alanda bir tür karmaşa hüküm sürüyordu. Seyirciler sarhoş olmuş gibi görünüyordu ve anahtarlı iri yarı adam koridorun tam ortasına yatmış, deli gibi gülüyordu. Anahtarlarının çalındığını fark etmedi bile.

Şimdi String asansörü kullanarak en alt kata inmiş, kapıları teker teker açıyor, odalarda kanatlı kızı arıyordu. Onu bir an önce bulmak zorundaydı. Ana giriş polis kaynıyordu; kızdan, palyaçonun kulağından çıkmanın yolunu öğrenmeliydi. O ana dek bulduğu kapılar kiltsizdi. String oda sakinlerinin aptallıklarına güldü. Evet, çalınacak fazla değerli eşya yoktu, ama String'in cepleri yine de bozuk paralarla ve birkaç kol saatiyle şişmişti. Hâlâ kızdan eser yoktu. Onu zamanında bulamamaktan kaygılanmaya başlamıştı ki kalın, tahta bir kapıya geldi; kapı kilitliydi.

"Bingo!" dedi String kendi kendine. "Şimdi, tek yapmam gereken doğru anahtarı bulmak." Anahtarları teker teker denemeye başladı. Çoğu kilide giriyor, ama dönmüyordu. Bir tanesi azıcık döndü ve takıldı, String sabırsızlıkla sarsıp çekiştirdi. Zaman daralıyordu ve kapısını açmaya çalıştığı odadan gelen, kötü, çürük muz kokusu midelerini bulandırıyor. Aniden anahtar döndü ve kilit tıkrdayarak açıldı. String gülümsedi; kızın yapayalnız, korkmuş halde odanın köşesinde oturduğunu hayal etti. Küçük bir kızdı, belki beş altı yaşlarında... Bağlanmış bile olabilirdi. Öyle ya da böyle, String kızın ona sorun yaratacağını sanmıyordu.

Aslında kapının arkasına çökmüş, gözleri karanlığın kendisi gibi görünen, kocaman, siyah, zırdeli bir yaratık hayal etse String için daha iyi olurdu; çünkü gülümseyerek kilitte anahtar denerken kendisini bekleyen şey tam olarak buydu.

String kapıyı açmak için kolu çevirdi, ama o bunu yaparken kapı hızla dışarı doğru açıldı ve String'i koridora doğru fırlattı.

String karşı duvara yapıştı, kendinden geçti ve yere kaydı. İsim-siz, kıllı yaratık gülercesine havlayarak hücrelerinden fırladı ve asansöre doğru koşmaya başladı.

Bitkin, başarılı, ama hâlâ Mandalina'sız Miles Wednesday, boş salonda kayıp ayısını aradı. Mandalina'nın içinden çıktığını gördüğü, orada unutulmuş palyaço şapkasına baktı, alana saçılmış sahne malzemelerinin arasında arandı; ama Mandalina'dan iz bulamadı. Gümüşnokta ona yardım etmek için orada kalmış, Bayan Partridge de Cengiz'in anahtarlarını aramak için dışarı çıkmıştı.

Çocuk ve melek ağır ağır alanda yürüyerek, bulabildikleri her şeyin altına bakıyordu. Miles, Mandalina'ya seslendi, ama büyük, boş bina ümitsiz bir gülüşle yanıt veriyor gibiydi; sanki hâlâ taş duvarlardan delice kahkahalar sızıyordu. Miles yine seslendi ve aynı çirkin gülüş yanıt verdi. Bu sefer ses daha yüksek gelmişti. Miles'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Bu sesi daha önce de duymuştu.

"Gümüşnokta," dedi. Gümüşnokta, bir şeyi çabucak cebine sokarak doğruldu ve ona döndü.

"Sanırım Hiç bu binada," dedi Miles.

"Sanırsın ne?" diye sordu Gümüşnokta, kaşlarını çatarak. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu," dedi Miles, titrek parmağını Gümüşnokta'nın omzunun üzerinden uzatarak, "Hiç."

Yaratık oracığa çömelmiş, kapıyı neredeyse tamamen kaplıyordu. Kıllı karaltısında, kırmızı ağzı açık duruyordu. Gümüşnokta döndü ve bakakaldı. Hiç, aniden koridora atıldı ve doğrudan Fırtına Meleği'ne yöneldi. Gümüşnokta geriledi ve yaratığa bir şimşek yolladı. Yaratık acıyla uludu, ama durmadı. Biri kolalı örtü silkeliyormuş gibi bir hışırtı duyuldu ve

Gümüşnokta'nın muhteşem kanatları aşçı ceketini ıslak kâğıt mendil gibi yırtarak açıldı. O havalanamadan yaratık ona çarp-
tı ve melekle iblis, ışıldaklarla aydınlanmış yerde, bir kıvılcım
ve öfke topu halinde yuvarlanmaya başladı. Bir mavi ışık daha
çaktı, bir öfke kükremesi duyuldu. Yanık kıllarından dumanlar
yükselen Hiç elleri ve ayakları üzerinde Miles'a doğru koşuyor-
du. Gözleri kapanmış, kanatları yağlı talaşların üzerine yayıl-
mış Gümüşnokta, yerde kıpırtısız yatıyordu.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

UFAKLIK

Baş aşağı dönmüş, yağla kaplanmış Miles Wednesday, Kahkaha Sarayı'nın boş alanında, biraz yüksekte, Hiç'in abanoz rengi yumruğundan sarkan ceketinde sallanıyordu. Kara yarattık, Gümüşnokta'yı bayılttıktan sonra doğrudan ona saldırmış, hiç yavaşlamadan onu yakalamış ve alanı kuşatan süslü, oymalı sütunlardan birine tırmanmaya başlamıştı. Miles bir avuç kumaşın ucundan sarkıyordu. Başta ceketin yırtılıp onu yere bırakacağını umuyordu, ama sonra ceketin dayanıp düşmesine izin vermemesini dilemeye başladı. Çürük muz ve kavrulmuş kıl kokusuna karşı nefesini tutuyordu. Çok aşağıda, yerde, Gümüşnokta'nın uçan bir melek resmi gibi serilmiş, yattığını görebiliyordu. Gümüşnokta'nın yırtılmış ceketinin cebinden küçük, turuncu bir beneğin çıktığını gördü. Miles isimsiz yarattığın elinde olmasına rağmen, sonunda Mandalina'yı bulabildiği için bir an rahatladı.

Sütunun tepesindeki oymalarla süslü başlıkta, kıvrık yapıların arasından kahkaha atan yüzler bakıyordu. Hiç, homurdanarak sütun başlığının üzerindeki düz çıkıntıya tırmandı ve Miles'ı da peşinden çekti. Bu kadar yukarıdan bakınca sirk alanı tabak gibi görünüyordu. Miles, Hiç'in kuvvetli çenesine baktı ve Oscuro Sirk'i nde ondan kaptığı kemiği yerken

çıkan çatırtıları anımsadı. Yaratık, Miles'in ceketini bıraktı ve kılı kollarını sıkı sıkı göğsüne doladı. Miles'in ciğerlerindeki nefes boşaldı.

Kendini ceviz kıracağıının içindeki lokum gibi hissediyordu. Tüm gücüyle Hiç'in göğsünü ittirdi ve kendini doğrudan yaratığın gözlerinin karanlığına bakarken buldu. Yaratık, onu daha sıkı kavrarken gözleri, Miles'ı, kafatasının içindeki dipsiz bir acı ve uluyan karanlık evrenine çekti sanki. Miles daha fazla bakmaya dayanamadı ve hem o korkunç boşluktan, hem de yaratığın kollarından kurtulmak için kıvranıp bükülmeye başladı. Havasızlıktan başı dönmeye başlıyordu ve yaratık onu daha fazla sıkıyordu. Miles aşağıdan belirsiz bağırişlar duyabiliyordu, ama aşağı bakamıyordu. Görüş alanı bulanıklaşmaya başladığında, onlar bir şekilde yardım edebilirlermiş gibi, yandaki sütunda kahkaha atan yüzlere baktı. O yüzlerden birinin açıldığını gördüğünü sandı ve tuhaf bir gülme dürtüsü duydu. "Hayal görmeye başladım," diye düşündü.

Ama biraz önce taş yüzün olduğu yerde Ufaklık'ın yüzü duruyordu şimdi. Hiç, sıktıkça sıkıyordu. Ufaklık'ın yüzünün ardından, taş oymaları kavrayan elleri belirdi. Kız, sütundaki bir delikten fırlayıp bir is bulutu eşliğinde kanat çırttı, havada Miles'a doğru süzölmeye başladı. Ona bir şeyler diyordu, ama Miles kulaklarında gümbürdeyen kanın sesi yüzünden duymıyordu. Ufaklık yaklaşırken Hiç, diğer koluyla Miles'ı tutmaya devam ederek bağırdı ve ona bir yumruk savurdu. Ufaklık darbeden kaçtı ve çevrelerinden dolaşarak çıkıntının üzerine, arkalarına kondu. Miles kalan son gücüyle kendini canavarın ellerinden kurtarmaya çalıştı, ama çabalaması Hiç'in kavrayışını gevşetemedi bile. Miles kaburgalarının çatırdadığını hissedebiliyordu, yaratığın Ufaklık'a yine vurmaya çalıştığını gördü. Onları uzaklardan bir yerden izliyordu sanki. Ufaklık çıkıntının üzerine yuvarlandı, sonra kendini topladı ve onlara

doğru süzöldü, Hiç'in kıllı kollarının ulaşamayacağı bir yerde kaldı. Miles kendinden geçmek üzere olduğunu hissediyordu, ama tamamen gözleri kararmadan önce, bir şarkı sesi duyduğu gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

Şarkı yarı yarıya hatırlanan bir düşteki tek ses gibi başlamıştı ve gittikçe güçlendi, zenginleşti, sonunda öyle bir hale geldi ki bir ışık ırmağı, kuş ötüşleriyle rüzgârların, çanların, çağlayan ırmak sularının, bin ayrı ışık, yaşam ve gün ışığı sesinin karışımı gibi Miles'in üzerinden akıp geçti. Miles'in hayatı boyunca duyduğu en güzel şarkıydı; bu şarkının önünde acısı, korkusu eriyip gitti. Tüm düşler ve umutlar, hissettiği her tür hüznü ve sevinç, içinde ve çevresinde dolanan müziğe karıştı; şarkıdaki en parlak unsur, her şeyi bir arada tutan, ıslıl ıslıl ses, kahkaha sesiydi: Hayatın dokusunda ışıldayan gerçek, sıcak kahkaha ve altın ipliğe benzeyen dostluk.

Miles nefes alabildiğini fark etti. Hiç'in ölümcül kavrayışı gevşemişti. Yaratık sonunda Miles'ı bıraktı; başı dönen Miles öne devrilerek boşluğa düşecekti neredeyse. Hâlâ yaratığın ulaşamayacağı bir yerde olan Ufaklık'ın, şarkısının sonuna yaklaşırken gülümsediğini gördü. Yaratığı yatıştıran ve Miles'ı ölümden kurtaran şarkının, Ufaklık'ın gerçek adı, kendini Yeryüzü'ne bağlamadan asla dile getiremeyeceği isim olduğunu anladı; ama yine de müziğin sona ermesini istemiyordu. Son notalar da solup giderken Ufaklık'ın kanatları derisine karışarak kayboldu ve kızın gülümsemesinin yerini bir hüznü aldı. O, büyü olmaya, kanatları olmayan, onu kaldıracak şarkısı kalmayan, sıradan, küçük bir kız olarak yuvarlana yuvarlana çok aşağıdaki sirk alanına düşerken Miles, çaresizlik içinde onu izledi.

Şimdi alan insanlarla doluydu ve hepsi yukarıya, onlara bakıyordu. Miles, Bayan Partridge'in lacivert üniformalı polis memurlarının arasında durduğunu görebiliyordu. Bolsillo

biraderlerin minik şekilleri de oradaydı ve üçü birden, yukarıdan bakınca madeni paradan büyük görünmeyen bir şey tutuyorlardı. Ufaklık onlara doğru düştü. Biraderler gözlerini ondan hiç ayırmadan, önce bir tarafa, sonra öbür tarafa doğru kayıyordu. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Ufaklık, Bolsillo biraderlerin tuttuğu trambolinin tam ortasına düştü ve yine havaya fırladı. Toplanmış polis memurları alkışlamaya başladı; sahne birden basit bir sirk gösterisine dönüşmüştü. Pijama ve yanlış iliklenmiş üniformalar giymiş bir soytarı grubu, şişman bir hanımın çevresinde halkalar çizerken minik bir akrobat, üç minik palyaçonun tuttuğu bir trambolinden zarifçe sekti. Miles çok tuhaf bir hisse kapıldı. Işıldaklarla aydınlanmış sirk alanının çok yükseğinde, sırasını bekleyen bir trapezci gibi dururken, hayatı boyunca ilk defa kendini yuvasında hissetmişti. Sanki öteden beri buraya aitti ve sirk sabırla onun geri dönmesini bekliyordu.

Miles dönüp Hiç'e baktı. Yaratık sütuna sırtını verip yere yığılmıştı. Korku dolu gözlerini kapatmıştı. Koca çenesi, gevşemiş, gülümsemeye benzer bir ifadeyle aralanmıştı. Miles, sersemlemiş yaratığın yanında sütuna sırtını verdi. Çatlayan kaburgası ağrımaya başlamıştı. "Senin rolün ne, merak ediyorum," dedi kendi kendine, sonra üzerine bitkinlik çöktü ve kendinden geçti.

Canavar tarafından sıkılmış, şarkı tarafından kurtarılmış Miles Wednesday, ateş ışığıyla aydınlanmış bir odada, yumru yumru bir divanın üzerinde uyandı. Şöminede yanan ateşin çevresine toplanmış, alçak sesle konuşan insanlar seçebiliyordu. Doğrulup oturmaya çalışırken kaburgalarından keskin bir acı geçince "Of!" diye mırıldandı.

Ateşin çevresindeki konuşmalar kesildi ve herkes dönüp ona baktı. "Demek haritalanmamış diyarlardan geri döndün

Miles Efendi,” diye bağırdı Baltinglass’ın sesi. “Umarım yolda birkaç bayrak dikmişsindir!”

“Dikkatle doğrul hayatım,” dedi Bayan Partridge, “sana bir bardak sıcak çikolata getireyim.”

Miles yavaşça doğrulup oturdu. Kaburgaları sıkı sıkı sarılmıştı ve yumuşak yastıklarla desteklenmişti. Saçlarındaki kemikler de çıkarılmıştı. Şimdi, Baltinglass’ın oturma odasında olduklarını görebiliyordu. Yaşlı adamın malzeme deposundan çıkarmayı başardığı iki mum ve şöminedeki titrek alevler solgun bir aydınlık veriyordu. Arabistanlı Baltinglass ateşin yanındaki deri koltukta oturuyordu. Sıtma tutmasın diye eline koca bir içki kadehi almıştı. Bayan Partridge, mutfığa gitmek üzere bir başka koltuktan doğrulurken, kucığından kediler döktü. Fabio, Gila ve Umor taburelere tünemişti ve Ufaklık, taş şöminenin önündeki halıya oturmuş Miles’a, geniş geniş gülümsüyordu. Kahkaha Sarayı’nın tavanından düşerken zarar görmemiş gibiydi.

“Gümüştükta nerede?” diye sordu Miles.

“Yatak odasında dinleniyor,” dedi Baltinglass. “Bir yetiyle kapışmış, öyle dediler. Kahkaha Sarayı’nda baktığımda birkaç kırık kemiği olduğuna yemin edebilirim, ama onu buraya getirip kemikleri düzeltmeye kalkıştığımızda tek çatlak bile bulamadım. Bir Macar kadar zorlu bir delikanlı. Ama daha kendine gelemedi, bu yüzden yatağında bıraktık.”

“Henry de oradaydı!” dedi Miles, gece göğünde asılı kalmış küçük çocuğu hatırlayıp vicdan azabına kapılarak. “Geri dönüp Henry’yi almamız gerek. Ona söz verdim!”

“Sorun yok,” dedi Ufaklık. “Polisler Henry’yi kurtardı.”

“Çocuğu benim yeğenim Radovan Flap kurtardı!” diye bağırdı Baltinglass. “Kemerine bir lamba takıp karanlıkta yukarı tırmandı ve çocuğu tek başına aşağı indirdi. Yürekli bir

delikanlıdır bizim genç Radovan. Annesine çekmiş. Tanrılar anneciğinin ihtiyar kemiklerine mutlu ezgiler çalsın. Ben tırmanırdım, ama delikanlı lafını bile ettirmedi.”

Ufaklık gelip, divana kurulmuş birkaç kediyi kovaladı ve oturdu. Saçlarındaki isî temizlemişlerdi ve üzerine çok büyük gelen eski bir sabahlık giymişti.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Biraz canım acıyor, ama önemli değil. Ya sen? Ya...”

Ufaklık parmağını dudaklarına götürdü. Miles sesini alçalttı. “Neden kendi adını şakılamak zorunda kaldın?” diye sordu. “Artık eve dönemezsin, değil mi?”

Ufaklık başını iki yana salladı.

“Sen... sen Hiç’in kendi ismini bulup şakıyamaz mıydın? Böylece kendi ismin sana kalırdı,” diye fısıldadı Miles.

“İsmini aradım...” dedi kız, “ve olması gerektiği yerde buldum, ama isim koparılıp çalınmış gibi, Tek Şarkı’da yalnızca kara bir delik vardı.” Anıyla irkildi, sonra Miles’a gülümsedi. “Dahası, ben burada, seninle kalmak istiyorum. Küçük bir kız kardeşe ihtiyacın var.”

Miles onun yüzüne baktı, ama pişmanlık belirtisi göremedi. Midesine sıcak bir his yayıldığını hissetti.

“Özlemeyecek misin? Âlem’i ve... ve uçmayı?”

“Elbette...” dedi Ufaklık, “ama daha iyi bir şey buldum.”

“Uçmaktan ve o güzelim şarkıdan daha iyi ne olabilir?” Miles, Ufaklık’ın şarkısının yankısını hâlâ duyar gibi oluyordu ve bu şarkıyı asla unutmamayı umuyordu.

“Tek Şarkı güzeldir,” diye onayladı Ufaklık. “Ama...” Doğru sözleri aradı. “Ama orada, yukarıda, onu yalnızca şakıyabiliyorum. Buradaysa, onu yaşıyorum. Burada, gerçek dostlar edinebiliyorum.” Yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. “Aklıma gelmişken...”

Cebine uzandı ve Mandalina'yı çıkardı. Onu Miles'a uzattı. Küçük ayı kıvranıp Miles'ın elinden kurtuldu ve omzuna tırmandı, Miles'ın kulağına yaklaştı. Onun yıpranmış tüylerinin tanıdık dokunuşları, Miles'ın kaburgalarındaki ağrıyı dindirmişti sanki, yüzündeki mutlu gülümseme daha da yayıldı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Sana söylemiştim,” dedi Umor, şöminenin kenarından.

“Gerçekten de onunmuş,” dedi Gila.

“O zaman o olmalı,” dedi Fabio.

“Olmak zorunda,” dedi Umor.

“Bana pek ölü gibi görünmedi,” dedi Gila. Fabio kaşlarını çatarak susturdu onu.

“Nerede büyüdün Miles Efendi?” diye sordu Fabio.

“Pinchbucket Evi'nde,” dedi Miles. “Bir yetimhanede. Neden?”

“O ayıyı nereden bulduğunu hatırlıyor musun?”

Miles başını iki yana salladı. “Hayatım boyunca benimledim. Yetimhaneye geldiğimde bende olduğumu biliyorum, çünkü Pinchbucketlar bize hiçbir şey vermezdi.”

“Biz hatırlıyoruz,” dedi Gila.

“On bir sene önce bugün,” dedi Fabio.

“Yani bugün senin doğum günün.”

“Mutlu yıllar Miles Efendi.”

Miles, nasıl bir oyun oynadıklarını merak ederek üç minik adama baktı. “Ne demek istiyorsunuz?” dedi. “Doğum günümü ben bile bilmiyorum.”

“Uzun hikâye,” dedi Fabio.

“Uzun zaman önce kaybolduğunu sanıyorduk...” dedi Umor.

“Ya da öldüğünü...” dedi Gila. Cebini karıştırarak mendil aradı, bulamayınca burnunu Fabio'nun ceketinin köşesine sildi.

“Ama Kahkaha Sarayı’na gelmeden önce sizinle hiç karşılaşmadım. Siz beni nasıl tanıyor olabilirsiniz?” diye sordu Miles hayretle.

“Doğduğun gece yanındaydık,” dedi Fabio.

“Sen daha birkaç saatlikken o ayıyı sana biz verdik.”

“Bir ismin bile yokken.”

“Baban Barty Fumble bizim patronumuzdu Miles Efendi.”

“Amcamız gibiydi.”

“Sahi, ona ne oldu acaba?”

“Nape’de berber dükkânı açmış diye duydum.”

Miles ağzı bir karış açık, onları izliyordu. “Barty Fumble benim babam mıydı?” dedi. “Barty Fumble’ın Kocaman Çadırı’nın sahibi olan?”

“Ah, Barty Fumble’ın Kocaman Çadırı’nı duydun mu?” dedi Umor.

“Elbette,” dedi Miles. “Bir kap... bir arkadaşım anlattı. Ama Barty sirki bırakmış ve oğlunu yanına almış.” Gecenin bir yarısı, iri yarı ve sakallı bir adamın, acı içinde, yeni doğmuş oğlunu kollarında taşıyarak, hayatı olan sirkten ayrılışını gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Ben, diye düşündü Miles, Barty Fumble’ın oğluyum.

“Sonra... Barty’ye... babama ne oldu? Nereye gitti?”

Fabio içini çekti. “Keşke bunun yanıtını sana söyleyebilseydim Miles Efendi.”

“Gecenin bir yarısı gitti,” diye burnunu çekti Gila.

“Ve ondan bir daha haber alamadık,” diye ekledi Umor.

“Düne kadar senden de.”

Miles bu hayret verici haberi kavramakta güçlük çekiyordu. Bir dakika içinde küçük bir kız kardeş edinmiş, öldüğüne inandığı babasının Barty Fumble olduğunu ve hâlâ yaşıyor olabileceğini öğrenmişti. Annesi için böyle bir umut olmadığını

anladığında gözlerinin dolduğunu fark ederek şaşırıldı. Miles'in geçmişinde kocaman bir aile tarihi belirmişti. Hakkında önceden beri bir şeyler bildiği bir tarihti. Kahkaha Sarayı'nın içindeki sirk alanının yükseklerinde tünemişken, neden kendini yuvasında gibi hissettiğini kesinlikle açıklayan bir tarihti bu.

Ufaklık onun düşüncelerini yankıladı. "Demek kaplan bu yüzden hamurunda sirk olduğunu söyledi," dedi gülümseyerek. "Sana kaplanların asla yalan söylemediğini söylemiştim."

Miles başını salladı. Kavranamayacak kadar çok şey oluyordu ve detaylardan başı dönmüştü. Barty Fumble'ın da bir kaplanı dostu sayması sıradan bir rastlantı olabilir miydi? Ve neden çocuğunu büyötmeleri için Pinchbucketların cimri ellerine bırakmıştı? Aniden, her zaman aklının bir köşesinde sakladığı sorulara yanıtlar bulmuştu; ama yanıtlar peşlerinden yeni sorular getirmişti ve Miles onları sormak istediğinden emin değildi. Kendi kendine her zaman annesiyle babasının öldüğünü söylemişti. Basit ve acıtan bir hikâyeydi, ama gerçeği bilmek her şeyi daha karmaşıklaştırmış gibiydi.

"Babana kızma hayatım," dedi Bayan Partridge. Divanın koluna oturdu (divan kolu gıcırdayarak buna itiraz etti) ve ona buharı tüten sıcak çikolatayla dolu bir bardak uzattı. "Tüm detayları bilmeden, insanların vermek zorunda kaldığı kararları tam olarak anlayamayız. Bazen bilsek de anlamayız. Zaman içinde anne ve habanla ilgili daha fazla bilgi edinebilirsin ve hikâyeleri daha anlamlı olmaya başlar."

Miles başını salladı. Kafasının içinde çok fazla şey dönüp duruyordu ve hâlâ soracak soruları vardı. Bolsillo biraderler ağır divanı ateşe yaklaştırdı ve hepsi kendi düşüncelerine dalıp rahat bir sessizlik içinde, oturdu: çocuk, leydi, üç minik palyaço, kör kâşif ve sırtında kaybettiği kanatların izi olan dört yüz yaşındaki küçük kız.

Mermer tenli, düz kanatlı Gümüşnokta, ertesi gece Baltin-glass'ın ay ışığıyla aydınlanmış meyve bahçesinde onlara veda etti. Hiç'le çatışmasında aldığı yaralar olağanüstü bir hızla iyileşmişti. Artık eve dönüp yokluğunu ve bir Şarkı Meleği'ni aç Yeryüzü'ne nasıl kaptırdığını açıklama zamanının geldiğini söylemişti. Gitmeden önce Miles'ı, Mandalina'yı eski haline getirmesine izin vermesi için ikna etmeye çalıştı. Ufaklık'ın cansız nesnelere can verme hakkına sahip olmadığını ve yürüyen, dans eden bir ayının doğaya büyük hakaret olduğunu söyledi. "Varlığı öğrenilirse, işler daha da kötü olur," demişti. Bunun üzerine Ufaklık nadir görülür bir öfke krizine yakalandı ve Gümüşnokta'yı Mandalina'nın yanına yaklaştırmadı. Gümüşnokta sonunda konuyu kapatmak zorunda kaldı.

Gümüşnokta, ilk karşılaştıklarında yaptığı gibi Miles'ın elini sıkı ve Miles karıncalanma hissine hazırlıklı olsa da saçları diken diken oldu. Fırtına Meleği'nin kara gözleri, uzun uzun sorgularcasına onun gözlerine dikildi. Sonra dönüp Ufaklık'ı kucakladı ve onu havaya kaldırdı. Bunu yaparken kulağına bir şeyler fısıldadı, gözleri Miles'a doğru kayd. Ufaklık hafifçe gelir gibi oldu. "Kendine dikkat et küçük yumuşakkanat," dedi Gümüşnokta.

Ufaklık, Fırtına Meleği onu nazikçe yere bırakırken, "Güle güle," dedi. Ay ışığında parlayan gözyaşlarının ardında Miles, kızın sesinde bir kızgınlık duyduğunu sandı.

Gümüşnokta, elma ağacı sıralarının arasındaki güz gecesi kıpırtısızlığında durdu ve solgun yüzünde bir odaklanma ifadesiyle kaşlarını çatıp gidişini gizleyecek bir fırtına çağırdı. Hiç yoktan kara bulutlar belirdi, korsan gemileri gibi toparlandı, ayı örttü ve küçük Cnoc kasabasını karanlığa boğdu. Ani bir dolu yağmuru çatıları dövdü, elma ağaçlarının yapraklarına çarptı.

“Başın çok derde girecek mi?” diye bağırdı Miles gürültünün üzerinden.

Gümüşnokta başını salladı. “Sanırım,” dedi. “Muhtemelen bir yüz yıl boyunca ahmakıslatan yağdırırlar bana.”

Kanatlı delikanlı diğerleriyle arasına mesafe koyana kadar ağaçların arasında geri geri yürüdü. Başını kaldırıp yukarıdaki karanlığa baktı. Kıvrık halata benzeyen mavi bir şimşek, sağır edici bir gümbürtü eşliğinde gökyüzünü yardı ve Gümüşnokta'nın durduğu yere çarptı; bir anlığına Miles ve Ufaklık'ı da Baltinglass kadar kör etti. Tekrar görebilmeye başladıklarında, kara bulutlar düş gibi dağılıyorlardı. Baltinglass'ın elma ağaçlarından biri ikiye yarılmıştı ve Gümüşnokta yoktu.

Gümüşnokta'nın gidişini izleyen sabah Miles, geç uyandı. Penceresinden içeri eğik güneş ışınları giriyordu. Meleğin çıkardığı fırtına gökyüzünü temizlemişti, açık pencerelerden içeri ıslak toprağın zengin kokusu süzülüyordu. Baltinglass, Bayan Partridge ve üç Bolsillo biraderi, güneş ışınlarıyla benek benek olmuş verandada sohbet ederken buldu. Oscuro Sirki'nin kalıntılarından, Büyük Cortado'nun kötücül hipnozunun etkisini tersine çevirecek, Dr. Tau-Tau'nun şurubuyla gülme bağımlısı olmuş insanları alışkanlıklarından kurtaracak yepyeni bir gösteri çıkarmak için bir plan yapmaya çalışıyorlardı. Sirkin sahibi Bolsillo biraderler olacaktı. Miles, Ufaklık'ın adının geçtiğini duydu, ama o geldiğinde konuyu değiştirdiler.

Miles masaya oturdu ve çenesini ellerine dayayarak dinledi, ama kimse ona dikkat etmedi. Bir süre sonra Miles, masanın ortasındaki tahta çanaktan bir elma aldı ve Ufaklık'ı aramaya gitti. Baltinglass'ın büyük evinde uzun uzun aradıktan sonra, sonunda onu çatıdaki küçük bir odada, pencerenin kenarında

otururken buldu. Tozlu camdan, meyve bahçesindeki, yıldırımın yardığı ağaca bakıyordu. Miles ona iyi olup olmadığını sorduğunda sadece başını salladı; ne bir şey söyledi ne de başını çevirip ona baktı.

Miles içini çekti ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Evin içinden geçip meyve bahçesine çıktı. Kendini dışlanmış hissediyordu. Duvarlı bahçenin ucuna yöneldi. Orada, düzenli elma ağaçları, yerlerini kocaman, koyu renk yaprakları olan tuhaf, yabancı bitkilerden oluşan bir çalılığa bırakıyordu. Uzak bir ormanın bir parçası Baltinglass'tan ayrılmaya dayanamamış, onu eve kadar takip etmiş gibiydi. Miles, düşen ilk yapraklara ayaklarını sürttü; ayağı çimenlerin arasında bir elmanın ağırlığına rastladığında, onu sertçe tekmeledi ve çalılığın arasına yolladı. Alçak bir homurtu duyuldu; çalılığın arasında bir kaplan başı belirdi. Miles'in yüreği hopladı.

"Fıçı çocuğu," diye homurdandı kaplan. "Tahmin etmeliydim. Son görüşmemizden bu yana terbiye öğrenmemişsin." Döndü ve çalılığın arasında kayboldu. Miles koşmaya başladı, ona yetişmeden kaplanın ortadan kaybolacağından korkuyordu. Onu minyatür ormanın ortasındaki açıklıkta uzanmış buldu. Yakındaki çimenlerin üzerine oturdu.

"Aradığın şeyi bulduğunu anlıyorum?" dedi kaplan.

Miles başını salladı. Nereden başlayacağını bilmiyordu.

"Mandalina'yı geri aldım," dedi, "Gümüšnokta'yı da bulduk." Çürük bir elmayı sapından tutup çevirdi. "Sen gittikten sonra bir sürü şey oldu. Kahkaha Sarayı'nda yardımın işimize yarardı."

"Hâlâ beni bir tesisatçı gibi, dilediğin zaman çağırabileceğini düşünmekte ısrar ediyorsun," diye gürledi kaplan. "Her ne olursa kendi başınıza idare edebilmiş görünüyorsunuz."

"Neredeyse ölüyordum," dedi Miles. "Beni Ufaklık kurtardı."

Kaplan ona baktı. “Sana değerli bir yol arkadaşı olduğumu kanıtlayacağımı söylemiştim,” dedi. “Pek sık yanılmam. Seni ölümün pençesinden kurtarmayı nasıl başardı?”

“Uzun hikâye,” dedi Miles.

“O zaman özetlesen iyi olur,” diyerek esnedi kaplan. “Sabrın bir erdem olduğunu söylerler, ama benim sahip olduğum erdemlerden değil ne yazık ki.”

“Benim için isminden vazgeçti,” dedi Miles, “bu yüzden artık evine dönemeyecek.”

“Yine bilmeceler,” dedi kaplan. “Çözmeye çalışmakla zaman harcamayacağım, ama kulağa asil bir fedakârlık gibi geliyor. Bundan hiç pişman olmamasını sağlasan iyi olur.”

“Elimden geleni yapacağım,” dedi Miles.

“Umarım öyle olur,” dedi kaplan. Çimenlerin üzerine uzandı ve kuyruğunu aylak aylak salladı. “Elbette, kurtuluşunda ben de küçük bir rol oynamış olabilirim,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedi Miles. “Ama ben senin şehre yaklaşmayacağını sanıyordum.”

“Doğru sanmışsın,” dedi kaplan. “Ama sizi kurtaran grubun zamanlamasının nasıl olup da kusursuz olduğunu merak etmediğine şaşırdım.”

Miles şaşkın şaşkın alnını kırıstırdı. “Bayan Partridge’e haber verdiğini mi söylemek istiyorsun?”

Kaplan güldü. “İnsanların oturma odalarına dalmak gibi bir alışkanlığım olmadığını anlamış olmalısın. Özellikle de söz konusu oturma odası bir ağacın tepesindeyse. Ama tombul arkadaşın, konuşmalarını pek az anlarsa da, kedilerini dinleyecek kadar sağduyuluymuş. Kedilere sizin nerede olduğunuzu ve boyunuzu aşan sulara girdiğinizi söylemem yeterli oldu. Kediler becerikli, küçük cücelerdir bilirsin, ayrıca yüreklidirler.”

Miles kaplanın söylediklerini düşündü. “Neden bizim için bunu yaptın?”

Kaplan içini çekti. “Sorular, sorular,” dedi. “Hayat, tıpkı bir ırmağın yatağında aktığı gibi, kendi rotasını izler fıçı çocuğu. Belki işler yolunda gittiği için mutlu olmakla yetinmeli ve gevezelik etmeyi maymunlara bırakmalısın.”

“Mutluyum,” dedi Miles. “Teşekkür ederim.”

“Hiç önemli değil,” dedi kaplan. “Artık yola koyulmalıyım. Sen de git ve tavan arasındaki küçük arkadaşını neşelendir. Gün doğumundan bile önce o pencerede surat asmaya başladı; artık yalnızlık canına tak etmiştir herhalde.”

Miles pencereye baktı. Loşlukta Ufaklık’ın yüzünü zar zor seçebiliyordu. Onun kaplanı görüp göremediğini merak etti. Çalıkların arasında soğuk bir rüzgâr esti, Miles’in içini ürpertti. Miles ayağa kalkarken, “Seni yine göreceğim miyim?” diye sordu.

“Benim için her zaman böyledir,” dedi kaplan, “birisiyle birkaç kez karşılaşmışsam gelecekte de karşılaşmam kaçınılmaz olur. Elbette, onları yememişsem,” diye ekledi.

“O zaman görüşürüz,” dedi Miles. Ağaçların gölgesine uzanmış yatan çizgili kaplana son kez baktı ve sonra çalıkları yararak gününün soğuk rüzgârına çıktı.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HAFTALIK LARDE GAZETESİ

Suçluları yola getiren Larde kahramanı Miles Wednesday, Bayan Partridge'in göletinin yanındaki, onarılmış çardakta eski bir koltuğa oturmuş, elindeki gazeteyi Hiç'e yüksek sesle okuyordu. Yaratığın, okuduğu şeyi anlayabileceği aklından bile geçmemiştir; ama yaratık hâlâ zaman zaman delilik krizlerine yakalanıyordu ve Miles'in sesi onu yatıştırıyor gibiydi. Zaten, Bayan Partridge, eğitiminin bir parçası olarak ona her hafta bu gazeteyi başından sonuna kadar okuma görevi vermişti ve Miles sabah erkenden, Hiç'e kahvaltısını götürdüğü huzurlu ve sessiz saatlerde gazeteye odaklanmayı daha kolay buluyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar süren, uzun ve gürültülü bir kasaba toplantısında yaratığın kaderi hakkında tartışıldıktan sonra çardak, Hiç için bir tür korunaklı konuta dönüştürülmüştü. Belediye Başkanı Doggett, Hiç'i hemen öldürme taraftarıydı. Onun halk için tehlikeli olduğunu, içinin doldurulup, bir kaideye oturtulup, göze çarpan bir yerde sergilenmesi gerektiğini, belediye binasının bunun için uygun bir yer olacağını ve oraya bolca turist çekebileceğini savunmuştu. Bu fikir, masanın altından doğru Bayan Doggett'in ona sert bir tekme atmasına neden olmuştu. Bayan Doggett, yaratığın Smelt şehrindeki hayvanat bahçesine armağan edilmesi, orada "kendi türünden

olanlara” kavuşturulması gerektiğini savunuyordu, ama Hiç’in türünün ne olduğu konusunda diğerleri kadar o da kararsızdı. Larde halkının bağıra çağıra öne sürdüğü pek çok başka fikirden sonra (ki aralarında Hiç’i çifte koşup tarla sürdürmek ve av hayvanlarını koruyacak bir korucu olarak eğitmek de vardı) Miles sahneye çıkmıştı ve insanlar onu dinlemek için susmuştu.

Miles, kararsız bir sesle, Hiç’in doldurulup bir kaideye oturulmasını ya da uzak bir hayvanat bahçesine kapatılmasını en çok onun istemesi gerektiğini söyleyerek başladı sözlerine. Kasabalılar hep birden başlarını salladı. “Ama, hayvan tarafından öldürülmeme ramak kalmasına rağmen,” diye devam etti Miles, “onun korkunç görünüşünün altında, derinlerde bir yerde, ruha benzeyen bir şey olduğunu düşünmeden edemiyorum.” Kasabalılar bundan o kadar emin değil gibiydi ama Miles başka ayrıntı vermedi. Ufaklık’ın, yaratığın adının kaybolması hakkında söylediklerini düşünüyordu ve içten içe, hem insanların hem de meleklerin dillerinde isimsiz kalmış bir yaratığın nasıl var olabileceğini merak ediyordu; ama bunun Larde halkına açıklayabileceği bir şey olduğunu düşünmüyordu. O noktada Bayan Partridge ayağa kalkmış, Miles yaratıkla dost olmayı denemek istiyorsa, bunun onun için yeterli olduğunu, çardağını uygun bir konuta çevirebileceğini söylemişti. Larde’de, Bayan Partridge’in dileklerine karşı çıkmaya cesaret edebilecek bir kişi varsa bile, o kişinin o gece o toplantıda olmadığı kesindi.

Şimdi Hiç, saman kaplı odasının ortasında oturuyordu ve Miles’in oturduğu küçük giriş bölümüyle arasında sağlam parmaklıklar vardı. Miles’in okuduğu gazete, *Haftalık Larde Gazetesi*’ydi ve Kahkaha Sarayı’ndan döndükten sonra çiçekçi Lily tarafından kurulmuştu. O geziye katılan çoğu kişi gibi Lily de, o geceki önemli olayları belli belirsiz ve karman çorman hatırlıyordu; ama Larde’ye döndüğünde çiçekçi dükkânını kız

kardeşi Maggie'ye bırakıp gazetecilik işine girmek için tuhaf bir istek duymuştu. Kasabanın toplu hafıza kaybından faydalananarak, tuhaf tuhaf öykülerle dolu, şişman, bir ilk sayı çıkarmıştı ve ilk baskı birkaç saat içinde tükenince aceleyle ikinci baskı, sonra üçüncü bir baskı daha yapması gerekmişti.

Gazetenin ilk birkaç sayısı genellikle Miles Wednesday'in kahramanlıklarıyla doluydu ve onu bir tür yerel kahramana dönüştürmüştü. "Fıçıda Yaşayan Çocuk"un şehirde vahşi kabilelerle savaşması, ünlü bir suçluyu tek başına yakalatmasıyla ilgili hikâyeler okunmuş, sonra tekrar okunmuştu; öyle ki pek çok kişi onunla tanışıp da üç metre boyunda olmadığını görünce şaşırılmıştı.

Bayan Partridge'in Kahkaha Sarayı'na düzenlediği dramatik kurtarma harekâtı da ayrıntılı olarak haber yapılmıştı. Kendisi röportaj vermeyi reddetse de (bu tür şeylerle uğraşamayacak kadar meşguldü) polis memurlarının ve başka tanıkların anlatıklarından etkileyici bir hikâye çıkarılmıştı. Anlaşıldığı kadarıyla, Bayan Partridge'in kedileri, bir şekilde Miles ve Ufaklık'ın içinde bulunduğu tehlikeyi sahiplerine haber vermişti. Kedilerin nasıl öğrendiğini ve nasıl olup da kaygılarını Bayan Partridge'e ifade edebildiklerini kimse bilmiyordu. Sonuçta, Bayan Partridge durumun ciddiyetini hemen anlamıştı. Çavuş Bramley o gece polis karakolunun kapısını kilitlerken onu yakalamış, iki polis memuru bulup çevre köylerden bir kurtarma ekibi toparlaması için zorlamıştı. Yarı pijamalı ekip, eski polis arabalarından oluşan bir grupla yola koyulmuştu ve Larde halkının yarısı bir önceki gün trenle Kahkaha Sarayı'na gittiğinden polisler, Miles'la Ufaklık'ın düşündüğü gibi düşünmüş, tren raylarını takip ederek oraya yollanmıştı.

Polis memurları kabaca uyandırılmalarına bozulmuşlarsa da, şafakta hızla yol alırken kısa zamanda yorgunlukları heyecana dönüşmüştü. Öğleye doğru, homurdayan arabalarla düdükle-

rini ve sirenleri çalarak Cnoc kasabasına dalmış, Polis Memuru Flap'in amcası ve Bayan Partridge'in eski dostu ünlü kâşif Gulliver P. Baltinglass'ın evinin önünde frenlerini acı acı gıcırdatarak durmuşlardı. İlgiilenilmesi gereken bol bol kurumuş boğaz ve dolmuş mesane vardı, ama Arabistanlı Baltinglass'ın iki gün önce Miles'la tanışmakla kalmayıp ona erzak verdiğini ve yoluna yolladığını öğrenerek şaşırılmışlardı. Baltinglass, Bayan Partridge'in amacını öğrendiğinde önlüğünü yırtarcasına çıkarmış ve en öndeki arabaya binmişti. Böylece Rufus Weedle zorlu görevinin üçüncü gününde kısa bir süreliğine de olsa, mola vererek rahat bir nefes almıştı.

Kurtarma ekibi Kahkaha Sarayı'na vardığında olanlar hakkında, Fıçıda Yaşayan Çocuk'un nasıl olup da Büyük Cortado'yu tahtından indirdiği ve teneke bir kutuyla hizaya getirdiği hakkında birbiriyle çelişen o kadar çok anlatım vardı ki Lily, tarafsız habercilik ilkesi gereği hikâyelerin hepsinin yayımlanması gerektiğine karar vermişti.

Hiç'e gelince, ne tür bir yaratık olduğu konusu hâlâ tartışılıyordu ve aynı gazetede hem şimdiye dek bilinmeyen bir sırtlan türü, hem dev, Fildişi Kıyısı Babunu, hem de Tibet yetisi melezi olarak tanımlanıyordu. Larde'nin ve çevre köylerin polis memurları, onun Fıçıda Yaşayan Çocuk'u kurtarmaya çalışan meleklerle saldırdığını, çocuğun küçük kız kardeşinin de eskiden bu meleklerden olduğunu ve yaşının beş bini aştığını iddia ediyordu.

Bu, son hikâyeler elbette hayal ürünü olarak kabul edilip göz ardı ediliyordu. Çoğu insan bu hikâyeleri, cesur polis memurlarının acele ve panik içinde yapmak zorunda kaldıkları yolculuk yüzünden beyinlerinin birazcık sarsılmış olmasına bağlıyordu; ama yine de söylenenleri gazetede okumak hoşlarına gidiyordu.

Küçük kıza gelince, yüzünden gülümseme, sesinden kahkaha eksik olmuyordu ve Larde halkı onu o kadar sever olmuştu ki Neptün'den de gelse umurlarında olmazdı.

Haftalık Larde Gazetesi'nin ikinci sayısında Bay ve Bayan Fowler Pinchbucket'ın gizemli bir biçimde yetimhaneden kaybolmasıyla ilgili bir haber vardı. Gazete, Smelt macerasından dönüşünde Miles Wednesday'in, yani Fıçıda Yaşayan Çocuk'un, Çavuş Bramley ve iki polis memuru eşliğinde Pinchbucket Evi'ne bir ziyarette bulunduğunu anlatıyordu. Pinchbucketların yetimlerin eşyalarını çaldığı ve çocukları köle gibi çalıştırdığı şüphesiyle çıkartılmış bir arama izni vardı ellerinde.

Yetimhanede hüküm süren şamatayı görünce şaşkına dönmüşlerdi. Gece boyunca kutlama yapılmıştı ve kocaman binada tek yetişkin yoktu. Ruben Monday ve Lawrence Friday dışında, çocukların hiçbiri Pinchbucketlara ne olduğunu bilmiyordu. Onlar da, gecenin bir yarısı holde dev bir kaplan belirmediği gibi tuhaf bir hikâye anlatmışlardı. O sırada yetimhane mutfağına gizli bir ziyarette bulunmaktayken dehşete kapılan çocuklar, kaplanın merdivenleri sıçraya sıçraya tırmandığını ve doğrudan önlerinden geçip Pinchbucketların yatak odasına daldığını iddia etmişlerdi. Kısa bir süre sonra, diyordu gazete, Pinchbucketlar çılgınlık atarak odalarından fırlamış, peşlerinde kaplan, sendeleyerek merdivenleri inmiş, yetimhanenin ön kapısından çıkmıştı. Bir daha onları gören ya da duyan olmamıştı. Daha güvenilir tanık bulunamadığından Çavuş, dosyayı "Kayıp Kişiler" dosyalarının arasına koymuş, dava kapanmıştı.

Belediye Başkanı Doggett, yetimhanenin yeni müdürü olarak Bayan Partridge'i atamıştı. Bayan Partridge, merhum kocasının sahip olduğu, adı duyulmamış fabrikalardan birinin icat ettiği olağanüstü bir tedavi sayesinde beklenmedik bir servete kavuşmuştu. Yabani otları yok etmek için üretilen kimyasalın bahçeler üzerinde hiçbir etkisi yoktu; ama iyi bir rastlantıyla,

uykusuzluk, ağız kokusu, kötümserlik ve burun akması için mükemmel bir tedavi olduğu anlaşılmıştı. Şimdi, ülkenin her yerinde peynir ekmeği gibi satıyordu ve Bayan Partridge kasesine akan paralarla yetenekli ustalardan bir ekip tutmuş, malikânesini onartıp eski ihtişamına kavuşturmuştu. Onarım bittiğinde yetimhaneyi, eski kasvetli binadan, güzelleşmiş, azametli, yepyeni olmuş evine taşımayı planlıyordu.

Gazete, bir zamanların Büyük Cortado'suyla suç ortağı Cengiz'in mahkemeye çıkmasını, birinin Despotluk Girişimi, diğersininse Zihin Kontrolü Yardım suçundan yargılanmalarını da haber yapmıştı. İki adam Sığgeçit'ten gelen ünlü bir psikiyatrist tarafından muayene edilmişti; psikiyatrist onların akıllarını oynattığı ve yargılanamayacakları sonucuna varmıştı. Aziz Bonifacio Akıl Hastanesi'nin güvenli kanatları altına alınmışlardı. Cortado, günler boyunca hücrelerinden çıkmayı reddetmiş, kendi boş kahkahası dışında hiçbir arkadaşı olmadan karanlıkta saklanmıştı. Buna karşın Cengiz, kaçınılmaz kıkırdama krizleri arasında, hastanenin sebze bahçesinde faydalı olmaya karar vermişti. Uzun çizmelerinin içine limon sarısı çoraplar giyiyordu hâlâ.

Kış bu şekilde geçmişti. Bayan Partridge'in yeni yetimhanesi zamanla düzene kavuşmuştu. Sabahları, eskiden balolar için kullanılan salonda Bayan Partridge, çocuklara ders veriyordu. Zaman zaman Arabistanlı Baltinglass sürpriz ziyaretlerde bulunuyor, çocuklara bağıra çağıra coğrafya anlatıyordu. Dersleri, timsahlar, kanyonlar, dibi beyaz kumlarla kaplı, sonsuz okyanuslarla dolu oluyordu. Daha sonra ayaklarını yere vura vura gidip yeğeni Radovan'la öğle yemeği yiyordu. Radovan, ailesini arama girişimleri boşa çıktıktan sonra, Henry'yi evlat edinmişti.

Pinchbucket Evi'nden kurtulmuş çocuklar, akşamları geniş bahçelerde oyun oynuyordu ve onların kahkaha sesleri malikâneyi ve çevresini dolduruyordu. Larde halkı oradan

“Gerçek Kahkaha Sarayı” diye söz etmeye başlamıştı. Geceyse, Partridge Malikânesi’nin şimdi, gerçek odun ateşiyle ısıtılan, yepyeni ranzalarla dolu görkemli yatakhaneleri, yeni sakinlerinin yumuşak nefesleri, iç çekişleri ve ayaklarının dibine kıvrılmış kedilerin mırıltılarıyla dolu oluyordu.

Soğuk kış gecelerinde Miles, rüyasında sık sık babasını, Barty Fumble’ı, kahkahası pencereleri sarsabilen sakallı, fıçı göğüslü adamı görüyordu. Onu, Güney’deki, haritalara geçmemiş kanyonlarda atının sırtında ya da doğudaki afyon inlelerinden birinde, kimsenin taşımasına yardım edemeyeceği bir hüznün yükünden başka yoldaşı olmayan biri olarak yanakları çökmüş halde görüyordu. Miles, düşlerinde, bir zamanlar babasının neden onu yetimhaneye bırakıp gittiğini anlamaya başlamıştı. Babası, kontrol edemediği bir kader sonucunda karısını kaybetmişti ve bir gün aynı şeyin oğlunun da başına gelebileceği korkusu, kırık kalbinin dayanamadığı bir düşünce olmuştu. Miles bu düşlerden boş bir hisle uyanıyordu. İnsanın sevdiği birini kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu biliyordu, ama babasına, kendisinin de öğrendiği bir şeyi söylemeye can atıyordu: Yüz saatlik dostluk, kilitli bir yürekle geçen yüz senelik arkadaşlıktan daha değerliydi.

Yatağında uzanırken, babasının izini takip edeceğine, ya onu ya da kemiklerini bir gün, sahip olduğu tek aileye geri getireceğine dair kendi kendine söz veriyordu. Bu yolculuk onu cehennem kapılarına götürecekti olsa bile kararlıydı.

Miles uykusunun gelmesini beklerken, Ufaklık’la paylaştığı maceraları düşünüyordu. Hikâye kahramanları gibi kaplanın sırtında yolculuk etmelerini, dev bir palyaço kafasının içindeki tünellerde emeklemelerini gözlerinin önüne getiriyordu. Ay ışığı ona dokunduğunda derisi hâlâ hafif hafif parlayan Ufaklık’ın uyuyan yüzüne bakıyordu. Onun göklerdeki muhteşem ülkede, Miles’in hayatını kurtarmak için vazgeçtiği diyarda, süzül-

düğünü düşleyip düşlemediğini merak ediyordu. O zaman, soğuk bir güz günü, meyve bahçesinin köşesinde kaplana verdiği söz geliyordu aklına; gelecek ne getirirse getirsin, Ufaklık'ın hayatını, en az geride bıraktığı hayatı kadar büyülü kılmak için elinden gelen her şeyi yapacağına dair verdiği sözü...

TEŞEKKÜRLER

Sarı teknenin sessizliği ve huzuru için Mary Waugh'a ve göz kamaştıran şapka numarası için Eunice McMullen'e teşekkür ederim.

